KURT VONNEGUT

TİTAN'IN SİRENLERİ

Çeviri: HANDAN BALKARA

can
roman

"Kesinkes bildiğim ilk şey şu: Eğer sorular mantıksızsa, cevaplar da mantıksız olacaktır."

Milyoner kâşif Winston Niles Rumfoord uzaygemisiyle bir kronosinklastik infundibulumun ortasına dalarak saf enerjiye dönüşür. Yalnız elli dokuz günde bir maddeleşebilir ve bir saatliğine dünyadaki evine dönebilir. Tek tesellisi, artık geçmişi ve geleceği tamamen görebilmesidir: Karısının, dünyanın en zengin ve en ahlaksız adamı Malaki Constant'la birlikte uzay yolcusu olacağını da bilmektedir. Malaki'nin bu beklenmedik destansı yolculuğu onu tanıdık ve tanımadık pek çok gezegene, dünyamızın işgaline, Titan'da yüz binlerce yıldır bekleyen bir uzaylı turiste götürecektir. Acaba bu parçaları bir araya getirebilecek başka biri var mıdır?

Türkçede ilk defa yayımlanan ***Titan'ın Sirenleri***'nde Vonnegut bizi uzayda ve zamanda curcunalı bir yolculuğa çıkararak insanın hayattaki amacına ve evrenin derin anlamsızlığına dair kendi kıvrak kalemine özgü, benzersiz bir hayal sunuyor.

Kara mizahı, sivri dili ve eşsiz hayal gücüyle 20. yüzyılın en önemli yazarları arasında yer alan Vonnegut, *Time*'ın deyimiyle, "George Orwell, Dr. Caligari ve Flash Gordon'ı tek vücutta birleştiren bir yazar... ahlaklı bir soytarı, deli bir biliminsanı."

#mars #misafirlerimizvar #güldürenbilimkurgu #dünyadandüşenadam #uzayturizmi #teleskopungöstermedikleri #kronosinklastikinfundibulum

Kapak resmi: Kurt Vonnegut

can

30 TL
KDV DAHİL

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

KURT VONNEGUT

TİTAN'IN SİRENLERİ

The Sirens of Titan
© 1959, Kurt Vonnegut, Jr.
© 1987, Kurt Vonnegut, Jr.
© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığı ile alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Kasım 2018, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 3000 adet yapılmıştır.

Editör: Berrak Göçer

Düzelti: Mert Tokur
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)
Kapak resmi: © Kurt Vonnegut

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18
Topkapı, İstanbul
Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-3875-3

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 31730

KURT VONNEGUT

TİTAN'IN SİRENLERİ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Handan Balkara

can

Kurt Vonnegut'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Allah Senden Razı Olsun Bay Rosewater, 2015
Mavi Sakal, 2015
Galápagos, 2016
Maymun Evine Hoş Geldiniz, 2016
Kör Nişancı, 2016

KURT VONNEGUT, 1922'de, Alman asıllı anne babanın oğlu olarak Indianapolis'te dünyaya geldi. Cornell Üniversitesi'nde kimya okurken orduya yazıldı ve II. Dünya Savaşı'nda yer aldı. Dresden'de tutsak düştü ve bombardımandan, tutukevi olarak yeraltındaki bir mezbaha kullanıldığı için kurtuldu. Bu tecrübesi, en meşhur romanlarından *Mezbaha No. 5*'in yanı sıra başka birçok eserine konu oldu. Savaştan sonra Chicago Üniversitesi'nde antropoloji yüksek lisansı yapmaya başladı. Gazetecilik ve reklamcılık gibi çeşitli işler yaparken yazmayı sürdürdü. Chicago Üniversitesi'nin *Kedi Beşiği*'ni yüksek lisans tezi olarak kabul etmesi üzerine 1971'de mezun oldu. Diğer eserlerinin arasında *Şampiyonların Kahvaltısı*, *Galápagos*, *Kodes Kuşu*, *Mavi Sakal* ve *Allah Senden Razı Olsun Bay Rosewater* sayılabilir. Savaş karşıtı söylemini hayatı boyunca sürdüren Vonnegut, 2007'de New York'ta öldü.

HANDAN BALKARA, 1967'de İstanbul'da dünyaya geldi. Üsküdar Amerikan Lisesi'nden mezun olmasının ardından eğitimini Boğaziçi Üniversitesi Mütercim Tercümanlık Bölümü'nde tamamladı. Çeşitli yayın kuruluşlarının editöryal kadrolarında yer aldıktan sonra Koç Üniversitesi'nde idari görevler üstlendi. Başlıcaları Daniel Goleman, Bill Bryson, Martin Kemp, Toksöz B. Karasu, R.L. Stevenson, Russell Banks, Don DeLillo, Kurt Vonnegut, John Updike, Ali Smith ve Dave Eggers olmak üzere birçok Amerikalı ve İngiliz yazarın yapıtlarını Türkçeye kazandırdı.

Özel acente Alex Vonnegut için, sevgiyle

"Geçen her saat Güneş Sistemi'ni Herkül'deki Büyük Küresel Yıldız Kümesi M13'e yetmiş bin kilometre daha yaklaştırıyor – ve hâlâ, ilerleme diye bir şeyin olmadığında ısrar eden zibidiler var."

Ransom K. Fern

1

Zakkum ile Zambiya Arasında

"Galiba yukarıdaki beni seviyor."

Malaki Constant

Günümüzde herkes hayatın anlamını kendi içinde bulmayı biliyor.

Ama insanlık her zaman bu kadar şanslı olmadı. Yüz yıldan kısa bir süre önce insanlar içlerindeki bilmece kutularına kolay kolay erişemiyorlardı.

Sorsanız, ruha açılan elli üç kapıdan birinin dahi adını söyleyemezlerdi.

Fasa fiso dinler çok rağbet görüyordu.

İnsanlık, her insanın içinde var olan hakikatlerden habersiz, gözünü hep dışarılara diker, hep dış sınırları zorlardı. İnsanlığın dış sınırları zorlayarak öğrenmeyi umduğu şey, kâinata kimin egemen olduğu ve kâinatın hangi amaçla yaratıldığıydı.

İnsanlık, öncülerini her zaman dışarıya, her defasında daha dışarıya yolladı. En nihayet uzaya fırlattı onları, o uçsuz bucaksız, renksiz, tatsız, ağırlıksız dışanlık denizine.

Taş atar gibi fırlattı.

Bu mutsuz öncüler uzayda, dünyada zaten bolca bulunan şeyi buldular – sonu gelmez bir anlamsızlık

kâbusunu. Uzayın, o sonsuz dışarılık denizinin üç getirisi oldu: boş hamaset, kaba komedi ve pisi pisine ölüm.

Ama dışarılık en nihayet, farz olunan cazibelerini yitirdi.

İçerilikten başka keşif alanı kalmadı.

Keşfedilmemiş bir tek insan ruhu kaldı.

İyiliğin ve bilgeliğin başlangıcıydı bu.

Peki insanlar eski zamanlarda, ruhları henüz keşfedilmemişken neye benzerdi?

Az sonra okuyacaklarınız gerçek bir hikâye olup Kâbus Çağı'nda geçiyor, yani üç aşağı beş yukarı İkinci Dünya Savaşı ile Üçüncü Büyük Buhran arasına denk düşen bir zamanda.

* * *

Dışarıda kalabalık birikmişti.

Kalabalık o gün bir maddeleşme olacağı için toplanmıştı. Bir adamla köpeği maddeleşecekti, yoktan var olacaklardı yani – ufacıktan oluşmaya başlayacak, sonunda her insan ve her köpek kadar elle tutulur, gözle görülür olacaklardı.

Kalabalığın maddeleşmeyi görme şansı olmayacaktı. Maddeleşme özel mülkte vuku bulacak ailevi bir hadise olduğundan, kalabalığın temaşaya davet edilmeyeceği üstüne basa basa söylenmişti.

Maddeleşme, tıpkı modern zamanların medeni idamları gibi, yüksek, boş, korumalı duvarlar ardında gerçekleşecekti. Dışarıda toplanan kalabalığın, idamlar sırasında duvarların dışında bekleyen kalabalıklara benzerliği çoktu.

Kalabalık hiçbir şey göremeyeceğini bilmesine rağmen yakında olmaktan, boş duvarlara bakıp içeride olanları gözünde canlandırmaktan zevk alıyordu. Maddeleş-

menin gizemleri, tıpkı idamların gizemleri gibi duvarlarda büyüyüp çoğalıyor, kalabalığın taş duvarlara hayalifener saydamlarından yansıttığı hayalifener düşlemleriyle pornografikleşiyordu.

Şehrin adı Newport'tu ve Samanyolu galaksisindeki Güneş Sistemi'ne ait Dünya gezegeninde bulunan ABD ülkesinin Rhode Island eyaletindeydi. Duvarlarsa Rumfoord Malikânesi'nin duvarları oluyordu.

Maddeleşmeye on dakika kala polis ajanları, maddeleşmenin beklenenden erken gerçekleştiği, duvarların dışında gerçekleştiği, adamla köpeğinin iki sokak ötede ayan beyan görülebileceği söylentisini yaydılar. Kalabalık da mucizeyi görmek için söylenen yere akın etti.

Kalabalık mucizelere bayılıyordu.

Kalabalığın en arkasından yüz elli kiloluk bir kadın gidiyordu. Boğazında guatr, bir elinde elmaşekeri, diğer elindeyse altı yaşında solgun bir kız çocuğu vardı. Çocuğu elinden tutmuş, lastikli ipin ucuna bağlı bir top gibi çekiştirip duruyordu. "Wanda June," dedi kadın ona, "uslu durmazsan seni bir daha hiçbir maddeleşmeye getirmem."

* * *

Maddeleşmeler dokuz yıldır olagelmekteydi, her elli dokuz günde bir. Dünyanın en bilgili, en güvenilir insanları onlardan birini görme ayrıcalığının kendilerine tanınması için yalvar yakar olmuş fakat hep hüsrana uğramışlardı. Bu önemli adamlar ricalarını nasıl ifade ederlerse etsinler her defasında geri çevriliyorlardı. Bayan Rumfoord'un özel sekreterinin elyazısıyla gönderilen ret mektubunun içeriği hiç değişmiyordu.

Bayan Winston Niles Rumfoord talep ettiğiniz davetiyeyi gönderemeyeceğini size bildirmemi istedi benden. Kendisi-

nin bu konudaki hissiyatını, yani gözlemlemeyi arzu ettiğiniz fenomenin trajik bir aile meselesi olduğunu ve aile dışından bireyler tarafından, ne kadar asilce bir meraktan dolayı da olsa izlenmesinin uygun düşmeyeceğini anlayışla karşılayacağınızdan emin.

Bayan Rumfoord'la ekibi, maddeleşmeler konusunda kendilerine yöneltilen on binlerce sorunun hiçbirine yanıt vermemişlerdi. Zira Bayan Rumfoord dünyaya bilgi verme yükümlülüğünün pek az olduğuna inanıyordu. Bu yok denecek kadar az yükümlülüğü de her maddeleşmeden yirmi dört saat sonra yazdığı bir raporla başından savardı. Raporu yüz kelimeyi asla geçmez, malikâne girişinin bitişiğindeki duvara vidalanmış camdan bir kutunun içine uşağı tarafından bırakılırdı.

Malikânenin tek girişi, batı duvarında açılmış bir "Alice Harikalar Diyarında" kapısıydı. Kapı en fazla bir buçuk metre yüksekliğindeydi. Demirden yapılmıştı ve kocaman bir Yale tipi kilitle kapalı tutuluyordu.

Malikânenin geniş bahçe kapıları, üzerlerine tuğla duvarlar örülerek iptal edilmişti.

Demir kapının yanındaki cam kutuya bırakılan raporlarda hep aynı soğuk ve hırçın dil kullanılırdı. Az çok merak eden herkesi üzmekten başka işe yaramayan bilgilere yer verilirdi. Bayan Rumfoord'un kocası Winston'ın köpeği Kazak'la beraber tam olarak saat kaçta maddeleşip kaçta maddesizleştiği belirtilirdi. Adamla köpeğinin sağlık durumları her defasında *iyi* olarak değerlendirilirdi. Bayan Rumfoord'un kocasının geçmişi ve geleceği açık seçik görebildiği ima edilmekle birlikte, onun bu yeteneğini örnekleme zahmetine hiç girilmezdi.

* * *

Kalabalığın katakulliye getirilip malikânenin etrafından uzaklaştırılması, kiralık bir limuzin batı duvarındaki küçük demir kapıya sorunsuzca ulaşabilsin diyeydi. Edward dönemi züppeleri gibi giyinmiş ince yapılı bir adam limuzinden inip kapıdaki polise bir kâğıt gösterdi. Siyah gözlükler ve takma bir sakalla kimliğini gizlemişti.

Polisin başını sallaması üzerine adam cebinden çıkardığı bir anahtarla kapının kilidini açtı. Boynunu eğerek içeri girdi ve kapıyı arkasından çekip kapattı.

Limuzin basıp gitti.

Küçük demir kapının üstündeki tabelada "Dikkat Köpek Var!" yazıyordu. Batmakta olan yaz güneşinin kıvılcımları, duvarın betonuna karıştırılmış cam kırıklarının irili ufaklı çentiklerinde titreşmekteydi.

Kendi eliyle kapıyı açıp içeri giren adam, Bayan Rumfoord tarafından bir maddeleşmeye davet edilmiş ilk kişiydi. Büyük bir biliminsanı değildi. İyi bir eğitim bile almamıştı. Virginia Üniversitesi'nde okurken daha ilk senesinin ortasında atılmıştı. California'nın Hollywood bölgesinden Malaki Constant'tı, gelmiş geçmiş en zengin Amerikalı – ve bednam bir hovarda.

Küçük demir kapının dışındaki tabelada "Dikkat Köpek Var!" yazsa da içeride köpek namına yalnızca bir iskelet vardı. İskelet, zalimce boynuna geçirilmiş çivili bir tasmayla duvara zincirlenmişti. Çok iri bir köpeğe aitti – bir çomara. Uzun dişleri sımsıkı birbirine geçmişti. Kafatası ve çenesi, vahşi bir parçalama makinesinin şeytanca eklemlenmiş, zararsız maketini oluşturuyordu. Çeneler eskiden belli ki şöyle çat diye kapanırdı. Şuralarda parlak gözler vardı, şuralarda keskin kulaklar, şurada ikircikli burun delikleri, şurada da etçil hayvanın beyni. Kas lifleri şurayla şurayı birbirine bağlayarak dişleri etin içinde şöyle çat diye bir araya getirirdi.

İskelet sembolikti; hemen hiç kimseyle konuşma-

yan bir kadın tarafından hazırlanmış bir tiyatro aksesuarı, bir sohbet malzemesiydi. Geçmişte duvarın dibinde sahiden bir köpek ölmüş filan değildi. Bayan Rumfoord o kemikleri bir veterinerden satın alıp beyazlatmış, cilalatmış, sonra da tellerle birbirine bağlatmıştı. Zamanın ve kocasının kendisine giydirdiği külahlara yönelik çok sayıdaki buruk ve anlaşılmaz yorumundan biriydi bu iskelet.

Bayan Winston Niles Rumfoord'un 17 milyon doları vardı. Bayan Winston Niles Rumfoord, Amerika Birleşik Devletleri'nde erişilebilecek en yüksek sosyal mevkiye sahipti. Bayan Winston Niles Rumfoord sağlıklı ve güzel olduğu kadar yetenekliydi de.

Yeteneği şiir alanındaydı. İmzasız olarak, *Zakkum ile Zambiya Arasında* adlı ince bir şiir kitabı yazıp yayımlatmıştı. Kitap gayet olumlu eleştiriler almıştı.

Kitabın adı, küçük sözlüklerde "zakkum" ile "Zambiya" arasında yer alan tüm sözcüklerin "zaman"la ilgili olduğu gerçeğinden esinlenilmişti.

Gelgelelim Bayan Rumfoord gibi dört başı mamur biri bile hâlâ, bir köpek iskeletini duvara zincirletmek gibi, malikânenin bahçe kapılarına tuğla duvarlar ördürmek gibi, malikânenin meşhur bahçelerindeki simetrik çiçek tarhlarını New England cangılına çevirmek gibi denyoluklar yapabiliyordu.

Demek ki neymiş? Para, mevki, sağlık, güzellik ve yetenek her şey demek değilmiş.

Gelmiş geçmiş en zengin Amerikalı olan Malaki Constant, "Alice Harikalar Diyarında" kapısını arkasından kapattı. Siyah gözlüklerini ve takma sakalını çıkarıp duvardaki sarmaşığa astı. Köpek iskeletinin önünden çevik adımlarla geçerken güneş enerjisiyle çalışan kol saatine göz attı. Yedi dakika içinde Kazak adında canlı bir çomar maddeleşip ortalıkta gezinecekti.

Davetiyesinde "Kazak ısırır," demişti Bayan Rumfoord, "onun için lütfen dakik ol."

Constant buna –dakik olması yönündeki uyarıya yani– gülümsemişti. Dakik olmak, bir yere vaktinde varmak anlamına geldiği gibi, uzayda bir nokta olarak var olmak anlamına da geliyordu.[1] Constant uzayda tabii ki bir nokta olarak vardı – başka türlü nasıl var olunabilirdi ki?

Keşfedeceği şeylerden biri de bu olacaktı – uzayda başka türlü var olmanın nasıl bir şey olduğu. Bayan Rumfoord'un kocası mesela, uzayda başka türlü vardı.

Winston Niles Rumfoord, Mars'a iki günlük mesafede, hususi uzaygemisiyle, varlığı bilinmeyen bir krono-sinklastik infundibulumun ortasına dalmıştı. Yanında yalnızca köpeği vardı. Şimdi Winston Niles Rumfoord'la köpeği, varlıklarını dalga fenomeni olarak sürdürüyorlardı – yani anlaşıldığı kadarıyla Güneş'ten başlayıp Betelgeuse'da biten çarpık bir sarmal içinde titreşmekteydiler.

Dünya'nın yolu tam da bu sarmalla kesişmek üzereydi.

* * *

Krono-sinklastik infundibulumlar hakkında yapılabilecek hemen her kısa açıklama, alanın uzmanlarını yüzde yüz rahatsız eder. Bununla birlikte, şimdiye değin yapılmış en iyi kısa açıklama büyük olasılıkla Dr. Cyril Hall'a aittir. *Çocuklar için Merak Edilecek ve Yapılacak Şeyler Ansiklopedisi*'nin on dördüncü cildinde yer alan bu açıklama, yayıncıların nazik izinleriyle aşağıda eksiksiz olarak alıntılanmıştır:

1. İngilizcedeki *punctual* sözcüğü. (Ç.N.)

KRONO-SİNKLASTİK İNFUNDİBULUMLAR: Diyelim ki babacığın dünyanın gelmiş geçmiş en akıllı adamı, öğrenilebilecek ne varsa hepsini biliyor, her konuda her dediği doğru çıkıyor ve her konuda haklılığını kanıtlayabiliyor. Şimdi de bir milyon ışık yılı uzaktaki güzel bir dünyada yaşayan bir diğer küçük çocuk hayal et, bu çocuğun babacığı da o çok uzaklardaki güzel dünyanın gelmiş geçmiş en akıllı adamı olsun. O da tıpkı senin babacığın kadar akıllı, senin babacığın kadar haklı olsun. Yani iki babacık da akıllı, iki babacık da haklı.

Ne var ki bu iki babacık bir gün karşılaşacak olsalardı feci bir tartışmaya tutuşurlardı; çünkü hiçbir konuda uzlaşamazlardı. Bu durumda kendi babacığının haklı, öbür küçük çocuğun babacığının haksız olduğunu söyleyebilirsin ama unutma ki Evren muazzam büyüklükte bir yer. Muazzam sayıda insanın haklı oldukları halde uzlaşamamalarını mümkün kılacak büyüklükte bir yer.

İki babacığın da haklı oldukları halde feci kavgalara tutuşabilmelerinin sebebi, haklılığın pek çok farklı biçimde var olabilmesi. Öte yandan, Evren'de her babacığın öbür babacığın meramını nihayet anlayabildiği yerler de var. O yerlerde, birbirinden farklı tüm hakikatler, babacığının güneş enerjisiyle çalışan kol saatinin içindeki parçalar kadar uyumlu. İşte böyle yerlere krono-sinklastik infundibulumlar diyoruz.

Görünüşe bakılırsa Güneş Sistemi krono-sinklastik infundibulumlarla dolu. Varlığından emin olduğumuz kocaman bir tanesi var ki Dünya ile Mars arasında duruyor. Orada olduğunu biliyoruz çünkü Dünyalı bir adamla Dünyalı köpeği onun tam ortasına daldı.

Bir krono-sinklastik infundibuluma gidip yerden göğe kadar haklılığın tüm farklı biçimlerini görmek güzel olurdu, diye düşünebilirsin; lakin bu çok tehlikeli bir iş. O zavallı adamla zavallı köpeği şimdi uzayın dört bir yanına savrulmuş durumda, yalnızca uzayın olsa iyi, zamanın da.

Krono zaman demek. Sinklastik tüm yönlerde aynı tarafa

doğru kıvrılan anlamına geliyor, bıçakla döne döne soyulmuş bir portakal kabuğu gibi. İnfundibulum ise, Julius Caesar ve Neron gibi Antik Romalıların huniye verdikleri ad oluyor. Huninin ne olduğunu bilmiyorsan git annene sor, sana bir tane göstersin.

"Alice Harikalar Diyarında" kapısının anahtarı davetiyeyle beraber gelmişti. Malaki Constant onu pantolonunun kürk astarlı cebine attıktan sonra önünde açılan tek yoldan yürümeye koyuldu. Koyu gölgeler içinde ilerliyordu, oysa günbatımının yatay ışınları ağaç tepelerini Maxfield Parrish tablolarındakine benzer bir ışıkla doldurmaktaydı.

Constant elinde davetiyesiyle ilerlerken, her dönemeçte bir engelle karşılaşma beklentisinin verdiği ürkeklikle atıyordu adımlarını. Davetiyenin mürekkebi mor renkteydi. Bayan Rumfoord yalnızca otuz dördünde olduğu halde yaşlı bir kadın gibi –garip ve iğneleyici bir dille– yazmıştı onu. Daha önce hiç karşılaşmadığı Constant'ı alenen aşağılıyordu. Davet en hafif tabiriyle yarım ağızlıydı, kirli bir mendilin üstüne yazılmış gibi.

"Kocam son maddeleşmesinde," demişti davetiyede, "ısrarla sizin bir sonraki maddeleşmede bulunmanızı istedi. Bütün bariz sakıncalara karşın onu bu ısrarından vazgeçiremedim. Israrla sizi iyi tanıdığını, sizinle Titan'da tanıştığını söylüyor, Titan dediği de Satürn gezegeninin bir uydusu oluyormuş anladığım kadarıyla."

Davetiyede "ısrar" kelimesinin geçmediği bir cümle yok gibiydi. Bayan Rumfoord'un kocası onun hiç aklına yatmayan bir iş yapması için ısrar etmişti, şimdi o da Malaki Constant'a, centilmen olmadığı halde elinden geldiği kadar centilmence davranması için ısrar ediyordu.

Malaki Constant Titan'a hiç gitmemişti. Anagezegeni Dünya'yı saran gaz yuvarının dışına bildiği kadarıyla

hiç çıkmamıştı. Belli ki yanlış bildiğini öğrenmek üzereydi.

* * *

Yürüdüğü yol çok dönemeçliydi, görüş mesafesi kısaydı. Constant bir çim biçme makinesinin ancak geçebileceği genişlikteki ıslak ve yeşil bir patikayı takip ediyordu; patika da zaten çim biçme makinesiyle biçilerek açılmıştı. Her iki yanında, malikânenin eski bahçelerinden dönüşmüş cangılın yeşil duvarları yükseliyordu.

Çim biçme makinesinin açtığı patika kuru bir çeşmenin etrafından geçiyordu. Makineyi kullanan adamın bu noktada yaratıcılığı tutmuş, patikayı çatallandırmıştı. Constant çeşmenin hangi yanından geçmek isterse o yanından geçebilirdi. Çatala varınca durup yukarı baktı. Çeşme de patika gibi harikulade bir yaratıcılığın ürünüydü. Çapları peyderpey kısalan taş kâselerin üst üste yerleştirilmesiyle oluşmuş konik bir yapıydı. Kâseler on iki metre yüksekliğindeki silindirik bir şafta bilezik gibi geçirilmişti.

Constant çatalın iki kolundan birini seçeceği yerde ani bir kararla çeşmeye tırmanmaya başladı. Kâseden kâseye geçerek yükseliyor, en tepeye çıktığında nereden geldiğini ve nereye gideceğini görebileceğini düşünüyordu.

Malaki Constant şimdi koninin tepe noktasında, barok çeşmeyi oluşturan kâselerin en küçüğünün içindeydi; ayaklarıyla kuş yuvası kalıntılarını ezerek dikiliyor, malikâne topraklarını ve Newport ile Narragansett Körfezi'nin büyük bölümünü kuşbakışı görüyordu. Kol saatini enerji soğurması için güneşe tuttu, Dünya insanları için para neyse güneş enerjili saatler için de gün ışığı oydu.

Serin deniz meltemi Constant'ın lacivert saçlarını

dalgalandırdı. Boylu boslu bir adamdı; şairane dudakları, Cro-Magnon kaş çıkıntılarının gölgesine çekilmiş ela gözleri olan, koyu tenli bir orta-ağırsıklet. Otuz bir yaşındaydı.

Büyük bölümü ailesinden miras kalmış 3 milyar dolarlık bir servetin sahibiydi.

Adı, "sadık ulak" anlamına geliyordu.[1]

Borsada, ekseriyetle de şirket tahvillerinde vurgunculuk yapardı.

Alkolün, uyuşturucunun ve kadınların ardından mutlaka girdiği bunalımlarda Constant tek bir şeyin yokluğuna yanardı: iki nokta arasında tevazuyla taşımasına değecek kadar asil ve mühim bir mesajın.

Constant'ın kendisi için tasarladığı armanın altında şu basit motto yer alırdı: *Ulak Bekliyor.*

Constant'ın kastettiği, Tanrı'nın kendisi kadar önemli birine yollayacağı ulvi bir mesajdı muhtemelen.

Güneş enerjili saatine tekrar baktı. Tırmandığı yerden inip malikâneye ulaşmak için iki dakikası vardı – iki dakika sonra Kazak maddeleşecek ve etrafta ısırabileceği yabancılar arayacaktı. Bay Constant denen sonradan görme Hollywood zıpçıktısının safkan bir köpeğin korkusuyla tüm ziyaretini çeşmenin tepesinde geçirmesi halinde Bayan Rumfoord'a gün doğacağını düşününce kendi kendine güldü Constant. Bayan Rumfoord çeşmenin suyunu açtırmayı bile düşünebilirdi.

Hatta uzaktan Constant'ı seyrediyor olması da mümkündü. Malikâne, çeşmeden bir dakikalık yürüyüş mesafesindeydi – yine çim biçme makinesiyle biçilerek açılmış, patikanın üç misli genişlikte bir yolla cangıldan ayrılıyordu.

1. Malaki, Eski Ahit'te kitabı olan on iki küçük peygamberden sonuncusunun adıdır ve İbranicede "Benim ulağım" demektir. (Ç.N.)

Rumfoord Malikânesi mermerden yapılmıştı. Londra'daki Whitehall Sarayı'nın şölen evinin genişletilmiş bir reprodüksiyonuydu. Malikâne, Newport'un pek görkemli malikânelerinin çoğu gibi, her köşe başında rastlanan postane ve federal adliye binalarının ikinci dereceden akrabası oluyordu.

Rumfoord Malikânesi "maddiyatlı kişiler" kavramının komik anlamda etkileyici bir ifadesiydi. Büyük Keops Piramidi'nden bu yana yapılmış en müthiş yoğunluk denemelerinden biri olduğu kesindi. Hatta bir süreklilik denemesi olarak Büyük Piramit'ten bile başarılı sayılırdı zira Büyük Piramit'in ucu göğe yükseldikçe incelip yok olarak hiçliğe karışırdı. Halbuki Rumfoord Malikânesi'nin göğe yükseldikçe incelip yok olan hiçbir tarafı yoktu. Tepetakla edilebilse, düzken nasıl görünüyorsa öyle görünürdü.

Malikânenin yoğunluğu ve sürekliliği, eski sahibinin her elli dokuz günün tek bir saati dışında ay ışığından daha maddi olmadığı gerçeğiyle ironik biçimde çelişiyordu tabii.

Constant çapları giderek büyüyen kâselerin kenarlarına basa basa çeşmenin tepesinden indi. Yere bastığında içi güçlü bir arzuyla, çeşmeyi akarken görme arzusuyla doldu. Sonra dışarıdaki kalabalık geldi aklına, çeşmeyi akarken görmenin onları da ne kadar hoşnut edeceğini düşündü. Suyun en tepedeki ufacık tefecik kâseden taşıp bir sonraki küçük kâseye... bir sonraki küçük kâseden taşıp bir sonraki küçük kâseye... bir sonraki küçük kâseden taşıp bir sonraki küçük kâseye aktığı... ve böyle kâseden kâseye geçerek yoluna devam ederken her bir kâsenin kendi mutlu su şarkısını söylediği bu dolma-taşma rapsodisi herkesi büyülerdi. Tüm bu kâselerin en aşağısında da hepsinin en büyüğü olan kâse, yukarıya çevirdiği ağzını kocaman açmış bekliyor olurdu. Kâselerin iblisiydi o, kupkuru, açgözlü... o ilk tatlı damlanın gelmesini bekler dururdu.

Constant çeşmenin aktığını hayal ederken kendinden geçmişti. Çeşme bir sanrıyı andırıyordu ve Constant'ı şaşırtıp eğlendirebilen tek şey genellikle uyuşturucu kullanımına bağlı sanrılar oluyordu artık.

Zaman hızla geçti. Constant yerinden kıpırdamadı.

Malikânenin bir yerlerinde bir çomar uludu. Uluma, kocaman bronz bir gonga tokmakla vurulduğu zaman çıkan sese benziyordu.

Constant çeşme hayallerinden uyandı. Uluma ancak uzay tazısı Kazak'a ait olabilirdi. Kazak maddeleşmişti. Kazak'ın burnu zıpçıktı kanının kokusunu alıyordu.

Constant malikâneye kadar olan yolun geri kalanını koşarak gitti.

Hollywood'lu Malaki Constant'a kapıyı golf pantolonlu, ihtiyar mı ihtiyar bir uşak açtı. Uşak sevincinden ağlıyordu. Constant'ın göremediği bir odayı işaret ediyordu. Onu bu kadar neyin mutlu ettiğini, gözyaşlarına boğduğunu anlatmaya çalışıyordu. Ama konuşamıyordu. Çenesi felçliydi, Constant'a tek diyebildiği "Puf puf... puf puf puf," oldu.

Antrenin zemini, Zodyak işaretlerinin altın bir güneşin etrafına dizili olarak resmedildiği bir mozaikle kaplıydı.

Sadece bir dakika önce maddeleşen Winston Niles Rumfoord antreye girip güneşin üstünde durdu. Malaki Constant'tan çok daha uzun boylu ve çok daha ağırdı; öyle ki Constant'a kendisinden üstün birinin var olabileceğini düşündüren ilk kişiydi. Winston Niles Rumfoord yumuşak elini uzatıp Constant'ı büyük bir samimiyetle karşıladı, bunu yaparken Groton'lulara has gırtlaksı tenor sesiyle adeta şakıyordu.[1]

1. Büyük Buhran ve İkinci Dünya Savaşı yıllarında görev yapmış ABD Başkanı Franklin D. Roosevelt, Massachusetts'in Groton şehrindeki Groton School'da okumuştu. Cümlede betimlenen ses de onun sesidir. (Ç.N.)

"Ne güzel, ne güzel, ne güzel Bay Constant," dedi Rumfoord. "Ne iyi ettin de geldiiiiiiiiin."

"O zevk bana ait," dedi Constant.

"Diyorlar ki dünyanın gelmiş geçmiş en şanslı adamı muhtemelen sensin."

"Biraz abartıyor olabilirler," dedi Constant.

"Parasal yönden fevkalade şanslı olduğunu inkâr etmezsin herhalde," dedi Rumfoord.

Constant başını salladı. "Hayır. Onu inkâr etmek zor," dedi.

"Peki bu harikulade şansı neye bağlıyorsun?"

Constant omuz silkti. "Kim bilir?" dedi. "Galiba yukarıdaki beni seviyor."

Rumfoord başını kaldırıp tavana baktı. "Ne hoş bir düşünce – yukarıdaki seni seviyor demek."

Bütün bu konuşma boyunca Rumfoord'la el sıkışan Constant'a, kendi eli küçücük, pençemsi geldi birden.

Rumfoord'un avucu nasır tutmuştu ama hayatı boyunca tek bir zanaatı icra etmeye mahkûm bir adamınki gibi pütür pütür değildi. Aktif bir aylak sınıfının seve seve verdiği bin bir emek sonucu oluşmuş bu nasırlar mermer kadar pürüzsüzdü.

Constant, elini sıkmakta olduğu adamın Güneş'ten başlayıp Betelgeuse'a kadar uzanan bir dalga fenomeninin tek bir noktası, tek bir düğümü olduğunu bir an için unutmuştu. Tokalaşmaları, dokunduğu şeyin ne olduğunu ona hatırlattı – Rumfoord'un eli hafif ama su götürmez bir elektrik akımıyla ürpermekteydi zira.

* * *

Bayan Rumfoord'un maddeleşme davetiyesindeki üslubu Constant'ın gözünü korkutup kendini değersiz hissetmesine neden olmamıştı. Ne de olsa Constant er-

kek, Bayan Rumfoord'sa dişiydi ve Constant, fırsat verildiği takdirde, tartışılmaz üstünlüğünü ispat edebileceğine inanıyordu.

Fakat Winston Niles Rumfoord'un durumu başkaydı – ahlaksal, uzaysal, toplumsal, cinsel ve elektriksel olarak bambaşka. Winston Niles Rumfoord'un gülümseyerek el sıkışı, Constant'ın kendisine biçtiği yüksek değeri, karnaval işçilerinin bir dönme dolabı parçalara ayırması misali paramparça etmişti.

Tanrı'ya ulaklık yapmak gibi bir emeli olan Constant, şimdi Rumfoord'un son derece ılımlı yüceliği karşısında paniğe kapılmıştı. Kendi yüceliğinin geçmişteki kanıtlarını bulmak için belleğini yokladı. Başkasının cüzdanını karıştıran bir hırsız gibi altını üstüne getirdi onun. Belleğinin, beraber olduğu tüm kadınların aşırı ışıklı fotoğraflarıyla, absürd ötesi girişimlerin sahibi olduğunu kanıtlayan absürd belgelerle, ancak 3 milyar dolarla sahip olunabilecek erdem ve güçleri ona atfeden methiyelerle dolup taştığını gördü. Virginia Üniversitesi'ndeki bir atletizm karşılaşmasında iki hopla bir zıpla oyununda ikinci gelmesinin ödülü olarak aldığı kırmızı kurdeleli gümüş bir madalyası bile vardı.

Rumfoord'un gülümsemesi yüzünden hiç kaybolmuyordu.

Başkasının cüzdanını karıştıran hırsız benzetmesini sürdürecek olursak: Constant, değerli bir şey barındıran gizli bir cep bulmak umuduyla belleğinin kopçalarını yırtarak açtı. Ama hiç gizli cep yoktu – değerli hiçbir şey yoktu. Belleğinden Constant'a tek kalan, bir çift cüzdan kapağı oldu – sökülmüş, laçkalaşmış kanatlar.

İhtiyar uşak, Rumfoord'a hayran hayran bakıyor, bir Meryem Ana tablosu için poz veren çirkin ve yaşlı bir kadın gibi dalkavukça kıvrılıp bükülüyordu. "Beyim..." diye mızırdandı. "Küç-çükbeyim..."

"Aklını okuyabiliyorum, biliyor musun?" dedi Rumfoord.

"Öyle mi?" dedi Constant, tevazuyla.

"Dünyanın en kolay şeyi," dedi Rumfoord. Gözleri parladı. "Sen kötü biri sayılmazsın aslında, biliyor musun?" dedi. "Özellikle de kim olduğunu unuttuğun zaman." Constant'ın koluna hafifçe dokundu. Politikacılara özgü bir hareketti bu – özel hayatında kendisi gibiler arasındayken hiç kimseye dokunmamak için büyük gayret sarf eden bir adamın insan içine çıkınca yaptığı amiyane bir hareket.

"İlişkimizin bu aşamasında benden bir şekilde üstün olduğunu hissetmek senin için madem bu kadar önemli," dedi Constant'a, "şöyle düşün: Sen üreyebiliyorsun ama ben üreyemiyorum."

Sonra geniş sırtını Constant'a dönüp önden giderek onu bir dizi muhteşem odadan geçirdi.

Odalardan birinde durakladı ve bembeyaz bir midillinin dizginlerini tutan küçük bir kızın resmedildiği kocaman yağlıboya tabloya bakmasını istedi Constant'tan. Küçük kız başına beyaz bir bone takmış, kolalı beyaz bir elbise, beyaz eldivenler, beyaz çoraplar, beyaz pabuçlar giymişti.

Malaki Constant'ın hayatında gördüğü en temiz, en donuk küçük kızdı bu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, üstüne başına kir bulaşacak diye endişelendiğine kanaat getirdi Constant.

"Güzel resim," dedi sonra.

"Bir çamur birikintisinin içine düşse ne fena olur, değil mi?"

Constant tereddütle gülümsedi.

"Karımın çocukluğu," dedi Rumfoord birden. Sonra da Constant'ın önü sıra yürüyüp odadan çıktı.

Onu bir arka koridordan geçirip büyük bir sandık

odasından hallice, küçücük bir odaya getirdi. Oda üç metre uzunluğunda, iki metre genişliğindeydi ve malikânenin diğer odaları gibi onun da tavanı altı metre yüksekliğindeydi. Baca gibi bir mekândı. İçinde iki berjer koltuk vardı.

"Bir mimarlık kazası..." dedi Rumfoord, kapıyı kapatıp tavana bakarken.

"Efendim?" dedi Constant.

"Bu oda," dedi Rumfoord. Sağ elinin gevşek bir hareketiyle döner merdiveni temsil eden sihirli işareti yaptı. Küçük bir çocukken sahip olmayı bütün kalbimle istediğim tek tük şeyden biriydi... bu küçük oda."

Camekânın içinde iki metre yükselen raflara bakarak başını salladı. Rafların işçiliği çok güzeldi. Nişin yukarısına asılmış uzun bir tahta parçasına mavi boyayla SKIP'İN MÜZESİ yazılmıştı.

Skip'in Müzesi bir ölü kalıntıları müzesiydi: iç ve dış iskeletler, mercandan, kemikten, kıkırdaktan, kalkerden kabuklar, ölüp gideli çok olmuş ruhlardan geriye kalan irili ufaklı parçalar. Sergilenen örneklerin çoğu bir çocuğun –adı tahminen Skip olan bir çocuğun– Newport kumsallarında ve ormanlarında kolaylıkla bulabileceği türden şeylerdi. Bazılarıysa belli ki biyoloji ilmiyle olağanüstü ilgili bir çocuğa verilmiş pahalı hediyelerdi.

Bu hediyelerin başta geleni, yetişkin bir erkek insanın komple iskeletiydi.

Ayrıca bir armadillonun boş zırhı, içi doldurulmuş bir dodo ve bir denizgergedanının Skip tarafından oyunbazca *Tekboynuz Boynuzu* diye etiketlenmiş uzun sarmal dişi de vardı.

"Skip kim?" diye sordu Constant.

"Skip benim," dedi Rumfoord. "Bendim daha doğrusu."

"Bilmiyordum," dedi Constant.

"Sadece aile arasında tabii," dedi Rumfoord.

"Hımm," dedi Constant.

Rumfoord berjer koltuklardan birine oturdu, Constant'a da diğerini işaret etti.

"Melekler de yapamıyor, biliyor musun?" dedi Rumfoord.

"Neyi yapamıyor?" dedi Constant.

"Üreyemiyorlar," dedi Rumfoord. Constant'a bir sigara uzattı, kendisine de bir tane alıp kemikten yapılmış uzun bir ağızlığa yerleştirdi.[1] "Karım rahatsızlığından dolayı aşağıya inememiş, kusura bakma," dedi. "Kaçtığı kişi sen değilsin ama, benim."

"Sen mi?" dedi Constant.

"Evet, ben," dedi Rumfoord. "İlk maddeleşmemden bu yana hiç görmedi beni." Dertli dertli kıkırdadı. "Bir kere görmesi yetti."

"Şey... Affedersin," dedi Constant. "Anlayamadım."

"Falcılığımdan hoşlanmadı," dedi Rumfoord. "Geleceği hakkında ona çok az şey söylediysem de o bu kadarını bile son derece rahatsız edici buldu. Dahasını duymak istemiyor." Berjer koltukta arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. "İnan bana Bay Constant," dedi içtenlikle, "insanlara ne çetin, ne zorlu bir evrende yaşadıklarını anlatmak çok nankör bir iş."

"Ama dediğine göre ona beni davet etmesini sen söylemişsin," dedi Constant.

"Uşakla mesaj gönderdim," dedi Rumfoord. "Benim kışkırtmalarım sayesinde davet etti seni, yoksa edeceği yoktu. Şunu aklında tutmanda fayda var: Ona bir iş yaptırmanın tek yolu bu işi yapmaya cesaretinin olmadığını söylemektir. Bu taktik her zaman işe yaramaz tabii. Me-

1. Uzun kemik ağızlık, Roosevelt'e yapılmış bir diğer atıf. (Ç.N.)

sela şimdi ona bir mesaj gönderip gelecekle yüzleşmeye cesaretinin olmadığını söylesem, o da bana bir mesaj gönderip haklı olduğumu söyler."

"Yani sen... geleceği görebiliyor musun sahi?" diye sordu Constant. Yüzünün gerildiğini, cildinin kavrulduğunu hissediyordu. Avuçları terlemişti.

"Bulunduğumuz noktadan bakacak olursak evet, öyle sayılır," dedi Rumfoord. "Uzaygemimle krono-sinklastik infundibuluma daldığımda, olmuş olan her şeyin her zaman olacağını, olacak olan her şeyin de her zaman olmuş olduğunu kavrayıverdim." Tekrar kıkırdadı. "Bunu bilmek falcılığın büyüsünü bozuyor tabii... Onu gayet basit, öngörülebilir bir şeye dönüştürüyor."

"Gelecekte başına geleceklerin hepsini söyledin mi karına?" dedi Constant. Kaçamak bir soruydu bu. Rumfoord'un karısını gelecekte nelerin beklediği Constant'ı hiç ilgilendirmiyordu. Asıl merak ettiği haberler kendi geleceğine dair olanlardı. Rumfoord'a karısı hakkında sorular sorarak ağzını yokluyordu aslında.

"Eh... hepsini değil," dedi Rumfoord. "Hepsini söylememe izin vermiyor ki. Söylediğim azıcık kısmı bile dahasını öğrenme isteğini yok etmeye yetti."

"Ha, anladım," dedi Constant, bir halt anlamadığı halde.

"Evet," dedi Rumfoord samimiyetle. "Ona Mars'ta seninle evleneceğini söyledim." Omuz silkti. "Evlenmek sayılmaz aslında," dedi. "Marslılar tarafından çiftleştirileceğinizi yani – çiftlik hayvanları gibi."

* * *

Winston Niles Rumfoord var olan yegâne özbeöz Amerikalı sınıfın üyesiydi. Bu sınıf özbeöz Amerikalıydı çünkü sınırları en az iki yüzyıldır açıkça tanımlıydı – ta-

nımlardan anlayan herkes için açık bir tanımlamaydı bu. Amerika'nın başkanlarının onda biri, kâşiflerinin dörtte biri, Doğu Kıyı Şeridi valilerinin üçte biri, tam zamanlı kuşbilimcilerinin yarısı, usta yat kaptanlarının dörtte üçü ve grand opera sponsorlarının hemen hepsi Rumfoord'un küçük sınıfından çıkmıştı. Üyeleri arasında şarlatanların bulunmadığı tek sınıftı, siyasi şarlatanları saymazsak elbet. Siyasi şarlatanlık, makama gelmenin bir yoluydu, özel hayata asla taşınmazdı. Sınıf üyeleri makama geldikleri anda, neredeyse istisnasız olarak, harikulade sorumlu insanlara dönüşürlerdi.

Rumfoord'un Marslılara atfettiği suç insanları çiftlik hayvanlarından evla bir yanları yokmuş gibi çiftleştirmeleriyse şayet, onları kendi sınıfının yaptıklarından daha kötü bir şeyle suçlamıyor demekti. Zira kendi sınıfı da gücünü bir ölçüde paranın akıllıca idaresinden almakla birlikte, çok daha büyük bir ölçüde, üretilmesi muhtemel çocuk türleri gözetilerek kinik bir anlayışla yapılan evliliklerden alıyordu.

Sağlıklı, güzel, akıllı çocuklar makbuldü.

Rumfoord'un sınıfının her ne kadar mizahsız da olsa en başarılı analizi, hiç kuşkusuz Waltham Kittredge'ın *Amerikalı Filozof Krallar* kitabıdır. Söz konusu sınıfın aslında bir aile olduğunu, serbest uçların akraba evlilikleri yoluyla soydaşlık nüvesine geri bağlandığını kanıtlayan kişi Kittredge olmuştur. Rumfoord ile karısı örneğin, üçüncü dereceden kuzendiler ve birbirlerinden nefret ederlerdi.

Rumfoord'un sınıfının Kittredge tarafından çıkarılan şeması, "maymun yumruğu" diye bilinen sert toparlak düğüme benzediği kadar hiçbir şeye benzemiyordu.

Waltham Kittredge *Amerikalı Filozof Krallar* kitabında Rumfoord'un sınıfının iklimini kelimelere dökmeye çalışırken çoğu kez akla karayı seçmişti. Üniversite

profesörlüğünden gelme bir alışkanlıkla yalnızca entelektüel sözcüklerin peşine düşmüş, uygun sözcükleri bulamayınca da bir sürü yeni ve tercümesi imkânsız terim icat etmişti.

Kittredge'ın icat ettiği bütün bu jargon içinden sadece bir terim konuşma diline geçmeyi başardı: "nevrotik olmayan cesaret" terimi.

Winston Niles Rumfoord'u uzaya çeken de tabii ki bu türden bir cesaretti. Ari bir cesaretti bu – yalnızca şöhret ve para hırsından değil, zibidiliği, dangalaklığı çağrıştıran her türlü dürtüden de ari.

Kaldı ki Kittredge'ın jargonu yerine gayet iyi iş görecek iki sıradan ama güçlü kelime mevcuttur aslında. Bunlardan biri tarz, diğeri de mertliktir.

Rumfoord kendi cebinden 58 milyon dolar sayarak kendine bir uzaygemisi satın alan ilk insan olduğunda, bunun adı tarzdı.

Rumfoord dünya hükümetlerinin krono-sinklastik infundibulumlar yüzünden tüm uzay araştırmalarını geçici olarak durdurduğu bir zamanda Mars'a gideceğini açıkladığında, bunun adı tarzdı.

Sanki uzaygemileri gelişmiş spor arabalardan daha matah şeyler değilmiş gibi, sanki Mars'a gitmenin Connecticut otobanında spin atmaktan çok az farkı varmış gibi, kazulet köpeğini de yanında götüreceğini duyurduğunda, bunun adı tarzdı.

Uzaygemilerinin krono-sinklastik infundibulumlara girmesi halinde neler olacağının bilinmediği bir çağda onlardan birinin tam ortasına rota tutturmasına gelince... İşte onun adı mertlik oluyordu.

* * *

Hollywood'lu Malaki Constant'ı Newport'lu ve

Sonsuzluk'lu Winston Niles Rumfoord'la karşılaştıracak olursak:

Rumfoord yaptığı her şeyi tarzla yaparak insanlığın iyi görünmesini sağlardı.

Constant ise yaptığı her şeyi tarz *olsun diye* –göstere göstere, bağıra bağıra, çocukça, müsrifçe– yaparak kendisinin de insanlığın da kötü görünmesine yol açardı.

Constant cesaretle doluydu; ama onun cesaretinin nevrotik olmadığı asla söylenemezdi. Hayatı boyunca yaptığı her cesurca işi fesatla, korkuyu önemsizleştiren çocukluk dürtüleriyle yapmıştı.

* * *

Mars'ta Rumfoord'un karısıyla çiftleştirileceğini az önce Rumfoord'dan duymuş olan Constant gözlerini ondan alıp duvar boyunca uzanan kalıntılar müzesine çevirdi. Elleri kenetlenmiş, parmakları sımsıkı birbirine kapanmıştı.

Bir-iki defa boğazını temizledi. Sonra dili ile damağı arasından cılız bir ıslık sesi çıkardı. Her haliyle, korkunç bir ağrının geçmesini bekleyen bir adamı andırıyordu. Gözlerini yumarak havayı dişlerinin arasından içine çekti. "N'aptın sen Bay Rumfoord?" dedi yumuşak bir sesle. Gözlerini açtı. "Mars mı diyorsun?"

"Mars," dedi Rumfoord. "Ama tabii ki son durağın Mars olmayacak – Merkür de olmayacak."

"Merkür mü?" dedi Constant. Bu güzelim gezegen adını cırlak bir vaklamayla söylemişti.

"En son Titan'a varacaksın," dedi Rumfoord, "ama ondan önce Mars'a, Merkür'e, sonra bir kez daha Dünya'ya uğrayacaksın."

* * *

Malaki Constant'ın gelecekte Mars'a, Merkür'e, Dünya'ya ve Titan'a gideceği haberini noktasal uzay keşifleri tarihinin hangi noktasında almış olduğunu anlamamız çok önemli. O noktada Dünya'nın uzay keşiflerine yönelik tavrı, Kristof Kolomb'un sefere çıkmasından evvel Avrupa'nın Atlantik keşiflerine yönelik tavrına çok benziyordu.

Bununla birlikte, şu önemli farklılıklar mevcuttu: Uzay kâşifleri ile amaçları arasındaki canavarlar hayal ürünü değildi, çok sayıda, çok itici, çok çeşitli ve daima çok belalıydılar; küçük bir keşif seferinin dahi maliyeti çoğu ulusun mahvına yol açacak büyüklükteydi, hiçbir keşif seferinin sponsorlarını zengin etmeyeceğine de kesin gözüyle bakılabilirdi.

Kısacası, aklıselim ve bilimsel veriler çerçevesinde kalarak uzay keşifleri hakkında olumlu bir şeyler söylemenin imkânı yoktu.

Ulusların, hiçliğin ortasına ağır bir cisim fırlatarak sükse yapabildiği zamanlar çoktan geride kalmıştı. Gerçi Malaki Constant'ın kontrolünde bir şirket olan Galaktik Uzay Araçları, bu türden bir gösteriş objesi için son siparişini almıştı: doksan metre yüksekliğinde, on metre çapında bir roket. Yapımı da bitmişti aslında ama fırlatma emri hiç gelmemişti.

Gemiye fazla düşünülmeden *Balina* adı verilmiş, içinde beş yolcu için yaşam alanları oluşturulmuştu.

Her şeyi böylesine sert ve ani bir durma noktasına getirense, krono-sinklastik infundibulumların keşfi olmuştu. Bunlar insanlı seferlerden önce sözümona deneme amaçlı gönderilen insansız gemilerin tuhaf uçuş örüntülerinden yola çıkılarak matematiksel olarak keşfedilmişti.

Krono-sinklastik infundibulumların keşfi, insanlığa esas itibarıyla şunu söylüyordu: "*Bir yerlere gidebileceğini nereden çıkardın?*"

Amerika'nın köktendinci vaizlerinin gökte ararken yerde buldukları şeydi bu. Filozoflardan, tarihçilerden ve başka herkesten erken davranarak kısa soluklu Uzay Çağı hakkında ahkâm kesmeye başladılar. Muhterem Bobby Denton, *Balina*'nın fırlatılışı süresiz olarak iptal edildikten iki saat sonra Batı Virginia'nın Wheeling şehrinde Sevgi Dervişleri'ne şöyle sesleniyordu:

"Rab insanlar tarafından inşa edilen kenti ve kuleyi görmek için aşağıya indi. 'Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, *düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar*,' dedi. 'Gelin, aşağıya inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar.' Böylece Rab onları yeryüzüne dağıtarak kentin yapımını durdurdu. Bu nedenle kente Babil adı verildi. Çünkü Rab bütün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı."[1]

Bobby Denton, üzerlerinde gezdirdiği ışıltılı ve sevecen bakışla adeta şişe geçirdiği dinleyicilerini kendi günahlarının korları üzerinde kızartmaya girişti. "Yaşadığımız günler Kutsal Kitap zamanlarından farklı mı sanki?" dedi. "Eskinin Babil Kulesi'nden çok daha yüksek bir tiksinti abidesini çelikle ve kibirle inşa etmedik mi? Eskinin kule inşacıları gibi biz de onunla Tanrı'nın katına ulaşmaya niyetlenmedik mi? Biliminsanlarının uluslararası bir dil konuştuğu lakırdısını defalarca duymadık mı? Doğru, hepsi aynı Latince ve Yunanca sözcükleri kullanıyor, hepsi sayıların diliyle konuşuyor." Görünüşe bakılırsa Denton bunu tam bir suç delili sayıyordu, Sevgi Dervişleri de nedenini pek anlamadan ruhsuzca ona hak verdiler.

"O halde Tanrı Babil Kulesi'ni inşa eden insanlara söylediği sözleri şimdi bize de söylerse hiç şaşırıp ağlaş-

1. Eski Ahit, "Tekvin", 11:5-9. (Ç.N.)

mayalım: 'Hayır! Uzaklaşın oradan! O şeyle ne benim katıma ne başka yere gideceğiniz var! Dağılın dedim size! Bilimin dilini konuşmayı da bırakın! Bilimin dilini konuşmayı sürdürecek olursanız aklınıza koyduğunuzu yapmaktan sizi hiçbir güç alıkoyamayacak ve ben bunu istemiyorum! Ben, en yücelerdeki Tanrınız Rab olarak, sizin yapmak istediklerinizden alıkonulmanızı istiyorum, alıkonulun ki benim katıma yükselecek çılgın kulelere, roketlere kafa yormayı bırakıp komşularınıza nasıl daha iyi komşuluk, eşlerinize nasıl daha iyi eşlik edebileceğinizi, nasıl daha hayırlı evlatlar olabileceğinizi düşünün! Kurtuluşu roketlerde aramayın – evlerinizde, kiliselerinizde arayın!'"

Bobby Denton'ın sesi iyice boğuklaşıp kısıldı. "Uzayda dolaşmak mı istiyorsunuz? Tanrı kâinatın en harika uzaygemisini vermiş zaten size! Tabii ya! Hız mı dediniz? Hız mı istiyorsunuz? Tanrı'nın size bağışladığı uzaygemisi saatte yüz altı bin kilometre hız yapıyor ve Tanrı izin verirse bu hızla gitmeye sonsuza dek devam edecek. Uzaygeminiz konforlu olsun mu istiyorsunuz? Zaten sahipsiniz ona! Üstelik yalnızca zengin bir adamla köpeği için ya da yalnızca beş-on adam için değil bu gemi. Hayır! Tanrı hiç cimri değil! Tanrı size kadınıyla erkeğiyle çocuğuyla milyarlarca insan taşıyabilecek büyüklükte bir uzaygemisi vermiş! Tabii ya! İnsanların kafalarına balık kavanozları geçirip koltuklara bağlanmaları da gerekmiyor. Hayır! Tanrı'nın uzaygemisinde olmaz öyle şey. Tanrı'nın uzaygemisinde insanlar denizde yüzebilir, güneşte yürüyüp beyzbol oynayabilir, buz pateni yapabilir, pazar günleri kiliseye gittikten ve akşam evlerinde tavuk yedikten sonra aile otomobilleriyle gezintiye çıkabilir!"

Bobby Denton başını salladı. "Tabii ya!" dedi. "Tanrı'nın bizi yolumuzdan caydırmak için uzaya o şeylerden koymakla alçaklık ettiğini düşünenler varsa onun bize

hazırdan verdiği uzaygemisini bir zahmet hatırlatıverin. Üstelik onun gemisinde yakıta da ihtiyaç yok, hangi yakıtı kullanacağınızı dert etmeniz gerekmiyor. Tabii ya! Her işin icabına Tanrı bakıyor.

Tanrı bu harikulade uzaygemisinde *bize* ne iş düştüğünü de söylemiş. Herkes anlayabilsin diye bir bir yazmış kuralları. Onları anlamak için ne fizikçi ne büyük bir kimyacı ne de Albert Einstein olmanız gerekiyor. Tabii ya! Zaten çok fazla kural da koymamış Tanrı. Diyorlar ki eğer *Balina* fırlatılacak olsaymış buna hazır olduğundan emin olunana kadar bin bir türlü kontrolden geçmesi gerekecekmiş: Yok o valf açık mı, yok bu valf kapalı mı, yok şu tel sıkı mı, şu tank dolu mu... gibi gibi, kontrolü gereken binlerce şey varmış. Halbuki burada, Tanrı'nın uzaygemisinde, Tanrı bizden yalnızca on şeyi kontrol etmemizi istiyor – uzaydaki feci zehirli birtakım koca taşlara küçük bir yolculuk yapalım diye değil üstelik, Tanrı'nın Krallığı'na gidelim diye! Düşünsenize! Yarın nerede olmayı tercih ederdiniz? Mars'ta mı yoksa Tanrı'nın Krallığı'nda mı?

Tanrı'nın yuvarlak, yeşil uzaygemisinin kontrol listesinde neler var biliyor musunuz? Söylememe gerek var mı? Tanrı'nın geri sayımını duymak ister misiniz?"

Sevgi Dervişleri, "İsteriz!" diye bağırdılar.

"On!" dedi Bobby Denton. "Komşunun evine, erkek ve kadın kölesine, öküzüne, eşeğine, komşuna ait herhangi bir şeye göz dikiyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı Sevgi Dervişleri.

"Dokuz!" dedi Bobby Denton. "Komşuna karşı yalan yere tanıklık ediyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı Sevgi Dervişleri.

"Sekiz!" dedi Bobby Denton. "Çalıyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı Sevgi Dervişleri.

"Yedi!" dedi Bobby Denton. "Zina ediyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı Sevgi Dervişleri.

"Altı!" dedi Bobby Denton. "Adam öldürüyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı Sevgi Dervişleri.

"Beş!" dedi Bobby Denton. "Anana babana saygı gösteriyor musun?"

"Evet!" diye bağırdı Sevgi Dervişleri.

"Dört!" dedi Bobby Denton. "Şabat gününü hatırlıyor ve kutsal sayıyor musun?"

"Evet!" diye bağırdı Sevgi Dervişleri.

"Üç!" dedi Bobby Denton. "Rabb'in adını boş yere ağzına alıyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı Sevgi Dervişleri.

"İki!" dedi Bobby Denton. "Putlar yapıyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı Sevgi Dervişleri.

"Bir!" dedi Bobby Denton. "Tek ve asıl Rabbin olan Tanrı'dan başka tanrın var mı?"

"Hayır!" diye bağırdı Sevgi Dervişleri.

"Sıfır ve ateş!" diye bağırdı Bobby Denton neşeyle. "Bekle bizi cennet, geliyoruz! Haydi çocuklar... Âmin!"

"İyi bari..." diye mırıldandı Malaki Constant, Newport'taki malikânenin merdiven altındaki o baca gibi odasında, "ulaklığım nihayet işe yarayacak anlaşılan."

"Nasıl?" dedi Rumfoord.

"Adım... 'sadık ulak' anlamına geliyor da," dedi Constant. "Mesaj neymiş peki?"

"Üzgünüm," dedi Rumfoord. "Mesaj mı varmış? Benim haberim yok." Başını meraklanmış gibi yana eğdi. "Sana mesaj var diyen mi oldu?"

Constant ellerini kaldırdı. "Mesaj yoksa... Triton'a gitmek için onca zahmete neden katlanayım?"

"Titan," diye düzeltti Rumfoord.

"Ha Titan ha Triton," dedi Constant. "Ne bok yemeye gidecekmişim oraya?" Bok yemek, Constant'ın nor-

malde kullanmayacağı, çocukça bir kelimeydi, nitekim onu neden kullandığını kendisi de anlayamadı bir an. Televizyondaki uzay askerleri, kontrol yüzeylerinden birine göktaşı çarptığı ya da pilot Zirkon gezegeninden bir uzay korsanı çıktığı zaman "boku yedik" derlerdi. Ayağa kalktı. "Ne halt etmeye gidecekmişim oraya?"

"Gidiyorsun – benden söylemesi," dedi Rumfoord.

Constant pencereye gitti, kibrinin gücü kısmen geri dönüyordu şimdi. "Bak şuraya yazıyorum," dedi, "gitmeyeceğim."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Rumfoord.

"Oraya gidince senin için bir şey mi yapmam gerekiyor?" dedi Constant.

"Hayır," dedi Rumfoord.

"Niye üzüldün o zaman?" dedi Constant. "Sana ne bundan?"

"Hiç," dedi Rumfoord. "Senin için üzüldüm. Çok şey kaçıracaksın.

"Ne gibi?" dedi Constant.

"Mesela... Düşünebileceğin en hoş, en güzel iklimi," dedi Rumfoord.

"İklim!" dedi Constant, burun kıvırarak. "Hollywood evleri, Keşmir Vadisi, Acapulco, Manitoba, Tahiti, Paris, Bermuda, Roma, New York, Capetown dururken daha güzel iklimler için mi Dünya'yı terk edeceğim?"

"Titan'da iklimden başka şeyler de var," dedi Rumfoord. "Titanlı kadınlar mesela, Güneş ile Betelgeuse arasında bulabileceğin en güzel yaratıklardır."

Constant buruk bir kahkaha attı. "Kadınlar ha!" dedi. "Güzel kadınlar bulmakta zorlandığımı mı sanıyorsun? Aşksızlıktan kıvrandığımı, güzel bir kadının yanına sokulabilmek için bir roket gemisiyle Satürn'ün uydusuna gitmekten başka çarem olmadığını mı düşünüyorsun? Şaka mı bu? Benim öyle güzel kadınlarım oldu ki Güneş

ile Betelgeuse arasındakiler onları uzaktan görseler oturup ağlarlardı!"

Cüzdanına uzanıp içinden son fethinin bir fotoğrafını çıkardı. Şüpheye yer yoktu: Fotoğraftaki kız inanılmaz güzeldi. Kanal Bölgesi güzeliydi. Dünya Güzellik Yarışması'nda ikinci olmuştu ama aslında birinci olan kızdan çok daha güzeldi. Güzelliği jüriyi korkutmuştu.

Constant fotoğrafı Rumfoord'a uzattı. "Titan'da var mı böylesi?" dedi.

Rumfoord fotoğrafı saygılı bir tavırla inceledikten sonra geri verdi. "Hayır..." dedi. "Titan'da böylesi yok."

"Eee?" dedi Constant, kendi kaderini yeniden kendi kontrolünde hissederek. "İklim, güzel kadınlar... başka?"

"Başka bir şey yok," dedi Rumfoord sakince. Omuz silkti. "Ha... bir de sanat eserleri var, sanattan hoşlanıyorsan."

"Dünyanın en büyük özel sanat koleksiyonunun sahibiyim ben," dedi Constant.

Bu ünlü sanat koleksiyonu Constant'a ailesinden miras kalmıştı. Babası tarafından –daha doğrusu babasının adamları tarafından– hazırlanmıştı. Dünyanın dört bucağındaki müzelere dağıtılmış olan koleksiyonun her bir parçası, Constant Koleksiyonu'ndan geldiği açıkça belirtilerek sergilenirdi. Koleksiyon oluşturulduktan sonra, yegâne amacı Constant'ın işlerini yürütmek olan Magnum Opus Anonim Şirketi'nin halkla ilişkiler müdürünün tavsiyesi üzerine müzelere dağıtılmıştı.

Koleksiyonun amacı milyarderlerin ne kadar bonkör, faydalı ve duyarlı olabileceklerini kanıtlamaktı. Üstüne üstlük müthiş bir yatırım da olmuştu.

"Peki, ona diyecek yok," dedi Rumfoord.

Constant Kanal Bölgesi güzelinin fotoğrafını cüzdanına geri koymak üzereydi ki elinde bir değil, iki fotoğraf tuttuğunu fark etti. Kanal Bölgesi güzelinin fotoğrafının

altında bir fotoğraf daha vardı. Onun da Kanal Bölgesi güzelinden önceki fethinin bir fotoğrafı olduğunu varsayarak, Rumfoord'a onu da gösterebileceğini –ne tapınılası bir afeti daha bırakmış olduğunu gözüne sokabileceğini– düşündü.

"İşte... al bir tane daha," dedi Constant, ikinci fotoğrafı Rumfoord'a uzatırken.

Rumfoord fotoğrafı almak için parmağını bile oynatmadı. Ona bakmaya dahi zahmet etmedi. Ona bakacağına Constant'ın gözlerinin içine baktı ve kurnazca sırıttı.

Constant gözlerini Rumfoord'ın görmezden geldiği fotoğrafa indirdi. Gördü ki fotoğraf Kanal Bölgesi güzelinden önceki fethine ait değildi. Az önce Rumfoord'un çaktırmadan eline tutuşturduğu bir fotoğraftı. Yüzeyi parlak, kenar boşlukları beyaz olsa da, öyle sıradan bir fotoğraf değildi bu.

Beyaz kenar boşlukları arasında pırıltılı derinlikler uzanıyordu. Sığ ve berrak bir mercan körfezinin yüzeyine yerleştirilmiş dikdörtgen bir pencere camından bakar gibi oluyordu insan. O sözde mercan körfezinin dibinde –biri beyaz, biri altın sarısı, biri kahverengi– üç kadın vardı. Başlarını kaldırmış, yanlarına gelmesi için, onları aşkla tamamlaması için yalvarırcasına Constant'a bakıyorlardı.

Bir ateşböceğinin ihtişamı Güneş'in ihtişamı yanında nasıl sönük kalırsa, Kanal Bölgesi güzelinin güzelliği de o kadınların güzelliği yanında öyle sönük kalıyordu.

Constant berjer koltuğa çöktü yine. Fotoğraftaki güzellikten gözlerini ayırmadığı sürece gözyaşlarına boğulmaktan kendini alamayacaktı.

"Resim sende kalabilir istersen," dedi Rumfoord. "Cüzdana sığabilecek boyutta."

Constant söyleyecek söz bulamıyordu.

"Titan'a gittiğin zaman karım hâlâ yanında olacak," dedi Rumfoord, "ama bu üç genç hanımla oynaşmak istediğin takdirde yoluna çıkmayacak. Oğlun da yanında olacak ama o da Beatrice kadar hoşgörülü davranacak."

"Oğlum mu?" dedi Constant. Oğlu yoktu onun.

"Evet... Krono adında iyi bir çocuk," dedi Rumfoord.

"Krono mu?" dedi Constant.

"Bir Marslı ismi," dedi Rumfoord. "Mars'ta doğdu; senden olma, Beatrice'ten doğma."

"Beatrice?" dedi Constant.

"Karım yani," dedi Rumfoord. Bedeni bir hayli şeffaflaşmıştı. Sesi de giderek tizleşmekteydi, ucuz bir radyodan çıkar gibiydi. "Her şey bir o yana bir bu yana uçup duruyor oğlum," dedi, "mesajlı ya da mesajsız. Bu bir kaos, orası kesin; zira Evren daha yeni doğuyor. Işığı, ısıyı, hareketi var eden ve seni oradan oraya savuran da bu yüce oluşum işte.

"Kehanetler, kehanetler, kehanetler," dedi Rumfoord, dertli dertli. "Sana söylemem gereken başka bir şey var mıydı? Ahhh... tabii, tabii, vardı. Şu senin çocuk var ya, Krono adlı oğlan...

Krono Mars'ta yerden küçük bir metal parçası alacak..." dedi Rumfoord, "ve onu 'şans objesi' yapacak. O şans objesinden gözünü ayırma sakın Bay Constant. Çünkü inanılmaz önemli."

Winston Niles Rumfoord parmak uçlarından başlayarak yavaş yavaş yok oldu; en son gülümsemesi kayboldu. Gülümsemesi, geri kalanı yok olduktan sonra bir süre daha görünür kaldı.

"Titan'da görüşürüz," dedi gülümseme. Sonra o da yok oldu.

* * *

"Bitti mi Moncrief?" Bayan Winston Niles Rumfoord döner merdivenin tepesinden aşağıya, uşağa sesleniyordu.

"Evet efendim... gitti," dedi uşak. "Köpek de gitti."

"Ya şu Bay Constant?" dedi Bayan Rumfoord – dedi Beatrice. Bir engeli varmış gibi davranıyordu; sendeliyor, hızlı hızlı göz kırpıştırıyor, sesi ağaç tepelerinde dolaşan rüzgâr gibi hışırdıyordu. Yumuşak kıvrımları saat yönünün tersine dönerek beyaz merdivenle uyumlu bir sarmal çizen, uzun, beyaz bir sabahlık giymişti. Giysinin yerlerde sürünen etekleri, merdivenin en üst basamağından aşağı dalga dalga dökülerek Beatrice'i malikâne mimarisinin bir uzantısına dönüştürüyordu.

Onun dik duruşlu uzun figürü, görüntünün en önemli unsuruydu. Yüz ayrıntılarının hiçbir önemi yoktu. Başının yerinde bir top mermisi de olsa bu müthiş kompozisyona gayet uygun düşerdi.

Halbuki Beatrice'in bir yüzü *vardı*; üstelik ilginç bir yüzü vardı. Tavşan dişli bir Kızılderili savaşçısına benzediği söylenebilirdi. Gerçi bunu söyleyenin, onun harika göründüğünü de çabucak eklemesi gerekirdi. Yüzü, tıpkı Malaki Constant'ınki gibi, tanıdık bir görüntünün kendine özgü, şaşırtıcı bir çeşitlemesiydi – görenleri, *Evet ya... böyle görünmek de çok hoş olabilir*, diye düşündüren bir çeşitleme. Beatrice'in yüzüne yaptığı şey, her alımsız kızın yapabileceği bir şeydi aslında. Beatrice yüzünü vakarla, acıyla, zekâyla, bir parça da cadalozlukla süslemişti.

"Evet," dedi Constant, aşağıdan, "şu Bay Constant hâlâ burada." Constant gayet göz önünde bir yerdeydi, antreye açılan kemerin altındaki sütunlardan birine dayanmış dikiliyordu. Fakat kompozisyonun o kadar aşağısında kalmıştı ki mimari ayrıntılar içinde kaybolmuş, neredeyse görünmez olmuştu.

"Ha!" dedi Beatrice. "Nasılsın?" Çok göstermelik bir hatır sormaydı bu.

"*Sen* nasılsın?" dedi Constant.

"Sana tek söyleyebileceğim, centilmenlik içgüdülerine sığınarak," dedi Beatrice, "kocamla buluşmanın hikâyesini yedi düvele yaymamanı rica etmek. Gerçi bunu yapmamak için kendini zor tutuyor olmalısın, seni anlıyorum."

"Doğru..." dedi Constant. "Hikâyemi dünyanın parasına satabilir, çiftliğim üstündeki ipoteği kaldırabilir, ismimi tüm dünyaya duyurabilirim. Meşhur ve meşhurumsu şahsiyetlerle kadeh tokuşturabilir, Avrupa'nın kral ve kraliçelerinin huzuruna çıkabilirim."

"Senin o dillere destan mizahını bütün alaycılığı ve diğer müthiş nüanslarıyla takdir edemiyorsam kusuruma bakma lütfen Bay Constant," dedi Beatrice. "Kocamın bu ziyaretleri beni hasta ediyor."

"Onu artık hiç görmüyorsun gerçi, öyle değil mi?" dedi Constant.

"İlk maddeleştiğinde görmüştüm," dedi Beatrice, "beni ömrümün sonuna kadar hasta etmeye yetti."

"Ben çok sevdim ama onu," dedi Constant.

"Deliliğin de bazen sevimli göründüğü olur," dedi Beatrice.

"Delilik mi?" dedi Constant.

"Siz ki görmüş geçirmiş bir adamsınız Bay Constant," dedi Beatrice, "dallı budaklı, hiç olmayacak kehanetlerde bulunan birine deli demez misin?"

"Eh..." dedi Constant, "elinin altında bugüne değin yapılmış en büyük uzaygemisi olan bir adama uzaya gideceğini söylemek delilik sayılır mı gerçekten?"

Bu bilgi parçası, Constant'ın elinin altında bir uzaygemisinin olduğu yani, Beatrice'i yerinden sıçrattı. Öyle bir sıçrattı ki bir adım geri çekilerek merdivenin sarma-

lından kendini ayırmasına sebep oldu. Geriye doğru attığı o küçük adım onu gerçekte olduğu şeye dönüştürüvermişti – koskocaman bir evde yaşayan ürkek ve yalnız bir kadına.

"Bir uzaygemin var, öyle mi?" dedi.

"Kontrolüm altındaki şirketlerden birine emanet bırakılmış bir gemi," dedi Constant. "*Balina*'dan bahsedildiğini duydun mu hiç?"

"Duydum," dedi Beatrice.

"Şirketim onu hükümete sattı," dedi Constant. "Şimdi onu maliyetinin yüzde beşi karşılığında geri alacak biri çıksa sanırım çok sevinirler."

"Yolculuğunda iyi şanslar sana," dedi Beatrice.

Constant başıyla selam verdi. "*Sana* da *senin* yolculuğunda iyi şanslar," dedi.

Başkaca bir şey demeden oradan ayrıldı. Antre zeminindeki renkli Zodyak işaretlerinin üzerinden geçerken döner merdivenin artık yukarılara yükseleceği yerde aşağılara süzüldüğünü hissetti. Constant bir kader girdabının en dip noktası haline gelmişti. Kapıdan çıktığı sırada, Rumfoord Malikânesi'nin tüm dengesini, tüm güvenini beraberinde götürmekte olduğunu kıvanarak fark etti.

Nasıl olsa Beatrice'le tekrar bir araya gelip Krono adında bir çocuk yapmaya yazgılı olduklarından, onun peşinde koşup kur yapmamış, ona bir geçmiş olsun kartı dahi yollamamış olması Constant'ın vicdanını hiç rahatsız etmedi. Rahat rahat kendi işine bakabileceğini, o burnu büyük Beatrice'in de –diğer aptal hatunlar gibi– tıpış tıpış ayağına geleceğini düşünüyordu.

Siyah gözlüklerini ve takma sakalını takıp duvardaki küçük demir kapıdan geçerek dışarıya çıkarken gülüyordu.

Limuzin geri gelmişti, kalabalık da öyle.

Polis, kalabalığın arasından geçip limuzinin kapısına varan daracık bir yolu Constant için açık tutuyordu.

Constant o yol boyunca hızlı hızlı yürüyerek limuzine ulaştı. Yol, İsrailoğullarının ardından kapanan Kızıldeniz misali, Constant'ın ardından kapandı. Kalabalığın bağrışları, infial ve acı dolu bir toplu haykırış halinde yükseliyordu. İnsanlar, kendilerine hiçbir şey vaat edilmemiş olduğu halde kandırıldıkları, eli boş bırakıldıkları duygusuna kapılmışlardı.

Erkekler Constant'ın limuzinini taşlamaya başladılar.

Limuzin hareket ederek öfkeli et denizinin arasında usul usul ilerlemeye koyuldu.

Kel bir adam pencerenin camına hançer gibi sapladığı bir sosisli sandviçle Constant'ın canına kastettikten sonra camda sandviçin ekmeğini ezip sosisini kırarak hardal ve ketçapla çizilmiş mide bulandırıcı bir güneş deseni bıraktı.

"Peh peh peh!" diye bağırdı güzel bir genç kadın ve başka bir erkeğe muhtemelen hiç göstermediği bir yerini Constant'a gösterdi. Üst iki ön dişinin takma olduğunu gösterdi ona. O iki dişin yerlerinden çıkmasına izin verdi. Bir cadı gibi çığlık attı.

Delikanlının teki arabanın kaputuna tırmanarak şoförün görüşünü kapattı. Sonra da cam sileceklerini koparttığı gibi kalabalığa fırlattı. Limuzinin kalabalığın dış çeperine ulaşması kırk beş dakika aldı. Gerçi orada da aklını oynatmışlar olmasa da oynatmasına ramak kalmışlar vardı.

Bağırışlar ancak dış çeperde anlaşılabilir hale geldi.

"Anlat bize!" diye bağırdı adamın biri, yalnızca bıkkındı – öfkeli değil.

"Hakkımız var!" diye bağırdı bir kadın. İki güzel çocuğunu Constant'a gösterdi.

Bir diğer kadın, kalabalığın hakkı olduğuna inandığı şeyi dillendirdi. "Neler olduğunu bilmeye hakkımız var!" diye bağırdı.

İsyan, o zamanlar, bir bilim ve teoloji eylemiydi – hayatta olanların hayatın anlamına ilişkin ipuçları arayışıydı.

Şoför önünde nihayet açık bir yol görünce bütün gücüyle gaza bastı. Limuzin ok gibi fırlayıp uzaklaştı.

Devasa bir ilan panosunun önünden süratle geçtiler. GELİN, BU PAZAR BİR ARKADAŞIMIZI KENDİ SEÇECEĞİMİZ BİR KİLİSEYE GÖTÜRELİM! yazıyordu ilanda.

2

Angardaki Koltuğlar

"Bazen, maddenin düşünme ve hissetme kabiliyetine sahip olmasını çok yanlış buluyorum. Öyle olunca şikâyet ediyor. Aynı şekilde kayaları, dağları ve uyduları da biraz fazla ağırkanlı[1] olmakla suçlamak mümkündür sanırım."

Winston Niles Rumfoord

Limuzin kuzeye doğru ok gibi uçarak Newport'un dışına çıktı, çakıllı bir yola saptı ve çayırda bekleyen bir helikopterle buluştu.

Malaki Constant'ın limuzinden helikoptere aktarma yapmasındaki amaç, birinin onu takip ederek Rumfoord Malikânesi'nin sakallı ve gözlüklü ziyaretçisinin kim olduğunu öğrenmesine meydan bırakmamaktı.

Constant'ın nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Ulaşımını sağladıkları kişinin gerçek kimliğinden şoför de pilot da habersizdi. Constant onlara göre Bay Jonah K. Rowley idi.

"Ee Bay Rowley?" dedi şoför, Constant limuzinden inerken.

1. Ağırkanlı (flegmatik) kişilik, Hippokrates'in dört mizaç teorisine göre soğukluk, duygusuzluk ve yavaşlıkla tanımlı kişilik tipidir. (Ç.N.)

"Efendim?" dedi Constant.

"Korkmadın ya?" dedi şoför.

"Korkmak mı?" dedi Constant. Soruya sahiden şaşırmıştı. "Neden korkayım ki?"

"Neden mi?" dedi, kulaklarına inanamayan şoför. "Neden olsun, bizi linç etmek isteyen o manyak insanlardan."

Constant gülümseyerek başını iki yana salladı. Onca şiddetin ortasında, zarar görebileceği bir an olsun aklına gelmemişti. "Paniğe kapılmanın böyle zamanlarda pek faydası olmuyor, öyle değil mi?" dedi. Kendi kelimelerinde Rumfoord'un anlatım tarzını fark etti; hatta bir nebze de, Rumfoord'un sesindeki aristokrat şakramayı sezdi.

"Abi senin bir koruyucu meleğin var kesin... Başına ne gelirse gelsin soğukkanlılığını kaybetmemeni sağlıyor," dedi şoför hayranlıkla.

Bu yorum Constant'ın ilgisini çekti, üstlerine hücum eden kalabalığın ortasında ortaya koyduğu tavrı çok iyi tanımlıyordu çünkü. Yorumu önce bir analoji olarak algıladı – ruh halinin şiirsel bir tarifi olarak. Koruyucu meleği olan bir adam kendini tıpkı Constant'ın hissettiği gibi hissederdi kuşkusuz...

"Tabii tabii!" dedi şoför. "Seni kollayan bir şey var, kesin!"

İşte o zaman Constant'ın kafasına dank etti: *Durum tam olarak buydu.*

O aydınlanma ânına kadar Constant, Newport macerasını uyuşturucu etkisiyle yaşadığı yeni bir sanrı olarak –yeni bir peyote partisi olarak– görmüştü; canlı, ilginç, eğlenceli ve önemsiz.

Küçük kapı düşsel bir ayrıntıydı... kuru çeşme bir diğeri... tepeden tırnağa beyazlara bürülü, "sakın bana dokunma" tavırlı küçük kızın devasa resmi de öyle... döner merdivenin altındaki baca gibi oda da... Titan'daki üç si-

renin fotoğrafı da... Rumfoord'un kehanetleri de... Beatrice Rumfoord'un merdiven başındaki bozgunu da...

Malaki Constant'ın sırtından soğuk terler boşandı. Dizlerinin bağı çözülür gibi oldu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Bunların her birinin gerçek olduğunu yeni anlıyordu! Tabii ya... kalabalığın ortasında sakinliğini korumuştu çünkü Dünya'da ölmeyeceğini biliyordu.

Kendisini kollayan bir şeyin olduğu doğruydu.

Ve o şey şimdi kıçını kurtarıyorsa bir sebebi vardı...

Rumfoord'un ona vaat ettiği yolculuğun duraklarını parmaklarıyla sayarken tir tir titredi.

Mars.

Sonra Merkür.

Sonra tekrar Dünya.

Sonra Titan.

Son durak Titan olduğuna göre Malaki Constant'ın öleceği yer orası olacaktı. Orada *ölecekti*!

Peki Rumfoord kendisiyle konuşurken neden o kadar neşeliydi?

* * *

Constant ayaklarını sürüye sürüye helikoptere doğru ilerledi, sonra içine tırmanırken koca külüstür kuşu sertçe sarsaladı.

"Rowley misin?" dedi pilot.

"Doğrudur," dedi Constant.

"Alışılmadık bir adın varmış Bay Rowley," dedi pilot.

"Pardon?" dedi, midesi bulanan Constant. Kokpitin plastik tavanından yukarıya, akşam göğüne bakıyordu. Orada bir çift gözün olup olmadığını merak ediyordu, onun gördüğü her şeyi görebilen gözler. Şayet orada bir çift göz vardıysa gerçekten ve bu gözler onun belli bazı işleri yapmasını, belli bazı yerlere gitmesini istiyorduysa... istediklerini ona nasıl yaptırabilirlerdi?

Vay canına... yukarısı çok havasız ve soğuk görünüyordu ama!

"Dedim ki alışılmadık bir adın varmış," dedi pilot.

"Neymiş o ad?" dedi Constant, kimliğini gizlemek için hangi saçma adı seçtiğini unutmuştu zira.

"Jonah,"[1] dedi pilot.

* * *

Elli dokuz gün sonra, Winston Niles Rumfoord ile sadık köpeği Kazak yeniden maddeleştiler. Son ziyaretlerinden beri çok şey olmuştu.

Mesela Malaki Constant, *Balina* adlı büyük roket gemisini emanetinde tutan Galaktik Uzay Araçları şirketindeki tüm varlıklarını satmıştı. Mars'a gitmenin bilinen tek yoluyla arasındaki her türlü bağlantıyı yok etmek için yapmıştı bunu. Satıştan eline geçen paranın tamamını AySisi Tütün Ürünleri'ne yatırmıştı.

Mesela Beatrice Rumfoord, çeşitlendirilmiş menkul kıymetler portföyünü nakde çevirmiş ve hepsini, *Balina*'yla yapılacak her işte güçlü bir söz sahibi olabilmek için, Galaktik Uzay Araçları hisselerine yatırmıştı.

Mesela Malaki Constant, Beatrice Rumfoord'u kendisinden uzak tutmak için –kendisini onun gözünde büsbütün katlanılmaz kılmak için– ona çirkin mektuplar gönderip durmuştu. Bu mektuplardan birini gören hepsini görmüş kadar olurdu. Yegâne amacı Malaki Constant'ın mali işlerini yönetmek olan Magnum Opus Şirketi'nin antetli kâğıdına yazdığı sonuncu mektubunda mesela, şöyle diyordu:

1. Eski Ahit'te kitabı olan on iki küçük peygamberden birinin adı, Tanrı'nın elçisi Yunus. (Ç.N.)

Güneşli California'dan selamlar uzay bebeği! Vay be, senin gibi sosyetik bir hatunu Mars'ın ikiz uyduları altında götüreceğim günü iple çekiyorum doğrusu. Çok kadınım oldu ama senin gibi sosyetiği hiç olmamıştı şimdiye kadar. Bahse varım şahanesindir. Şimdiden sevgiler, öpücükler. Mal.

Mesela Beatrice, bir siyanür kapsülü satın almıştı – Kleopatra'nın yılanından daha öldürücüydü siyanürün zehri. Bir gün Malaki Constant'la aynı zaman dilimini dahi paylaşması gerektiği takdirde onu yutmaktı niyeti.

Mesela borsa çökmüş ve başkalarıyla birlikte Beatrice Rumfoord'u da iflasa sürüklemişti. Beatrice, Galaktik Uzay Araçları'nın hisselerini 152½ ile 169 arasında değişen fiyatlardan almıştı. Hisseler on seansta 6'ya düşmüştü ve hâlâ cüzi kıpırdanmalarla aynı seviyede duruyordu. Beatrice hisselere peşin parasını olduğu gibi ihtiyat akçelerini de yatırmış olduğundan, Newport'deki evi dahil her şeyini kaybetmişti. Giysilerinden, namusundan ve görgü okulu eğitiminden başka hiçbir şeyi kalmamıştı.

Mesela Malaki Constant, Hollywood'a dönmesinden iki gün sonra bir parti vermişti – ve bu parti ancak şimdi, elli altı gün sonra yani, sona eriyordu.

* * *

Mesela Martin Koradubian adındaki sahici sakallı bir delikanlı, maddeleşmelerden birini görmek üzere Rumfoord Malikânesi'ne davet edilen sakallı yabancının kendisi olduğunu ileri sürmüştü. Boston'lı bir güneş enerjili saat tamircisi ve karizmatik bir yalancıydı.

Derginin biri, hikâyesini 3.000 dolara satın almıştı.

Winston Niles Rumfoord, döner merdivenin altındaki Skip'in Müzesi'nde otururken Koradubian'ın dergideki hikâyesini keyif ve hayranlıkla okuyordu. Koradubi-

an, hikâyesinde Rumfoord'un ona MS 10 milyon yılından bahsettiğini iddia ediyordu.

10 milyon yılında, Koradubian'a göre, muazzam bir ev temizliği yapılacaktı. İsa'nın ölümü ile MS 1 milyon yılı arasındaki döneme ilişkin tüm kayıtlar çöplüklere taşınıp yakılacaktı. Bunun gerekçesiyse, demişti Koradubian, müzelerin ve arşivlerin dünyada canlılara yer bırakmayacak ölçüde çoğalması olacaktı.

Koradubian'ın dediğine göre, yakılan çöplerde anlatılan milyon yıllık dönem tarih kitaplarında tek bir cümleyle özetlenecekti: *İsa Peygamber'in ölümünden sonra, takriben bir milyon yıl süren bir yeniden düzenleme dönemi oldu.*

Winston Niles Rumfoord gülerek Koradubian'ın yazısını kenara koydu. Rumfoord'un hayatta en sevdiği şey olağanüstü iyi bir sahtekârdı. "MS 10 milyon..." dedi yüksek sesle, "havai fişek gösterileri, geçit törenleri ve dünya fuarları için harika bir yıl. Köşetaşlarını kırıp zaman kapsüllerini gömülü oldukları yerlerden çıkarmak için iyi bir tarih."

Rumfoord kendi kendine konuşmuyordu. Skip'in Müzesi'nde yanında biri daha vardı.

Karısı Beatrice'ti bu diğer kişi.

Karşısındaki berjer koltukta oturuyordu. Dara düşmüş, aşağı inip kocasından yardım istemeye gelmişti.

Rumfoord kayıtsızca konuyu değiştirdi.

Beyaz sabahlığı içinde zaten hortlağa benzeyen Beatrice'in benzi kül gibi oldu.

"Şu insan ne iyimser hayvan!" dedi Rumfoord neşeyle. "Düşünsene, neslinin on milyon yıl daha süreceğini bekliyor... Duyan da insanların kaplumbağalar kadar tasarım harikası yaratıklar olduğunu sanır!" Omuz silkti. "Gerçi kim bilir? Belki sahiden dayanırlar o kadar, üstlerindeki lanetten ötürü de olsa. Sen ne dersin?"

"Ne?"

"Sence insan dünyadaki varlığını daha ne kadar sürdürür?" dedi Rumfoord.

Beatrice'in sıkılı dişleri arasından cılız, keskin, uzun, insan kulağının neredeyse duyamayacağı tizlikte bir nota çıktı. Bu ses, düşmekte olan bir bombanın ıslığındaki korkunç vaadin aynısını taşıyordu.

Derken, vaat edilen patlama gerçekleşti. Beatrice koltuğunu devirerek ayağa kalkıp iskeletin üstüne yürüdü ve onu bir köşeye çarpıp paramparça etti. Skip'in Müzesi'ndeki bütün rafları aşağı indirdi, duvarlardaki örnekleri yere çalıp ayaklarıyla çiğnedi.

Rumfoord'un dili tutulmuştu. "Hoppala..." dedi. "Neden yaptın şimdi bunu?"

"Hani sen her şeyi bilirdin?" dedi Beatrice, isterik bir sesle. "Sana bir şey söylenmesine ihtiyacın mı var? Hadi okusana aklımı!"

Rumfoord avuçlarını şakaklarına dayadı, gözlerini iyice açtı. "Statik... Statikten başka bir şey alamıyorum," dedi.

"Başka *ne* olacaktı!" dedi Beatrice. "Benim evim elden gitmiş sokağa atılıyorum, karnımı nasıl doyuracağım belli değil... kocam oturmuş gülüyor ve benden tahmin oyunları oynamamı istiyor!"

"*Alelade* bir tahmin değildi ama," dedi Rumfoord. "İnsan ırkının dünyadaki varlığını daha ne kadar sürdüreceği hakkındaydı. Bunun senin de kendi problemlerine bakışını değiştirebileceğini düşünmüştüm."

"İnsan ırkının canı cehenneme!" dedi Beatrice.

"Sen de o ırkın bir üyesisin, unutma," dedi Rumfoord.

"O halde şempanzeler sınıfına naklimi talep ediyorum!" dedi Beatrice. "Hiçbir şempanze koca, karısı bütün hindistancevizlerini kaybederken eli kolu bağlı durmaz. Hiçbir şempanze koca, karısını Hollywood'lu Malaki Constant'ın uzay fahişesi yapmaya çalışmaz!"

Bu iğrenç şeyi söylemesiyle birlikte Beatrice biraz yatışır gibi oldu. Başını bezgince iki yana salladı. "İnsan ırkı dünyadaki varlığını daha ne kadar sürdürecekmiş peki, söyle de bilelim."

"Bilmiyorum," dedi Rumfoord.

"Sen her şeyi bilirsin sanıyordum," dedi Beatrice. "Geleceğe bir bakıversene."

"Geleceğe bakınca," dedi Rumfoord, "görüyorum ki insan ırkının sonu geldiğinde ben Güneş Sistemi'nde olmayacağım. Anlayacağın sonumuz senin için olduğu kadar benim için de muamma."

* * *

California'nın Hollywood bölgesinde, Malaki Constant'ın yüzme havuzunun kenarındaki kristal taştan yapılmış telefon kulübesinin içinde, mavi telefon zırıl zırıl çalmaktaydı.

Bir insanın, bir hayvanınkinden daha saygın olduğu söylenemeyecek hallere düşmesi her zaman acıklıdır. Düşen kişi her türlü olanağa sahip biriyse hali daha da acıklı olur!

Malaki Constant, sarhoşluktan sızıp kalmış halde, böbrek şeklindeki yüzme havuzunun geniş oluk ızgarası üzerinde yatıyordu. Izgaranın içinde yarım santim ılık su vardı. Constant baştan aşağı giyinikti, altına mavi yeşil şort pantolon, üstüne altın brokardan yapılmış bir smokin ceketi giymişti. Giysileri sırılsıklamdı.

Tek başınaydı.

Havuz bir zamanlar, yüzeyde dalgalanan bir gardenya örtüsüyle boydan boya kaplıydı. Ama sabahleyin ısrarlı bir esinti çıkmış ve çiçekleri, yatağın ayakucuna katlanan bir battaniye misali, havuzun bir ucuna itmişti. Esinti battaniyeyi kenara katlayınca havuzun cam kırık-

larıyla, kirazlarla, büklüm büklüm limon kabuklarıyla, peyote türünden kaktüs başlarıyla, portakal dilimleriyle, biberli zeytinlerle, ekşi soğanlarla ve bir televizyon, bir enjektör ile beyaz bir kuyruklu piyanodan artakalanlarla döşeli dibi ortaya çıkmıştı. Puro izmaritleri ve bazıları esrarlı olan sigara izmaritleri suyun üstünde yüzüyordu.

Yüzme havuzu bir spor tesisine benzediğinden çok, cehennemdeki bir punç kâsesine benziyordu.

Constant'ın kollarından biri havuzun içine sarkmıştı. Suyun altında kalan bileğinden güneş enerjili saatinin pırıltısı yükseliyordu. Saat durmuştu.

Telefon ısrarla çalıyordu.

Constant homurdandı ama hareket etmedi.

Telefon sustu. Derken, yirmi saniye sonra tekrar çalmaya başladı.

Constant inleyerek doğrulup oturdu ve tekrar inledi.

Evin içinden canlı ve çevik bir ses, yüksek topukluların seramik karolar üzerindeki tıkırtısı geldi. Sapsarı saçlı büyüleyici bir kadın evden çıkıp telefon kulübesine doğru giderken Constant'a mağrur ve küçümseyici bir ifadeyle baktı.

Sakız çiğniyordu.

"Ha?" dedi telefona. "Aa, yine mi sen? Ha, uyandı. Hey!" diye seslendi Constant'a. Sesi bir sığırcığın sesini andırıyordu. "Hey, uzay askeri!" diye bağırdı.

"Hı?" dedi Constant.

"Şu senin şirketin genel müdürü olan adam seninle konuşmak istiyor."

"Hangi şirket?" dedi Constant.

"Hangi şirketin genel müdürü oluyordun?" diye sordu kadın telefona. Cevabını aldı. "Magnum Opus," dedi. "Magnum Opus'dan Ransom K. Fern," dedi.

"Ona de ki... de ki ben onu ararım," dedi Constant.

Kadın Fern'e aktardı, sonra da Constant'a iletilecek bir mesaj daha aldı. "Diyor ki işi bırakıyormuş."

Constant sarsak hareketlerle, elleriyle yüzünü ovuşturarak kalktı. "İşi bırakıyor muymuş?" dedi dağılmış bir halde. "Yaşlı Ransom K. Fern işi mi bırakıyormuş?"

"Ha," dedi kadın. Nefretle gülümsedi. "Diyor ki maaşını ödeyemiyormuşsun artık. Diyor ki kendisi eve gitmeden yanına gidip onunla konuşsan iyi edermişsin." Güldü. "Diyor ki topu atmışsın."

* * *

Beri yandan Newport'ta, Beatrice Rumfoord'un feveranı uşak Moncrief'i Skip'in Müzesi'ne çekmişti. "Beni mi çağırdınız efendim?" diye sordu.

"Çağırmak mı? Bas bas bağırıyordum Moncrief," dedi Beatrice.

"Bir arzusu yok, sağ olasın," dedi Rumfoord. "Hararetli bir tartışmanın ortasındayız yalnızca."

"Bir arzum olup olmadığını sen ne hakla söylersin?" dedi Beatrice hışımla. "*Hiç de* göründüğün kadar allame olmadığını anlamaya başlıyorum. Neden dersen, çok arzu ettiğim bir şey *var* aslında. Hatta çok arzu ettiğim *birçok şey* var."

"Buyurunuz efendim," dedi uşak.

"Köpeği içeri sal lütfen," dedi Beatrice. "Gitmeden önce sevmek istiyorum onu. Şu krono-sinklastik infundibulum insanlarda sevgiyi öldürdüğü gibi köpeklerde de öldürüyor muymuş, merak ediyorum."

Uşak bir reverans yapıp gitti.

"Bir hizmetçinin önünde rezillik çıkarıyorsun," dedi Rumfoord.

"Gerçi çoğu zaman," dedi Beatrice, "bu ailenin itibarına katkım seninkinden bir parça fazla olmuştur."

Rumfoord başını önüne eğdi. "Seni bir şekilde hayal kırıklığına mı uğrattım? Demek istediğin bu mu?"

"*Bir* şekilde mi?" dedi Beatrice. "*Her* şekilde!"

"Senin için ne yapabilirdim de yapmadım?" dedi Rumfoord.

"Borsanın çökeceğini haber verebilirdin!" dedi Beatrice. "Beni şimdi yaşamakta olduğum zorluklardan esirgeyebilirdin."

Rumfoord'un elleri, çeşitli savunma seçeneklerinin uygunluğunu hoşnutsuzlukla deneyerek havada dolaşıyordu.

"Ee?" dedi Beatrice.

"Keşke krono-sinklastik infundibuluma beraber gidebilseydik," dedi Rumfoord. "Böylece neden bahsettiğimi bir kez olsun kendi gözlerinle görürdün. Tek söyleyebileceğim şu: Borsa çöküşü konusunda seni uyaramayışım, doğa düzeninin Halley Kuyrukluyıldızı kadar yadsınamaz bir parçası; dolayısıyla birine ya da diğerine ateş püskürmek aynı derecede mantıksız olur."

"Yani karaktersiz olduğunu, kendini bana karşı hiç sorumlu hissetmediğini söylüyorsun," dedi Beatrice. "Böyle ifade ettiğim için kusura bakma ama işin doğrusu bu."

Rumfoord başını salladı. "Doğru, evet; ama noktasal geçerlikte bir doğru," dedi.

Sonra dergisine döndü. Dergi kendiliğinden orta sayfaya açıldı, AySisi sigaralarının renkli bir ilanı vardı ortada. AySisi Tütün Ürünleri şirketi kısa süre önce Malaki Constant'a satılmıştı.

Derin Zevk! diyordu ilanın manşeti. Kullanılan resim ise Titan'ın üç sireninin fotoğrafıydı. İşte oradaydılar – beyaz kız, altın kız ve kahverengi kız.

Altın kızın sol memesine koyduğu elinin parmakları tesadüfen açık kalmış, bir ressamın iki parmak arasına bir AySisi sigarası sıkıştırmasını mümkün kılmıştı. Siga-

radan tüten duman, kahverengi ile beyaz kızların burun deliklerinin altından geçiyor ve kızların uzayı yok edecek güçteki şehvetleri bir tek o mentollü dumana odaklıymış gibi görünüyordu.

Rumfoord, Constant'ın bu fotoğrafı ticari amaçla kullanarak itibarsızlaştırmaya çalışacağını biliyordu. Constant'ın babası da, Leonardo'nun *Mona Lisa*'sını kaç para öderse ödesin satın alamayacağını anlayınca benzer bir şey yapmıştı. Yaşlı adam *Mona Lisa*'yı bir fitil ilacının reklam kampanyasında kullandırarak cezalandırmıştı. Serbest girişimcilerin, diş geçiremedikleri güzelliklerle başa çıkma yoluydu bu.

Rumfoord dudaklarını titreştirerek vızıldadı, merhamete geldiği zaman bu sesi çıkarırdı. Merhametine mazhar olan kişi ise Beatrice'e göre çok daha sıkıntılı günlerden geçen Malaki Constant'tı.

"Kendini savunmak için bütün diyeceğin bu mu?" dedi Beatrice, Rumfoord'un oturmakta olduğu koltuğun arkasına yaklaşırken. Kollarını kıvırmıştı. Rumfoord onun aklını okuyunca, o keskin, sivri dirseklerini bir boğa güreşçisinin kılıçları olarak düşündüğünü anladı.

"Pardon?" dedi Rumfoord.

"Bu sessiz kalmalar, dergi arkasına saklanmalar... iddiamı çürütmek için elinden gelen tek şey bu mu?" dedi Beatrice.

"Çürütmek de noktasal geçerlikte bir sözcük," dedi Rumfoord. "Ben bir şey derim, sonra sen onu çürütürsün, sonra ben senin dediğini çürütürüm, derken bir başkası çıkar senin dediğini de benim dediğimi de çürütüverir." Omuz silkti. "Kâbus gibi... Herkes birbirinin dediğini çürütmek için sıraya girer."

"İsteseydin hemen şu anda," dedi Beatrice, "kaybettiğim her şeyi fazlasıyla geri kazanmamı sağlayacak borsa tüyoları veremez miydin bana? Beni zerre kadar dü-

şünüyor olsaydın, Hollywood'lu Malaki Constant'ın beni Mars'a gitmeye tam olarak nasıl kandıracağını söyleyemez miydin ki onun oyununu bozabileyim?"

"Bak," dedi Rumfoord. "Noktasal uzayda hayat bir insan için lunaparklardaki hız trenlerine benzer." Arkasını dönüp ellerini Beatrice'in yüzüne doğru titretti. "Başına gelmedik kalmayacak! Orası kesin," dedi. "Bindiğin hız trenini görebiliyorum. Evet, haklısın... sana yoldaki her düşüşü, her dönüşü önceden haber verecek, tünellerde önüne zıplayacak her öcü için seni uyaracak bir parça kâğıt verebilirdim. Fakat sana hiçbir faydası olmazdı."

"Neden olmasın, anlamıyorum," dedi Beatrice.

"Çünkü o hız treni yolculuğunu *her halükârda* yapman gerekecek," dedi Rumfoord. "Hız trenini ben tasarlamadım, sahibi de değilim, ona kimin binip kimin binmeyeceğine ben karar vermiyorum. Ben sadece neye benzediğini biliyorum."

"Malaki Constant da bu hız treninin parçası mı?"

"Evet," dedi Rumfoord.

"Yani ondan kaçış yok mu?" dedi Beatrice.

"Yok," dedi Rumfoord.

"Eh, o zaman bana hangi adımların bizi bir araya getireceğini olsun söylersin herhalde," dedi Beatrice, "ben de elimden ne geliyorsa yapmaya çalışırım."

Rumfoord omuz silkti. "Peki, öyle istiyorsan öyle olsun," dedi. "Eğer ki kendini daha iyi hissedeceksen...

Tam da şu anda," dedi, "Birleşik Devletler başkanı işsizliğe çare olacak bir Yeni Uzay Çağı'nın duyurusunu yapıyor. Sırf insanlara iş çıksın diye insanlı uzaygemilerine milyarlarca dolar harcanacak. Bu Yeni Uzay Çağı'nın açılışı gelecek salı *Balina*'nın fırlatılışıyla yapılacak. *Balina*, adı benim şerefime *Rumfoord* olarak değiştirildikten ve içine laternacı maymunlar bindirildikten sonra Mars

istikametine doğru fırlatılacak. Törenlere sen ve Constant da katılacaksınız. Sembolik bir teftiş için gemiye bineceksiniz, derken yanlışlıkla düğmeye basılınca siz de maymunlarla beraber uzaya yollanacaksınız."

Anlatıya bu noktada ara verip Winston Niles Rumfoord'un Beatrice'e anlattığı kurt masalının, kendisi tarafından söylendiği bilinen tek tük yalandan biri olduğunu belirtmekte yarar var.

Rumfoord'un hikâyesinin şuraya kadarı doğruydu: *Balina*, adı değiştirildikten sonra salı günü fırlatılacaktı ve Birleşik Devletler başkanı o sırada hakikaten bir Yeni Uzay Çağı'nın duyurusunu yapıyordu.

Başkanın o zamanki yorumlarından bazıları, burada tekrar edilmeye değer nitelikte; ayrıca başkanın "ilerleme" sözcüğünü *ilerme* diye telaffuz ederek ona ayrı bir renk kattığını da unutmamak gerek. Başkan aynı zamanda "koltuk" ve "hangar" sözcüklerini de *koltuğ* ve *angar* telaffuzlarıyla renklendiriyordu.

"Bakınız, kimileri Amerikan ekonomisinin yaşlı ve hasta olduğu düşüncesini dillerine dolamış," diyordu başkan. "Doğrusunu isterseniz ben böyle bir şeyi nasıl söyleyebildiklerini anlayamıyorum, zira günümüzde ilerme fırsatları insanlık tarihinin hiçbir döneminde olmadığı kadar fazla.

Araştırma alanları arasında bir tanesi var ki orada büyük ilerme kaydedebiliriz: Bu alan, büyük uzay araştırmaları alanı. Uzay daha önce bizi bir kere geri çevirdi ama konu ilerme olduğunda reddedilmeyi kabul etmek Amerikalıların tarzı değildir.

Bakınız, her gün birtakım yüreksiz insanlar Beyaz Saray'da beni görmeye geliyor," diyordu başkan. "Ağlayıp sızlayarak, 'Ah sayın başkan, angarlar otomobillerle, uçaklarla, mutfak aletleriyle, bilumum ürünlerle doldu,' diyorlar. 'Ah sayın başkan, artık kimsenin fabrikalarda yapıl-

masını istediği bir şey kalmadı çünkü herkeste her şeyden ikişer, üçer, dörder tane var zaten.'

Bu adamlardan biri, hatırlıyorum da bir koltuğ imalatçısıydı ve o kadar çok koltuğ imal etmişti ki angarını dolduran onca koltuğdan başka şey düşünemez olmuştu. Ona şöyle dedim: 'Önümüzdeki yirmi yıl içinde dünyanın nüfusu ikiye katlanacak ve bütün o milyarlarca yeni insanın, üstüne oturabilecekleri şeylere ihtiyacı olacak, demem o ki sen koltuğlarını iyi sakla. Ama o günler gelene kadar angardaki koltuğları unutup uzayda ilermeye ne dersin?'

Ona söylemiştim, size de söylüyorum, herkese söylüyorum, 'Uzay dünya büyüklüğündeki bir trilyon gezegenin üretkenliğini soğurabilecek büyüklükte. Roketler yapıp fırlatmaya sonsuza dek devam etsek dahi uzayı asla dolduramayız ve uzay hakkında öğrenilebilecek her şeyi asla öğrenemeyiz.'

Bakınız, aynı ağlak sızlak insanlar diyor ki, 'İyi ama sayın başkan, krono-sinklastik infundibulumlara ne demeli, şuna ne demeli, buna ne demeli?' Ben de onlara diyorum ki, 'İnsanlık sizin gibileri dinleseydi ilerme diye bir şey olmazdı. Ne telefon olurdu ne başka bir şey. Ayrıca,' diyorum onlara, size de diyorum, herkese diyorum, 'roket gemilerine insan koymak zorunda değiliz ki. Yalnızca alt sınıf hayvanlar kullanırız, olur biter.'"

Daha neler diyordu neler.

* * *

Hollywood'lu Malaki Constant, kristal taştan yapılmış telefon kulübesinden cin gibi ayık çıktı. Gözlerine kül dolmuş gibi hissediyordu. Ağzında eyer örtüsü tadı vardı.

Güzel sarışın kadını daha evvel hiç görmediğinden emindi.

Şiddetli değişim zamanlarının standart sorularından birini sordu ona. "Herkes nerede?" dedi.

"Hepsini dışarı attın," dedi kadın.

"Öyle mi yaptım?" dedi Constant.

"Ha," dedi kadın. "Yoksa hatırlamıyor musun?"

Constant belli belirsiz başını salladı. Elli altı gün süren partinin bir noktasında, adını dahi hatırlayamaz hale gelmişti. Amacı, kendisini hiçbir yazgıya layık olmayan –hiçbir misyonu yerine getiremeyecek– birine çevirmek, seyahate çıkamayacak kadar hasta etmekti. Şaşırtıcı ölçüde başarılı da olmuştu bunda.

"Vay be, ne eğlendik ama," dedi kadın. "Piyanonun havuza itilmesine yardım ederken sen de herkes kadar eğleniyordun. Ama sonra, piyano nihayet suya düşünce, büyük bir ağlama nöbetine tutuldun."

"Ağlama nöbeti," diye yansıladı Constant. Bu yeni bir şeydi.

"Ha," dedi kadın. "Çok mutsuz bir çocukluk geçirdiğini söyledin ve herkesi çocukken ne kadar mutsuz olduğunu dinlemeye esir ettin. Babanın sana nasıl bir kez olsun top bile atmadığını anlattın – herhangi bir top. Anlattıklarını çoğu zaman kimse anlamıyordu ama biri seni her anlayacak olduğunda, sen çocukken hiç topunun olmadığından bahsediyor oluyordun – herhangi bir topunun.

Sonra annenden bahsettin," dedi kadın. "Annem orospuluk yaptıysa eğer, bir orospunun çocuğu olmaktan gurur duyarım, onun gibi orospuya can kurban, dedin. Sonra yanına gelip elini sıkarak herkes duysun diye bağıra bağıra, 'Ben bir orospuyum, tıpkı annen gibi,' diyecek her kadına bir petrol kuyusu vereceğini söyledin."

"Sonra ne oldu?" dedi Constant.

"Partideki kadınların hepsine birer petrol kuyusu verdin," dedi kadın. "Sonra daha da kötü ağlamaya başladın ve parmağınla beni gösterip Güneş Sistemi'nde gü-

venebileceğin tek kişinin ben olduğumu söyledin. Dedin ki benden başka herkes seni bir roket gemisine bindirip Mars'a yollamak için uyuyakalmanı bekliyormuş. Sonra da benim dışımda herkesi evine yolladın. Hizmetçiler dahil herkesi.

Arkasından Meksika'ya uçup evlendik, sonra da buraya geri geldik," dedi. "Şimdi öğreniyorum ki meteliğe kurşun atarmışsın meğer. Ofisine gidip ne haltlar döndüğünü anlasan iyi olur; zira erkek arkadaşım gangsterdir ve bana iyi bakmadığını söylersem canına okur senin.

Mutsuzmuş," dedi, "Benim çocukluğum seninkinden daha mutsuz geçti. Benim annem de orospuydu, babam da hiç eve gelmezdi – ama aynı zamanda *yoksulduk* biz. Senin en azından milyarlarca doların varmış."

* * *

Newport'ta, Beatrice Rumfoord kocasına sırtını döndü. Skip'in Müzesi'nin kapısında, yüzünü koridora dönmüş dikiliyordu. Koridorun ucundan uşağın sesi geliyordu. Uşak evin ön kapısında dikilmiş, uzay tazısı Kazak'a seslenmekteydi.

"Lunaparklardaki hız trenleri hakkında ben de bir şeyler bilirim," dedi Beatrice.

"Ne âlâ," dedi Rumfoord kayıtsızca.

"Ben on yaşındayken," dedi Beatrice, "babam nereden çıkardıysa hız trenine binmenin benim için eğlenceli olacağını düşünmüş. Yazı Cod Burnu'nda geçiriyorduk, arabayla Fall River dışlarında bir lunaparka gittik.

Babam hız trenine iki bilet satın aldı. Benimle beraber kendisi de binecekti.

Hız trenine şöyle bir baktım," dedi Beatrice, "saçma, pis ve tehlikeli göründü gözüme, binmem diye tuttturdum. Babam ne yaptıysa bindiremedi beni trene," dedi

Beatrice, "hem de New York Merkez Demiryolları'nın yönetim kurulu başkanı olduğu halde.

Tırıs tırıs dönüp eve geldik," dedi Beatrice gururla. Gözleri parlıyor, sert hareketlerle başını sallıyordu. "Yaa, işte böyle yaparlar o hız trenlerine," dedi.

Skip'in Müzesi'nden ağır adımlarla uzaklaşıp antreye, Kazak'ı karşılamaya gitti.

Bir anda kocasının elektrikli varlığını arkasında hissetti.

"Beatrice..." dedi kocası, "uğradığın talihsizlikleri umursamaz görünüyorsam, nihayetinde olayların nereye varacağını bildiğim içindir. Constant'la birlikte olacağın düşüncesi tüylerimi diken diken etmiyorsa, Constant'ın sana benim olduğumdan da olacağımdan da daha iyi bir koca olacağını tevazuuyla kabul etmemdendir.

Hayatında ilk kez gerçek aşkı tadacağın günü sabırsızlıkla bekle," dedi Rumfoord. "Aristokratlığın hiçbir emaresini göstermediğin halde aristokratça davranacağın günü sabırsızlıkla bekle. Tanrı'nın sana bahşettiği haysiyet, zekâ ve şefkatten başka hiçbir şeyinin olmayacağı günü sabırsızlıkla bekle – bu malzemeyi alıp başka bir şey katmadan şahane bir esere dönüştüreceğin günü sabırsızlıkla bekle."

Rumfoord hafifçe inledi. Maddesizleşiyordu. "Hey Tanrım," dedi, "kalkmış bana hız trenlerinden bahsediyorsun...

Bir ara dur da *benim* nasıl bir hız treninde olduğumu düşün. Ama bir gün Titan'da, nasıl acımasızca kullanıldığımı anlayacaksın; kim tarafından ve ne mide bulandırıcı, ne saçma emeller uğruna kullanıldığımı anlayacaksın."

Kazak, sarkık üstdudağını savurarak evin içine dalmıştı şimdi. Cilalı döşemenin üstünde patinaj yaparak durdu.

Beatrice'e doğru dik açılı bir dönüş yapmaya çalışarak olduğu yerde koşmaya başladı. Hızlandıkça hızlanıyor ama hâlâ yerinde sayıyor, bir gıdım ilerleyemiyordu.

Giderek saydamlaşıyordu.

Küçülmeye, antre zemininde kızartma tavasına atılmış bir pinpon topu gibi çılgınca fışırdamaya başladı.

Sonra da kayboldu.

Ortada bir köpek yoktu artık.

Beatrice kocasının da kaybolmuş olduğunu arkasına bakmadan anladı.

"Kazak?" dedi zayıf bir sesle. Bir köpeğin ilgisini çekmek istercesine parmaklarını şaklattı. Parmakları ses çıkaramayacak kadar güçsüzdü.

"Tatlı köpecik," diye fısıldadı.

3

Birleşik Peynir Ekmek İmtiyazlı Hisseleri

"Oğlum... bu ülkede kraliyet sistemi yoktur derler ama Amerika Birleşik Devletleri'ne nasıl kral olabileceğini söyleyeyim mi sana? Bir tuvalet deliğine düş ve gül gibi kokarak çık yeter."

Noel Constant

Malaki Constant'ın mali işlerini yöneten Los Angeles şirketi Magnum Opus, Malaki'nin babası tarafından kurulmuştu. Otuz bir katlı bir binadan yönetiliyordu. Magnum Opus bütün binanın sahibi olmakla birlikte yalnızca en üstteki üç katı kullanıyor, diğer katları kontrolü altındaki şirketlere kiralıyordu.

Bu şirketlerden son dönemde Magnum Opus tarafından satılan bazıları binayı terk etmekteydi. Magnum Opus tarafından son dönemde satın alınan diğerleri ise binaya taşınmaktaydı.

Kiracılar arasında Galaktik Uzay Araçları, AySisi Tütün Ürünleri, Fandango Petrol, Lennox Monoray, Fry-Kwik, Sani-Maid İlaç, Lewis&Marvin Kükürt, Dupree Elektronik, Evrensel Piezoelektrik, Psikokinezi Kolektif, Ed Muir Ortaklığı, Max-Mor Takım Tezgâhları, Wilkinson Boya ve Vernik, Amerikan Levitasyon, Flo-Fast Pom-

pa, Sef'ha Gömlekleri ve Üstün Sembol Kaza ve Hayat Sigortası da vardı.

Magnum Opus binası ince, prizmatik, on iki yüzlü bir şafttı, on iki yüzü de zemin kata doğru giderek kızıllaşan mavi yeşil camla kaplıydı. Binanın on iki yüzü, mimarın ifadesine göre dünyanın on iki büyük dinini temsil ediyordu. Bu dinlerin isimlerini saymasını şimdiye dek mimardan kimse istememişti.

İyi ki de istememişti çünkü zaten sayamazdı.

En tepede özel bir helikopter pisti vardı.

* * *

Constant'ın bu alana iniş yapan helikopterinin gölgesi ve pırlaması, aşağı katlardaki insanların birçoğuna parlak ölüm meleğinin gölgesi ve pırlaması gibi geldi. Öyle geldi çünkü borsa çökmüş, parasızlık ve işsizlik baş göstermişti.

Onlara özellikle öyle geldi çünkü en sert çöküşü yaşayan ve her şeyi beraberinde dibe sürükleyen şirketler Malaki Constant'ınkiler olmuştu.

Constant, tüm hizmetkârları önceki gece iş bıraktığı için kendi helikopterini kendisi uçurmaktaydı. Constant kötü bir pilottu. Helikopteri, bütün binayı zangır zangır titreten bir çarpmayla piste indirdi.

Magnum Opus'un genel müdürü Ransom K. Fern' le görüşmeye gelmişti.

Fern, Constant'ın ofis olarak kullandığı yayla gibi bir odadan ibaret olan otuz birinci katta Constant'ı bekliyordu.

Ofis ürkütücü bir tarzda döşenmişti zira hiçbir mobilyanın bacağı yoktu. Her şey uygun yüksekliklerde manyetik olarak askıya alınmıştı. Masalar, sehpa, bar ve kanepeler tablalar halinde havada yüzüyordu. Koltuklar,

yan yatmış kâseler halinde havada yüzüyordu. En acayibi de kurşunkalemler ve not defterleri havaya gelişigüzel dağılmış, yazılmaya değer fikirleri olan herkesin emrine amade bekliyordu.

Halı çimen yeşiliydi çünkü bildiğin çimendendi – golf sahalarındaki kadar yemyeşil, capcanlı çimen.

Malaki Constant helikopter güvertesinden özel bir asansörle ofisine indi. Asansörün kapısı fıslayarak açıldığında Constant bacaksız mobilyaların, havada yüzen kurşunkalem ve not defterlerinin görüntüsü karşısında irkildi. Sekiz haftadır ofisine gelmiyordu. Biri dekorasyonu yenilemiş olmalıydı.

Magnum Opus'un kocamış genel müdürü Ransom K. Fern yerden tavana kadar uzanan pencerenin önünde dikilmiş, dışarıya, aşağıdaki şehre bakıyordu. Siyah Homburg şapkasını takmış, siyah Chesterfield paltosunu giymişti. Bambu bastonunu tüfek gibi çapraz tutuşa almıştı. Aşırı zayıftı – hep öyle olmuştu.

"Poposu iki küçük meme gibi," demişti Malaki Constant'ın babası, Fern için. "Ransom K. Fern iki hörgücünü birden yakıp bitirmiş bir deveye benziyor, şimdi de saçları ve gözyuvarları hariç her şeyini yakıp bitirmekle meşgul."

Amerikan Vergi Dairesi tarafından açıklanan rakamlara göre, Fern ülkenin en yüksek maaş alan üst düzey yöneticisiydi. Bir milyon dolar gibi bir sabit yıllık geliri vardı – artı hisse opsiyonu planları, artı geçinme endeksi ayarlamaları.

Magnum Opus'a yirmi iki yaşındayken girmişti. Şimdi altmışındaydı.

"Biri... biri bütün eşyayı değiştirmiş," dedi Constant.

"Evet," dedi Fern, gözlerini şehrin manzarasından ayırmadan, "biri değiştirmiş."

"Sen mi?" diye sordu Constant.

Fern burnunu çekti, cevap vermek için acele etmiyordu. "Kendi ürünlerimizden bazılarına sadakatimizi göstermemiz gerektiğini düşündüm."

"Ben... ben hiç böyle şey görmedim," dedi Constant. "Bacaksız mobilyalar... havada öylece yüzüyorlar."

"Bildiğin manyetizma," dedi Fern.

"Gerçi... alıştıkça gözüme harika görünmeye başladılar," dedi Constant. "Yani bu şeyleri sahip olduğumuz şirketlerden biri mi yapıyor?"

"Amerikan Levitasyon Şirketi," dedi Fern. "Satın almamızı söylemiştin, biz de aldık."

Ransom K. Fern başını pencereden çevirdi. Yüzünde gençlikle yaşlılık kafa karıştırıcı biçimde bir aradaydı. Bu yüzde yaşlanma sürecinin ara aşamalarına ait hiçbir iz, geride bırakılan otuzluk, kırklık, ellilik adamdan hiçbir eser yoktu. Yalnızca ergenlik ve altmış yaş temsil ediliyordu. Sanki on yedilik bir delikanlı, ani bir sıcaklık dalgasıyla kavrulup soluvermişti.

Fern günde iki kitap okurdu. Kendi kültürünü tüm yönleriyle tanıyan son insanın Aristoteles olduğu söylenir. Oysa Ransom K. Fern, Aristoteles'in başarısını yineleme yolunda etkileyici bir çaba ortaya koymuştu. Bildiği şeylerdeki örüntüleri görmekte de Aristoteles'in başarısını yakalamasına az kalmıştı.

Entelektüel dağ, felsefi bir fare doğurmuştu – ve doğanın bir fare, hem de uyuz bir fare olduğunu kabul eden ilk kişi Fern'in kendisi olmuştu. Fern bu felsefeyi günlük konuşma diliyle, en basitinden sözcüklerle şöyle ifade ederdi:

"Adamın birine yaklaşıp, 'N'aber Joe, nasıl gidiyor hayat?' dersin. O da der ki, 'İyidir, fena değil... daha iyi olamazdı.' Sonra gözlerinin içine bakar ve hayatının daha kötü olamayacağını görürsün. Yakından baktığında herkesin hayatla başı derttedir, istisnasız herkesin. İşin

en boktan tarafı da, görünüşe bakılırsa hiçbir şeyin bunu değiştirememesidir."

Bu felsefe onu üzmüyordu. Kara kara düşünmeye sevk etmiyordu.

Acımasızca dikkatli olmaya sevk ediyordu.

İş hayatında da işine yarıyordu – çünkü karşısındakinin göründüğünden çok daha güçsüz, çok daha sıkkın olduğunu otomatikman varsaymasını sağlıyordu.

Bazen de, Fern'in mırıl mırıl söylenmelerinin karnı geniş insanlara komik göründüğü olurdu.

Durumu, yani önce Noel Constant'ın, sonra Malaki'nin emrinde çalışmış olması, ağzından çıkan her sözü adeta katakulliye getirerek buruk bir gülünçlüğe boğuyordu – çünkü Fern, tek bir istisnayla her yönden baba-oğul Constant'lardan üstündü ve bu istisnai yön, aslında bütün farkı yaratan yöndü: Cahil, kaba ve küstah Constant'lar inanılmaz derecede şanslıydılar.

Daha doğrusu şimdiye kadar öyle olmuşlardı.

Malaki Constant, şansının döndüğünü –onu temelli terk ettiğini– hâlâ kafasına sokamamıştı. Fern'in telefonda verdiği korkunç habere rağmen hâlâ inanmamakta direniyordu.

"Vay anasını," dedi Constant saf saf, "baktıkça ısınıyorum bu eşyaya. Peynir ekmek gibi satması lazım bunların." Malaki Constant'ın işle ilgili konuşmalarında bir zavallılık, bir iticilik vardı. Yaşlı Noel Constant da, oğlu da, iş dünyasından hiç mi hiç anlamazlardı ve zaten pek az olan karizmaları, başarıları sapla samanı karıştırmamalarına bağlıymış gibi davranmaya başladıkları an uçar giderdi.

Bir milyarderin iyimser, saldırgan ve kurnaz olmasında tiksindirici bir yan vardı.

"Bana sorarsan," dedi Constant, "bu gayet sağlam bir

yatırım olmuş – düşünsene, böyle mobilyalar yapan bir şirket."

"Birleşik Peynir-Ekmek imtiyazlı hisseleri," dedi Fern. Birleşik Peynir-Ekmek imtiyazlı hisseleri, onun gözde esprilerindendi. Paralarını altı haftada ikiye katlayacak yatırım önerileri için kendisine gelenlere her zaman, bu hayalî hisseye yatırım yapmalarını tavsiye ederdi. Tavsiyesini yerine getirmeyi ciddi ciddi deneyenler olmuştu.

"Bir Amerikan Levitasyon kanepesinde oturmak, tahta bir kanonun içinde ayağa kalkmaktan zordur," dedi Fern alaylı alaylı. "Bu sözde koltuklardan birine kendini atmayagör, sapandan fırlamış taş gibi duvara çarpar seni. Masanın kenarına ilişecek olsan, Kitty Hawk'da uçak uçuran Wright kardeşlerden biri gibi odanın içinde yalpalar durursun."

Constant masasına hafifçe, usulca dokundu. Masa asabiyetle sarsıldı.

"Eh... bütün pürüzleri gideremeyişler daha, hepsi bu," dedi Constant.

"Doğru söze ne denir," dedi Fern.

Constant şimdi, daha önce hiç sığınmak zorunda kalmadığı bir mazerete sığınıyordu. "Arada bir hata yapmaya da hakkı vardır insanın," dedi.

"Arada bir mi?" dedi Fern, kaşlarını kaldırarak. "Üç aydır kötü kararlar vermekten başka hiçbir şey yapmadın ve benim olacağına hiç ihtimal vermediğim şeyi yaptın. Yaklaşık kırk yıldır tutturadurduğun tahminlerin sonuçlarını silip atmaktan beterini becerdin."

Ransom K. Fern havadan bir kurşunkalem kapıp ikiye kırdı. "Magnum Opus yok artık. Sen ve ben binadaki son iki kişiyiz. Bizden başka herkes parası ödenip evine gönderildi."

Başıyla selam vererek kapıya yöneldi. "Santral gelen aramaları doğrudan buraya, senin masana yönlendirme-

ye ayarlandı. Binadan çıkarken Bay Constant, efendim, ışıkları söndürüp ön kapıyı kilitlemeyi unutmayasın."

* * *

Bu noktada Magnum Opus Şirketi'nin geçmişine değinmek belki yerinde olur.

Magnum Opus'u kurma fikri, Kuzey Amerika kökenli seyyar bir bakır tabanlı tencere satıcısının kafasından çıkmıştı. Massachusetts'teki New Bedford kentinde doğup büyümüş olan bu Kuzey Amerikalının adı Noel Constant'tı. Malaki'nin babasıydı Noel.

Noel'in babası ise, Grand Republic Dokuma Şirketi'nin Nattaweena Şubesi'ne bağlı New Bedford fabrikasında dokuma tezgâhı tamirciliği yapan Sylvanus Constant'tı. Sylvanus bir anarşistti, gerçi bu özelliği yüzünden karısıyla ilişkisi dışında hiçbir konuda başı derde girmemişti.

Aile, alavere dalavereyle de olsa köklerini, 1799'dan 1801'e kadar Napoleón'a meclis üyeliği yapmış ve Stael-Holstein Baronesi Anne Louise Germaine Necker'la, yani İsveç'in Fransa büyükelçisinin karısıyla aşk yaşamış olan Benjamin Constant'a dayandırmayı başarmıştı.

Neyse, Noel Constant bir gece Los Angeles'ta, borsada vurgunculuk yapmayı kafasına koydu. O sıralar otuz dokuz yaşında ve bekârdı, fiziğiyle de mizacıyla da sevimsizdi ve hiçbir işte dikiş tutturamamıştı. Vurguncu olma fikri, Wilburhampton Oteli'nin 223 numaralı odasındaki dar yatakta yalnız başına otururken gelmişti aklına.

Tek bir adam tarafından sahip olunabilecek gelmiş geçmiş en değerli kurumsal yapının, başlangıç için bundan daha mütevazı bir genel merkezi olamazdı. Wilburhampton'ın 223 numaralı odası üç buçuk metre uzunlu-

ğunda, iki buçuk metre genişliğindeydi ve içinde ne telefon ne de masa vardı.

Bütün eşyası bir yataktan, üç çekmeceli bir şifonyerden, çekmecelerin içine serilmiş eski gazetelerden ve en alt çekmecede duran bir Gideon İncil'inden[1] ibaretti. Orta çekmecenin içine serili gazete sayfasında, on dört yıl öncesinin hisse senedi fiyatları listeleniyordu.

Adamın birini, bir kanepeyle bir matematik testi dışında hiçbir eşyanın bulunmadığı bir odaya kapatmışlar, diye başlayan bir bilmece vardır. Sonunda "Adam nasıl hayatta kalır?" diye sorulur.

Cevap şudur: Kanepeyi yiyip testiden su içerek.

Magnum Opus'un yaratılış hikâyesi buna çok benzer. Noel Constant'ın servetini inşa etmek için kullandığı malzemelerin de kanepe ile matematik testinden daha besleyici oldukları söylenemezdi.

Magnum Opus, bir kalem, bir çek defteri, çek boyutunda birtakım tahvil zarfları, bir Gideon İncil'i ve 8.212 dolar bakiyeli bir banka hesabıyla kuruldu.

Banka hesabındaki para, anarşist babasının mal varlığından Noel Constant'a düşen paydı. Mal varlığı ekseriyetle devlet tahvillerinden oluşuyordu.

Noel Constant'ın bir yatırım programı da vardı: basit mi basit bir program. İncil onun yatırım danışmanı olacaktı.

Noel Constant'ın yatırım modelini inceledikten sonra onun ya bir dâhi olduğu ya da müthiş bir sanayi casusları ağından faydalandığı sonucuna varanlar olmuştur.

Çünkü Noel Constant her zaman borsanın en parlak performansçılarını performanslarının başlamasından gün-

1. Gideons International adındaki Evanjelik örgütün Hıristiyanlığı yaymak ve tanıtmak amacıyla otellere, hastanelere, okullara ve hapishanelere ücretsiz dağıttığı İnciller. (Ç.N.)

ler ya da saatler önce seçerdi. On iki ay içinde, Wilburhampton Oteli'nin 223 numaralı odasından nadiren çıkarak, servetini bir milyon 250.000 dolara yükseltti.

Noel Constant bunu dehasız ve casussuz başardı.

Sistemi o kadar dangalakça basittir ki kimisi kırk kere açıklasan anlayamaz. Onu anlayamayanlar, muazzam zenginliğin ancak muazzam akıllı olunarak üretilebileceğine, kendi iç huzurları açısından inanmak zorunda olanlardır.

Noel Constant'ın sistemi şöyleydi:

Odasındaki Gideon İncil'ini alıp "Yaratılış"ın ilk cümlesinden başladı.

"Yaratılış"ın ilk cümlesi, kimilerinin bildiği gibi, şöyledir: "Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı." Noel Constant cümleyi büyük harflerle yazıp harfler arasına noktalar koyduktan sonra onları çifter çifter ayırarak cümleyi şu hale soktu: "B.A., Ş.L., A.N., G.I., Ç.T., A.T., A.N., R.I., G.Ö., Ü.V., E.Y, E.R., İ.Y, A.R., A.T., T.I."

Sonra adının baş harfleri bunlar olan şirketleri arayıp buldu ve hisselerini satın aldı. Başlangıç prensibi, her defasında tek bir şirketin hisselerini satın almak, kıyıda köşede ne kadar parası varsa hepsini yatırıma yönlendirmek ve hisselerinin değeri ikiye katlanır katlanmaz onları satmaktı.

İlk yatırımını Batı Alüminyum'a yaptı. Sonra Şahika Lokomotif, Atik Nakliyat, Granit Izgara, Çağdaş Termosifon, Aktif Tasarım, Atik Nakliyat, Romans Itriyat'la devam etti.

İzleyen on iki ay boyunca da şu programı izledi: Gürz Öğütücü, Üştün Vinç, Eko Yapı, Ender Römork, İdeal Yağmurlama, Armada Radyokimya, Atlas Transfer, Turkuvaz Isıcam.

Atik Nakliyat'ı ikinci satın alışında bir kısmıyla yetinmedi. Tamamını satın aldı – ne var ne yoksa hepsini.

Bundan iki gün sonra şirket, kıtalararası balistik füzeler için uzun vadeli bir devlet sözleşmesi yaptı. Sözleşme şirketin değerini ihtiyatlı bir tahminle 59 milyon dolara yükseltti. Noel Constant onu 22 milyona satın almıştı.

Wilburhampton Oteli'nin resimli kartpostalına yazdığı bir emir, şirkete ilişkin olarak verdiği yegâne idari kararı içeriyordu. Kart, şirketin genel müdürüne adresliydi ve ona şirketin adını Galaktik Uzay Araçları'na çevirmesini söylüyordu; zira şirketin faaliyet alanı artık nakliyatla sınırlı değildi.

Bu yetki kullanımı her ne kadar küçük de olsa önemliydi; çünkü Constant'ın sahip olduğu bir şeyle nihayet ilgilendiğini gösteriyordu. Ayrıca, şirketteki hisselerinin değeri iki katın üstünde bir artış gösterdiği halde hepsini elden çıkarmadı. Yalnızca yüzde kırk dokuzunu sattı.

Bundan sonra Gideon İncil'inden tavsiyeler almayı sürdürdüyse de hoşuna giden firmaların hisselerini büyük ölçüde elinde tuttu.

Wilburhampton'ın 223 numaralı odasındaki ilk iki senesi boyunca Noel Constant'ın tek bir ziyaretçisi oldu. Bu ziyaretçi onun zengin olduğunu bilmiyordu. Bu tek ziyaretçi, küçük ve sabit bir ücret karşılığında on geceden birini onunla geçiren Florence Whitehill adında bir kat görevlisiydi.

Noel bir pul satıcısı olduğunu söylediğinde, Florence da Wilburhampton'daki herkes gibi ona inandı. Noel Constant kişisel temizlik konusunda çok titiz sayılmazdı. Zamkla mütemadiyen haşır neşir olmasını gerektiren bir işi olduğuna inanmak kolaydı.

Onun ne kadar zengin olduğunu bilen yegâne insanlar vergi dairesinin ve saygın muhasebe şirketi Clough& Higgins'in çalışanlarıydı.

Derken, iki yıl sonra, Noel Constant 223 numaralı odada ikinci ziyaretçisini kabul etti.

Bu ikinci ziyaretçi yirmi iki yaşında, zayıf ve uyanık, mavi gözlü bir adamdı. Amerikan Vergi Dairesi'nden geldiğini söyleyerek Noel Constant'ın dikkatini üstüne çekmişti.

Constant genç adamı odasına davet etti ve oturması için eliyle yatağı gösterdi. Kendisi ayakta kaldı.

"Bana bir *çocuk* gönderdiler, öyle mi?" dedi Noel Constant.

Ziyaretçi hiç bozulmadı. İğnelemeyi tüyler ürpertici bir özbetimleme içinde kullanarak kendi lehine çevirdi. "Taştan bir kalbe ve firavunfaresi kadar keskin bir zekâya sahip bir çocuk, Bay Constant," dedi. "Ayrıca Harvard'da işletme okudum."

"Olabilir," dedi Constant, "ama sanmıyorum ki bana bir zararın dokunsun. Federal hükümete bir kuruş borcum yok benim."

Toy ziyaretçi başını salladı. "Biliyorum," dedi. "Gördüm ki her şey mum gibi."

Genç adam odaya göz gezdirdi. Bakımsızlığı onu şaşırtmamıştı. Hastalıklı bir mekân beklemesine yetecek kadar hayat tecrübesi vardı.

"Son iki senelik gelir-vergi bildirimlerini inceledim," dedi, "ve hesaplarıma göre, sen dünyanın gelmiş geçmiş en şanslı adamısın."

"Şanslı mı?" dedi Noel Constant.

"Bence öyle," dedi genç ziyaretçi. "Sence değil mi? Mesela... Üstün Vinç Şirketi ne imal ediyor?"

"Üstün Vinç mi?" dedi Noel Constant.

"İki ay süreyle bu şirketin yüzde elli üçüne sahip oldun," dedi genç ziyaretçi.

"Ne imal etsin... vinç imal ediyordur... ağır yük kaldırmaya yarayan araçlar," dedi Noel Constant kayıtsızca, "ve benzeri şeyler işte."

Genç ziyaretçinin gülümsemesi burnunun altında

kedi bıyıkları oluşturdu. "Bilgine sunayım," dedi. "Üstün Vinç Şirketi son savaşta sualtı dinleme cihazları geliştiren çok gizli bir laboratuvara devletin verdiği addır. Savaştan sonra özel girişime satıldı ama adı hiç değişmedi – çünkü yaptığı iş hâlâ çok gizliydi ve tek müşterisi hâlâ devletti.

Şimdi sen söyle bakalım," dedi genç ziyaretçi, "Aktif Tasarım hakkında öğrendiğin hangi bilgi onun akıllıca bir yatırım olduğunu düşündürdü sana? İçinden konik parti şapkaları çıkan küçük konfeti bombaları yaptıklarını mı sandın?"

"Bu soruları vergi dairesi için mi yanıtlamam gerekiyor?" dedi Noel Constant. "Sahip olduğum her şirketi ayrıntısıyla tarif etmem mi gerekiyor, edemezsem parama el mi konacak?"

"Ben sırf kendi merakımdan soruyordum. Tepkinden anladığım kadarıyla Aktif Tasarım'ın ne iş yaptığı konusunda en ufak bir fikrin yok. Bilgine sunayım: Aktif Tasarım hiçbir şey üretmiyor, yalnızca araba lastiği kaplama makineleriyle alakalı çok önemli bazı patentleri elinde bulunduruyor."

"İstersen vergi dairesi işlerine geri dönelim," dedi Noel Constant sertçe.

"Ben artık dairede çalışmıyorum," dedi genç ziyaretçi. "Haftada 114 dolar kazandığım işimden bu sabah, haftada 2.000 dolar kazanacağım başka bir işe başlamak üzere ayrıldım."

"Kiminle çalışacaksın?"

"Seninle," dedi," genç adam. Ayağa kalkıp elini uzattı. "Ransom K. Fern benim adım," dedi.

"Harvard İşletme Okulu'nda bir profesörüm vardı," dedi genç Fern, Noel Constant'a, "bana akıllı olduğumu ama zengin olacaksam *adamımı bulmam* gerekeceğini söyler dururdu. Ne demek istediğini açıklamazdı. Er geç

anlayacağımı söylerdi. Ona adamımı nasıl bulabileceğimi sorduğumdaysa bir yıl kadar vergi dairesinde çalışmamı önermişti.

Senin vergi beyanlarını gözden geçirirken Bay Constant, profesörün ne demek istediğini birden anladım. Zeki ve dikkatli olduğumu ama pek şanslı olmadığımı kastetmişti. İnanılmaz derecede şanslı birini bulmam gerekiyordu – ve işte buldum."

"Sana neden haftada 2.000 dolar ödeyeyim?" dedi Noel Constant. "Buradaki tesis ve personelimi görüyorsun, onlarla neler yaptığımı da biliyorsun."

"Doğru..." dedi Fern, "ama ben de sana 59 milyon kazanmakla yetineceğin yerde nasıl 200 milyon kazanacağını gösterebilirim. Şirketler hukukundan da vergi hukukundan da hiç anlamıyorsun – hatta düz mantık gerektiren işlere bile aklın ermiyor."

Bunun üzerine Fern, savını Malaki'nin babası Noel Constant'a kanıtlamaya girişti – Magnum Opus AŞ adlı bir organizasyon planı gösterdi ona. Basit bir belediye tüzüğüne dahi ters düşmeden binlerce kanunun ayaklar altına alınabilmesini sağlayan harikulade bir düzenekti bu.

Noel Constant bu riyakârlık ve dalavere abidesi karşısında o kadar etkilendi ki İncil'ine dahi danışmadan şirketten hisse satın almak istedi.

"Bay Constant, efendim," dedi genç Fern, "anlamadın mı? Magnum Opus sensin; yönetim kurulu başkanı sen, genel müdür de ben.

Bay Constant," dedi, "şu anda vergi dairesi için sokak köşesinde elma armut satan adam kadar gözlenebilir durumdasın. Ama düşünsene, sanayi bürokratlarıyla –bir şeyleri kaybedip duran, yanlış formlar kullanan, yeni formlar yaratan, her şeyden beşer nüsha talep eden ve kendisine söylenenin belki ancak üçte birini anlayan; dü-

şünmeye vakit kazanmak için yanıltıcı cevaplar vermeyi âdet edinmiş, zorunda kalmadığı sürece kararlara varmayan, vardıktan sonra da izlerini gizleyen; toplama çıkarma işlemlerinde son derece sahici hatalar yapan, kendini her yalnız hissettiğinde ekibi toplantıya çağıran, kendini her sevgisiz hissettiğinde notlar yazan; kovulmasına sebep olabileceğini düşünmediği sürece hiçbir şeyi çöpe atmayan adamlarla– tıka basa dolu koca bir ofis binan olsaydı seni gözlemek ne kadar zorlaşırdı. Tek bir sanayi bürokratı, yeterince canlı ve enerjikse şayet, vergi dairesine incelemesi için yılda bir ton anlamsız kâğıt yaratabilir. Düşün ki Magnum Opus binamızda onlardan binlercesi olacak! Sen ve ben en üstteki iki katı alırız, sen de borsadaki gelişmeleri şimdi yaptığın gibi takip edersin." Odaya göz gezdirdi. "Şimdi nasıl takip ediyorsun sahi? Yanık bir kibrit çöpüyle telefon rehberinin kenarlarına notlar yazarak mı?"

"Kafamda tutuyorum," dedi Noel Constant.

"Dikkatini çekmem gereken bir avantaj daha var," dedi Fern. "Bir gün şansın tersine dönecek. O zaman çalıştırabileceğin en zeki, en dikkatli müdüre ihtiyacın olacak – ya da tencere tava satmaya geri döneceksin."

"İşe alındın," dedi Malaki'nin babası Noel Constant.

"Peki o zaman, binayı nereye dikelim?" dedi Fern.

"Bu otelin sahibi benim, caddenin karşısındaki arsa da otele ait," dedi Noel Constant. "Caddenin karşısındaki arsaya dik binayı." Bir krank mili kadar eğri büğrü olan işaretparmağını havaya kaldırdı. "Yalnız bir şey var..."

"Evet efendim?" dedi Fern.

"Ben oraya taşınmayacağım," dedi Noel Constant. "Burada, olduğum yerde kalacağım."

* * *

Magnum Opus AŞ'nin daha ayrıntılı tarihçelerini okumak isteyenler en yakın kütüphaneye gidip Lavina Waters'ın romantik *Çok mu Çılgınca Bir Hayal?*'ini ya da Crowther Gomburg'un sert üsluplu *İlkel Ölçekler*'ini isteyebilirler.

Bayan Waters'ın kitabı, işle ilgili detayları çorbaya çevirmekle birlikte, Florence Whitehill'in Noel Constant'tan hamile kaldıktan sonra onun bir multi multimilyoner olduğunu öğrenme öyküsünü daha iyi anlatır.

Noel Constant bu kat görevlisiyle evlenip ona bir malikâne ve içinde 1 milyon dolar bulunan bir mevduat hesabı verdi. Çocuğun adını erkek olursa Malaki, kız olursa Prudence koymasını söyledi. On günde bir Wilburhampton Oteli'nin 223 numaralı odasına gelip onu görmeye devam etmesini, lakin bebeği yanında getirmemesini rica etti.

Gomburg'un kitabı, işle ilgili detaylar bakımından bir numara olmakla birlikte, Gomburg'un temel savından, yani Magnum Opus'un birtakım sevgisizliklerin mahsulü olduğu iddiasından mustariptir. Gomburg'un kitabının satır araları okundukça, kimse tarafından sevilmemiş ve kimseyi sevememiş olanın aslında Gomburg'un kendisi olduğu giderek netlik kazanır.

Ayrıca, Noel Constant'ın yatırım yöntemini ne Bayan Waters ne de Gomburg çözebilmiştir. Onu Ransom K. Fern de bir hayli uğraştığı halde hiçbir zaman çözemedi.

Noel Constant'ın yöntemini anlattığı yegâne kişi oğlu Malaki oldu, o da Malaki'nin yirmi birinci doğum gününde. O iki kişilik doğum günü partisi Wilburhampton Oteli'nin 223 numaralı odasında gerçekleşti. Baba ile oğulun ilk buluşmalarıydı bu.

Malaki, Noel'i görmeye davet üzerine gelmişti.

Genç Malaki Constant, adı üstünde insani duygular

yüzünden, dikkatini milyonlarca, hatta milyarlarca dolar kazanmanın sırrından çok, odanın eşyası arasındaki bir ayrıntıya vermişti.

Para kazanmanın sırrı zaten o kadar basitti ki fazla dikkat gerektirmiyordu. En karmaşık kısım, Magnum Opus meşalesini Noel nihayet bıraktığında genç Malaki'nin nasıl devralacağıyla ilgiliydi. Genç Malaki'nin Ransom K. Fern'den Magnum Opus'un yatırımlarının kronolojik bir listesini istemesi, sonra da onu baştan sona okuyarak yaşlı Noel'in İncil'de tam olarak nereye kadar ilerlediğini ve kendisinin nereden başlaması gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu.

223 numaralı odanın eşyası arasında genç Malaki'nin bundan daha fazla ilgisini çeken ayrıntı ise kendi fotoğrafı olmuştu. Üç yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafıydı bu – tatlı, neşeli, heyecanlı bir oğlan çocuğunun okyanus kenarındaki resmi.

Duvara raptiyeyle tutturulmuştu.

Odadaki tek resimdi.

Yaşlı Noel genç Malaki'nin resme baktığını görünce, aralarındaki "babalar ve oğullar" durumu yüzünden bocalayıp utandı. Söyleyecek iyi bir şey bulmak için hafızasının altını üstüne getirdiyse de pek bir şey bulamadı.

"Babam bana yalnızca iki öğüt vermişti," dedi, "ama zaman testinden sadece biri geçebildi. Öğütlerden biri 'Anaparana dokunma,' diğeri de 'İçki şişesini yatak odasından uzak tut' idi." Utanması ve bocalaması artık dayanamayacağı bir raddeye varmıştı. "Elveda," dedi durup dururken.

"Elveda?" dedi genç Malaki, irkilerek. Kapıya yöneldi.

"İçki şişesini yatak odasından uzak tut," dedi yaşlı adam, sonra da arkasını döndü.

"Tamam efendim, öyle yaparım," dedi genç Malaki. "Hoşça kalın efendim," dedi ve çıktı.

Bu, Malaki Constant'ın babasını ilk ve son görüşü oldu.

Babası beş yıl daha yaşadı ve İncil onu bir kez olsun yanıltmadı.

Noel Constant İncil'de şu cümlenin sonuna geldiğinde öldü: "Tanrı büyüğü gündüze, küçüğü geceye egemen olacak iki büyük ışığı ve yıldızları yarattı."[1]

Son yatırımını yüzde 17¼'lük hisseyle Toraman Istakoz'a yaptı.

Oğul, babanın bıraktığı yerden işi devraldıysa da Wilburhampton'ın 223 numaralı odasına taşınmadı.

Sonraki beş sene boyunca, oğulun şansı da babanın şansı kadar yaver gitti.

Derken şimdi, Magnum Opus bir anda çöküp enkaza dönmüştü.

Orada, mobilyaların havada yüzdüğü çim halılı ofisinde, Malaki Constant şansının tersine döndüğüne hâlâ inanamıyordu.

"Hiçbir şey kalmadı mı?" dedi cılız bir sesle. Ransom K. Fern'e zorbela gülümsedi. "Hadi ama... mutlaka bir şeyler kalmıştır."

"Bu sabah saat onda ben de öyle düşünüyordum," dedi Fern. "Magnum Opus'u akla gelebilecek her türlü darbeye karşı ayakta tuttuğum için kendimi kutluyordum. Bunalımı gayet iyi savuşturuyorduk – evet, senin hatalarına rağmen.

Derken, onu çeyrek geçe, dün gece senin partine katıldığı anlaşılan bir avukat tarafından ziyaret edildim. Anlaşılan dün gece bedavadan petrol kuyusu dağıtmışsın, bu avukat da eksik olmasın, imzanı taşıdığı takdirde bağlayıcı olacak belgeler düzenleyivermiş. Sen de imza-

1. Eski Ahit, "Yaratılış", 1:16. (Ç.N.)

lamışsın. Beş yüz otuz bir aktif petrol kuyusunu dün gece bedavadan dağıtarak Fandango Petrol'ün kökünü kurutmuşsun.

Saat on birde," dedi Fern, Birleşik Devletler başkanı satmış olduğumuz Galaktik Uzay Araçları Şirketi'yle yeni Uzay Çağı için 3 milyar dolarlık bir anlaşma yapıldığını duyurdu.

On bir buçukta," dedi Fern, "*Amerikan Tıp Derneği Dergisi*'nin bir nüshası, ilişiğinde halkla ilişkiler müdürümüzün 'BS' notuyla önüme geldi. Şayet sen de ofisinde biraz vakit geçirmiş olsaydın bu iki harfin 'bilginize sunulur' anlamına geldiğini bilirdin. Notta belirtilen sayfayı açtığımda, AySisi sigaralarının satıldıkları her yerde her iki cinste de kısırlığa sebep olmakla kalmayıp *baş* kısırlık sebebi olduğu haberi bilgime sunulmuş oldu. Bu gerçek, insanlar tarafından değil, bir bilgisayar tarafından keşfedilmiş. Makine, kendisine ne zaman sigara içiciliğiyle ilgili bir veri girilse fena halde heyecanlanıyor, neden böyle olduğunu kimse anlayamıyormuş. Belli ki operatörlerine bir şey söylemeye çalışıyormuş. Kendisini ifade edebilmek için elinden geleni yapmış ve sonunda operatörlerin doğru soruları sormasını sağlayabilmiş.

Doğru sorular, AySisi sigaraları ile insanın üreme biyolojisi arasındaki ilişkiye dair olanlarmış. Söz konusu ilişki şuymuş:

AySisi sigaralarından içen insanlar, isteseler de çocuk sahibi olamıyorlarmış," dedi Fern.

"Biyolojilerinin bu yönünden kurtulduğuna sevinen jigololar, parti kızları ve New York'lular *vardır* şüphesiz," dedi sonra. "Ama Magnum Opus'un hukuk biriminin tasfiye edilmeden önceki kanaatine göre, AySisi sigaraları yüzünden hayli değerli bir şeylerini kaybettikleri gerekçesiyle çatır çatır dava açabilecek birkaç milyon insan da var. Derin zevkmiş harbiden.

Bu ülkede aşağı yukarı on milyon kişi eskiden AySi-si içermiş," dedi Fern. "Şimdi hepsi de kısır. Her on kişiden biri, parayla ölçülemeyecek zararlara uğradığı gerekçesiyle sana dava açsa ve tüm davacılar beşer bin dolarlık mütevazı tazminatlar istese, bunun sana faturası 5 milyar dolar eder, avukat masrafları hariç. Gel gör ki senin 5 milyar doların yok. Borsa çökeli ve sen Amerikan Levitasyon benzeri şirketleri satın alalı beri, beş yüz milyon bile etmiyorsun.

AySisi Tütün Ürünleri..." dedi Fern. "O sensin. Magnum Opus..." dedi Fern. "O da sensin. Olduğun her şey aleyhine davalar açılacak, hem de çatır çatır. Ve davacılar şalgamdan kan çıkarmayı başaramasalar da, çıkarmayı denerken şalgamların canına okuyacakları kesin."

Fern başıyla tekrar selam verdi. "Şimdi son resmî görevimi yerine getirerek, babanın sana bir mektup yazdığını bildirmem gerekiyor. Baban bu mektubun sana ancak şansın kötü gitmeye başladığı takdirde verilmesini istedi. Şansın iyice tersine döndüğü zaman mektubu Wilburhampton'ın 223 numaralı odasına, yastığın altına bırakmamı emretti. Bir saat önce onu oraya bıraktım.

Şimdi bir de, şirketin mütevazı ve sadık bir çalışanı olarak senden küçük bir iyilik isteyeceğim," dedi Fern. "Mektup hayatın anlamına belli belirsiz de olsa ışık tutuyorsa beni arayıp haber vermeni rica ediyorum senden, evimde olacağım."

Ransom K. Fern bastonunun sapını Homburg şapkasına dokundurarak selam verdi. "Elveda Bay Magnum Opus, Jr. Elveda."

* * *

Üç katlı, biçimsiz bir Tudor yapısı olan Wilburhampton Oteli, bulunduğu caddenin karşısındaki Mag-

num Opus binasının yanında Cebrail'in ayaklarının dibinde duran dağınık bir yatağı andırıyordu. Otelin sıvayla kaplı dış duvarlarına çam latalar çakılarak yarı ahşap görüntüsü yaratılmaya, çatı omurgası kasten kırılarak eski süsü verilmeye çalışılmıştı. Saçaklar dolgun ve alçaktı, alta doğru katlanarak sazdan çatılara benzetilmişti. Pencereler minicik, camları baklava şeklindeydi.

Otelin küçük barı, Duyduk Duymadık Demeyin Salonu olarak biliniyordu.

Duyduk Duymadık Demeyin Salonu'nda üç kişi vardı – bir barmen ve iki müşteri. İki müşteriden biri zayıf bir kadın, diğeriyse şişman bir adamdı; ikisi de yaşlı görünüyorlardı. Onları Wilburhampton'da daha önce kimse görmediği halde Duyduk Duymadık Demeyin Salonu'nda yıllardır oturdukları izlenimi veriyorlardı. Kamuflajları mükemmeldi, onlar da otel gibi yarı ahşap, kırık omurgalı, sazdan çatılı ve küçük pencereli görünüyorlardı.

Aynı Orta Batı lisesinden emekliye ayrılmış öğretmenler olduklarını iddia ediyorlardı. Şişman adam kendini George M. Helmholtz adıyla tanıtmıştı, eski bir bando şefi olarak. Zayıf kadınsa kendini Roberta Wiley adıyla tanıtmıştı, eski bir cebir öğretmeni olarak.

Alkolün ve kinizmin tesellisini hayatta belli ki geç keşfetmişlerdi. Aynı içkiyi asla iki defa söylemiyor, o şişede ne var, bu şişede ne var diye merakla soruşturuyor, altın şafak kokteylinin, Helen Onikiağaç'ın, *pluie d'or*'un, sodalı şen dulun tadına bakmaya can atıyorlardı.

Barmen onların alkolik olmadıklarını biliyordu. Böylelerini iyi tanır, pek severdi: Bunlar yolun sonuna gelmiş iki *Saturday Evening Post* karakteri olabilirlerdi ancak.

Değişik içki seçenekleri hakkında soru sormadıkları zamanlarda, Yeni Uzay Çağı'nın bu ilk gününde diğer milyonlarca Amerikalı bar sineğinden farkları yoktu. Bar taburelerine iyice yerleşmiş, gözlerini barın arkasına di-

zili şişelere dikmişlerdi. Dudakları mütemadiyen kıpırdıyor, yersiz gülümsemeler, sırıtmalar ve dudak bükmeler arasında korkutucu bir hızla gidip geliyordu.

Evanjelist Bobby Denton'ın "Dünya Tanrı'nın uzaygemisidir" benzetmesi, bar sinekleri düşünüldüğünde gayet yerinde bir benzetmeydi. Helmholtz ile Bayan Wiley uzayda sonsuza dek sürmesi beklenen anlamsız bir seyahatin pilotu ile yardımcı pilotuymuş gibi davranıyorlardı. Seyahate başladıklarında gayet şık ve bakımlı, gençlikle, teknik eğitimle dopdolu olduklarına, karşılarındaki şişelerin de sittinsenedir seyredip durdukları araçlar olduğuna inanmak kolaydı.

Uzay oğlanıyla uzay kızının mikroskobik değişimlerle günden güne hırpanileştiklerine inanmak da kolaydı, ta ki şimdiye, Pan-Galaktik Uzay Araştırmaları'nın yüz karası oldukları zamanlara kadar.

Helmholtz'un pantolonunun iki düğmesi açık kalmıştı. Sol kulağında tıraş köpüğü vardı. Çorapları birbirine eş değildi.

Bayan Wiley uzun ince çeneli, ufacık tefecik, delimtırak bir yaşlı kadındı. Bir çiftçinin ahır kapısında yıllardır asılı durduğu izlenimi veren siyah, kıvırcık bir peruk takmıştı.

"Anladığım kadarıyla başkan Yeni Uzay Çağı'nı, işsizlik tablosuna bir faydası olup olmayacağını görmek için başlattı," dedi barmen.

"Hı hı," dedi Helmholtz ve Bayan Wiley aynı anda.

Bu ikisinin davranışlarında bir tuhaflık olduğunu ancak dikkatli ve şüpheci biri fark edebilirdi: Helmholtz ile Bayan Wiley *zamanla aşırı ilgiliydi*. Yapacak fazla bir şeyi, gidecek hiçbir yeri olmayan iki insan için saatlerine normalin dışında bir ilgi gösteriyorlardı – Bayan Wiley erkeksi bilek saatine, Bay Helmholtz da altın cep saatine bakıp duruyordu.

Çünkü aslında Helmholtz ile Bayan Wiley emekliye ayrılmış okul öğretmenleri filan değildiler. Görünüm değiştirmekte usta iki erkektiler. Mars ordusunun mahir ajanlarıydı onlar, üç yüz yirmi kilometre yukarıda dolanan bir uçan dairenin içindeki asker toplama müfrezesinin gözleri ve kulaklarıydılar.

Malaki Constant'ın bundan haberi olmasa da, beklemekte oldukları kişi aslında oydu.

* * *

Malaki Constant caddeyi geçip Wilburhampton'a yaklaşırken Helmholtz ile Wiley ona ilişmediler. Onu önemsediklerine delalet edecek bir belirti vermediler. Ondan yana hiç bakmadan, lobiyi arşınlayıp asansöre binmesini beklediler.

Fakat saatlerine tekrar baktılar – dikkatli ve şüpheci biri, Bayan Wiley'nin saatindeki bir düğmeye basarak süreölçer ibresini çalıştırdığını fark ederdi.

Helmholtz ile Bayan Wiley'nin Malaki Constant'a karşı şiddet kullanmaya niyetleri yoktu. Daha önce kimseye karşı şiddet kullanmadan Mars için Dünya'dan on dört bin insan devşirmişlerdi.

Mutat yöntemleri, inşaat mühendisleri gibi giyinerek vasat niteliklere sahip erkek ve kadınlara, vergiden muaf saatte 9 dolar artı yiyecek, barınma ve ulaşım karşılığında üç sene süreyle dünyanın ücra bir bölgesinde gizli bir hükümet projesinde çalışmalarını teklif etmekti. Helmholtz ile Bayan Wiley, projeyi *hangi* hükümetin organize ettiğini hiç belirtmediklerini, devşirdikleri insanlardan da hiç bu yönde bir soru gelmediğini söyleyerek kendi aralarında şakalaşırlardı.

Devşirmelerin yüzde doksan dokuzunun Mars'a varır varmaz hafızaları silinirdi. Bellekleri akıl sağlığı uz-

manları tarafından silinir, kafataslarının içine Marslı cerrahlar tarafından radyo dalgalarıyla yönetilebilmelerini sağlayan radyo antenleri yerleştirilirdi.

Adları da gelişigüzel değiştirildikten sonra fabrikalarda, inşaat ekiplerinde, idari kadrolarda ya da Mars ordusunda görevlendirilirlerdi.

Bu muameleye maruz kalmayan az sayıdaki devşirme, ıslah edilmeksizin Mars'a kahramanca hizmet edeceğini hevesle kanıtlamış olanlardı. O şanslı azınlığın yöneticiler çevresine girmesine memnuniyetle izin verilirdi.

Gizli ajanlar Helmholtz ile Wiley de işte bu çevreye aittiler. Hatıralarına tastamam sahiptiler ve radyo dalgalarıyla yönetilmiyorlardı. Yaptıkları işe bayılıyorlardı.

Helmholtz en alt sıradaki tozlu bir şişeye doğru gözlerini kısarak, "Şuradaki, şu Slivovitz'e benzeyen, nedir?" diye sordu barmene. Sodalı limonlu cinini yeni bitirmişti.

"Orada olduğunun farkında bile değildim," dedi barmen.

Şişeyi yerinden aldı ve eğerek etiketini okuduktan sonra barın üstüne bıraktı. "Erik brendisiymiş," dedi.

"Galiba şimdi onu deneyeceğim," dedi Helmholtz.

* * *

Noel Constant'ın ölümünden beri Wilburhampton'ın 223 numaralı odası onun anısına boş tutuluyordu.

Malaki Constant şimdi 223 numaralı odaya girmek üzereydi. Babası öleli beri bu odaya hiç gelmemişti. Kapıyı arkasından kapattı ve mektubu yastığın altından aldı.

Odada çarşaflar dışında hiçbir şey değiştirilmemişti. Malaki'nin küçük bir çocukken plajda çekilmiş fotoğrafı hâlâ duvardaki tek resimdi.

Mektup şöyle diyordu:

Sevgili oğlum... Başına çok kötü bir şey gelmiş olsa gerek, yoksa bu mektubu okuyor olmazdın. Sana bu mektubu, başına gelen kötü şeyler karşısında telaşa kapılmamanı söylemek için yazıyorum; şöyle bir etrafına bak ve bu kadar zengin olduktan sonra her şeyimizi kaybetmemizin yine de iyi bir şeye, önemli bir şeye vesile olup olmadığını gör, demek için yazıyorum. Senden anlamaya çalışmanı istediğim şey şu: Bütün bu olup bitenlerin özel bir sebebi var mı yoksa her şey bana göründüğü kadar saçma mı?

Eğer çok iyi bir baba olamadıysam, hatta hiçbir şeyde çok iyi olamadıysam, ölmeden evvel uzunca bir müddet ölüden farksız yaşadığım içindir. Kimse beni sevmiyordu, hiçbir işte çok iyi değildim, hoşuma giden bir uğraş bulamamıştım kendime, tencere tava satmaktan da televizyon seyretmekten de bıkıp usanmıştım, ölüden farkım yoktu anlayacağın, üstelik artık geri dönemeyecek kadar uzaklaşmıştım.

İncil'le iş yapmaya işte o zaman başladım, sonrasında olanları zaten biliyorsun. Sanki biri ya da bir şey, bir ölüden farkım olmadığı halde bütün gezegene sahip olmamı istemişti. Bunun ne anlama geldiğini anlamamı sağlayacak bir işaret yakalamak için gözümü dört açıyordum ama nafile, işaretin geldiği yoktu. Ben de zenginliğime zenginlik katmaya devam ettim.

Derken annen bana senin plajda çekilmiş şu resmini yolladı ve senin o resimden bana bakışın, belki bütün bu servetin senin için biriktiğini düşündürdü bana. Olanlara hiçbir mana veremeden öleceğime ve belki bir gün birdenbire her şeyi billur berraklığıyla görecek olanımızın sen olduğuna karar verdim. İnan bana, yarı ölü bir adam bile hayatta olmaktan nefret edebiliyor ve ona hiçbir mana veremeyebiliyor.

Ransom K. Fern'e bu mektubu sana ancak şansın tersine döndüğü takdirde vermesini söyledim; çünkü şansı iyi gittiği sürece kimse ne bir şey düşünür ne bir şey fark eder. Neden düşünsün, neden fark etsin ki?

Şimdi benim için etrafına bir bak oğlum. Şayet sıfırı tüke-

tirsen ve biri çılgınca bir teklifle karşına çıkacak olursa benden sana tavsiye, kabul et. Öğrenmeye heves edersen belki hakikaten bir şey öğrenirsin. Benim hayatta öğrendiğim tek şey, şansın kimilerine gülüp kimilerine gülmediği ve bunun neden böyle olduğunu bir Harvard İşletme Okulu mezununun bile çözemediği oldu.

Sevgiyle kal... Baban

223 numaralı odanın kapısı tıklandı.

Constant cevap veremeden kapı açıldı.

Helmholtz ile Bayan Wiley içeri girdiler. Saniyesi saniyesine doğru zamanda, üstleri tarafından tavsiye edildiği gibi tam Malaki Constant'ın mektubu bitirdiği anda içeri dalmışlardı. Ona tam olarak ne demeleri gerektiği de söylenmişti.

Bayan Wiley peruğunu başından çıkararak aslında sıskacık bir adam olduğunu gösterdi, Helmholtz da yüzüne korkusuzluğunu ve emretmeye alışkınlığını belli eden bir ifade yerleştirdi.

"Bay Constant," dedi Helmholtz, "Mars gezegeninin yalnızca canlılara değil, büyük, becerikli, ordusu ve sanayisi olan bir topluma ev sahipliği yaptığını size bildirmeye geldim. Bu toplum Dünya'dan devşirilip uçan dairelerle Mars'a nakledilen insanlarla oluşturuldu. Şimdi size Mars ordusunda doğrudan yarbaylık teklif etmeye hazırız.

Dünya'daki durumunuz umutsuz görünüyor. Karınız cadalozun teki. Ayrıca istihbarat teşkilatımızdan öğrendiğimiz kadarıyla, burada Dünya'da kalırsanız hakkınızda açılacak davaların sizi soyup soğana çevirmesi yetmezmiş gibi bir de cezai ihmal suçundan hapsi boylayacaksınız.

Dünya ordularında yarbaylara sağlananın çok üzerinde maaş ve ayrıcalıklara ilaveten, tüm Dünya yasala-

rının tacizinden muafiyet, yeni ve ilginç bir gezegen görme fırsatı ve kendi gezegeninizi yepyeni, tarafsız bir bakış açısıyla değerlendirme olanağı sunabiliriz size."

"Görevi kabul ediyorsanız," dedi Bayan Wiley, "sol elinizi kaldırın ve söyleyeceklerimi tekrar edin..."

* * *

Ertesi gün, Malaki Constant'ın helikopteri Mojave Çölü'nün ortasında boş bulundu. Bir adamın ayak izleri helikopterden başlayarak on iki metre ilerledikten sonra birden kayboluyordu.

Malaki Constant on iki metre yürüdükten sonra buharlaşıp uçmuştu sanki.

* * *

Takip eden salı günü, *Balina* adıyla bilinen uzaygemisi, *Rumfoord* adıyla yeniden vaftiz edilerek fırlatılmaya hazırlandı.

Beatrice Rumfoord törenleri üç bin kilometre uzaktan, televizyondan izledi. Hâlâ Newport'taydı. *Rumfoord* tam bir dakika sonra fırlatılacaktı. Kader Beatrice'i o gemiye bindirecekse bunu yıldırım hızıyla yapmak zorundaydı.

Beatrice kendini harika hissediyordu. Öyle çok şeyi öyle güzel kanıtlamıştı ki. Kendi kaderinin kendi elinde olduğunu, istediği zaman *hayır* diyebileceğini –ve *hayır* dediği şeyi durdurabileceğini– ispat etmişti. Kocasının bilmiş bilmiş savurduğu tehditlerin blöflerden ibaret olduğunu –tahminlerinin Birleşik Devletler Meteoroloji Bürosu'nun hava tahminlerinden daha başarılı olmadığını– ispat etmişti.

Dahası, ömrünün sonuna dek mütevazı bir refah

içinde yaşamasını, aynı zamanda kocasının da layığını bulmasını sağlayacak bir plan yapmıştı. Kocası, bundan sonraki ilk maddeleşmesinde, malikâneyi seyircilerle dolup taşar halde bulacaktı. Beatrice, "Alice Harikalar Diyarında" kapısından içeri gireceklerden adam başı 5 dolar alacaktı.

Bu öyle boş bir hayal değildi. Konuyu, malikâne üzerindeki ipotek alacaklılarının temsilcileri olduğunu söyleyen iki kişiyle görüşmüş, onlar da çok ilgilenmişlerdi.

Şimdi yanındaydılar, *Rumfoord*'u fırlatma hazırlıklarını onunla birlikte televizyondan izliyorlardı. Televizyon, Beatrice'i kendi beyaz midillisiyle birlikte, beyazlara bürünmüş pirüpak bir kız çocuğu olarak resmeden koca tablonun bulunduğu odadaydı. Beatrice tabloya bakarak gülümsedi. Küçük kız birazdan azıcık çamurlanacaktı.

Televizyon sunucusu şimdi *Rumfoord*'un fırlatılmasından önceki son dakikanın geri sayımına başlamıştı.

Geri sayım sırasında Beatrice'in içi içine sığmıyordu. Yerinde sakin sakin oturamıyor, sessiz duramıyordu. Huzursuzluğu mutluluktandı, gerginlikten değil. Fırlatmanın başarılı olup olmayacağı umurunda değildi.

İki ziyaretçisi ise tam tersine, fırlatmayı fazlasıyla ciddiye almış görünüyorlardı – başarılı olması için dua eder gibiydiler. Biri erkek, biri kadındı: Bay George M. Helmholtz adında bir adam ve sekreteri Bayan Roberta Wiley. Bayan Wiley komik görünüşlü, ufacık tefecik, yaşlı bir şeydi; ama gayet uyanık ve espriliydi.

Roket büyük bir gümbürtüyle havalandı.

Kusursuz bir fırlatma olmuştu.

Helmholtz arkasına yaslanıp gevşeyerek erkekçe bir iç çekti. Sonra gülümsedi ve kalın baldırlarına coşkuyla vurdu. "Ne mutlu," dedi. "Bir Amerikalı olduğum için gurur duyuyorum – yaşadığım zamanlarda yaşadığım için de."

"Bir şey içmek ister miydiniz?" dedi Beatrice.

"Çok teşekkür ederim," dedi Helmholtz, "işle keyfi karıştırmamalıyız."

"İş bitmedi mi?" dedi Beatrice. "Her şeyi konuşmadık mı?"

"Açıkçası... Bayan Wiley ile ben arazi üzerindeki büyükçe binaların envanterini çıkarmayı umuyorduk," dedi Helmholtz, "ama korkarım hava çok kararda. Projektörleriniz var mı?"

Beatrice hayır anlamında başını salladı. "Maalesef," dedi.

"Belki güçlü bir el feneriniz vardır?" dedi Helmholtz.

"Size bir el feneri bulabilirim sanırım," dedi Beatrice, "ama çıkıp dolaşmanıza çok da lüzum yok bence. Bütün binaların işlevlerini ben söyleyebilirim size." Zili çalıp uşağı çağırdı ve bir el feneri getirmesini istedi. "Tenis kortu var, sera var, bahçıvan kulübesi, eski bekçi kulübesi, ahır evi, konukevi, alet edevat odası, banyo evi, köpek kulübesi, bir de eski su kulesi var."

"Yeni olan bunlardan hangisi?" dedi Helmholtz.

"*Yeni* olan mı?" dedi Beatrice.

Uşak bir el feneriyle döndü, Beatrice de onu Helmholtz'a verdi.

"Metal olan," dedi Bayan Wiley.

"Metal mi?" dedi Beatrice şaşkınlıkla. "Burada hiç *metal* bina yok ki. Belki aşınan çatı kiremitlerinden bazılarının rengi gümüşe çalmış olabilir." Kaşlarını çattı. "Biri size burada metal bir bina olduğunu mu söyledi?"

"Gelirken kendimiz gördük," dedi Helmholtz.

"Patikanın hemen kenarında – çeşme civarındaki çalılıkların içinde," dedi Bayan Wiley.

"Gözümün önüne getiremiyorum," dedi Beatrice.

"Çıkıp bir bakabilir miyiz sizinle?" dedi Helmholtz.

"Olur... tabii ki," dedi Beatrice, ayağa kalkarken.

Antre zeminindeki Zodyak işaretlerinin üzerinden geçip dışarısının ılıman karanlığına daldılar.

El fenerinin ışığı önleri sıra raks ediyordu.

"İnanın," dedi Beatrice, "dediğiniz şeyin ne olduğunu ben de sizin kadar merak ediyorum."

"Alüminyumdan yapılmış prefabrik bir şeye benziyor," dedi Bayan Wiley.

"Mantar şeklinde bir su tankına benziyor," dedi Helmholtz, "ama bu, tepetaklak toprağa oturtulmuş gibi."

"Gerçekten mi?" dedi Beatrice.

"Onu görünce ne sandım, biliyor musun?" dedi Bayan Wiley.

"Bilmiyorum..." dedi Beatrice. "Ne sandın?"

"Bunu fısıldasam iyi olur," dedi Bayan Wiley, şakayla karışık, "yoksa biri beni tımarhaneye kapamak isteyebilir." Eliyle ağzını kapatarak Beatrice'e işitilebilir bir fısıltı gönderdi. "Uçan daire," dedi.

4

Kırık Taraklar

Takkada tukkada kırık tarak;
Takkada tukkada tak tak tak.
Takkada tarak!
Tukkada tarak!
Takkada tukkada kırık tarak!

Mars'ta çalan trampet

Adamlar tören alanına trampetin temposuna ayak uydurarak yürümüşlerdi. Trampet onlara şöyle diyordu:

Takkada tukkada kırık tarak;
Takkada tukkada tak tak tak.
Takkada tarak!
Tukkada tarak!
Takkada tukkada kırık tarak!

On bin askerlik bir piyade tümeniydi onlar, doğal bir tören alanının bir buçuk kilometre kalınlığında som demirden zemininde kare düzeni almışlardı. Turuncu pas üzerinde esas duruşta dikiliyorlardı. Ellerinden geldiğince dik, demir gibi kaskatı durmaya çalışırken belli belirsiz titriyorlardı – subayıyla eriyle tüm askerler. Üni-

formaları kaba dokulu, buz yeşili –yosun renginde– bir kumaştan yapılmıştı.

Ordu, ortama mutlak sessizlik hâkimken esas duruşa geçmişti. İşitilebilir ya da görülebilir hiçbir komut verilmiş değildi. Adeta harikulade bir tesadüf eseri, hep birden esas duruşa geçivermişlerdi.

Birinci Marslı Hücum Piyade Tümeni'nin ikinci alayının üçüncü taburunun ikinci bölüğünün birinci müfrezesinin ikinci mangasındaki üçüncü adam, rütbesi üç sene önce yarbaylıktan indirilmiş bir erdi. Sekiz senedir Mars'taydı.

Modern ordularda bir asker üstsubaylıktan erliğe indirildiği zaman erlik için muhtemelen fazla yaşlı kaçacağından silah arkadaşları onun artık subay olmadığı gerçeğini kanıksar kanıksamaz, tutmayan bacaklarına, görmeyen gözlerine, kesilen nefesine saygılarından, ona *Baba* diye, *Büyükbaba* diye, *Dayı* diye hitap edebilirler.

İşte Birinci Marslı Hücum Piyade Tümeni'nin ikinci alayının üçüncü taburunun ikinci bölüğünün birinci müfrezesinin ikinci mangasındaki üçüncü adama da *Dayı* diye hitap ediliyordu. Dayı kırk yaşındaydı. Boylu boslu bir adamdı; şairane dudakları, Cro-Magnon kaş çıkıntılarının gölgesine çekilmiş ela gözleri olan, koyu tenli bir orta-ağırsıklet. Başlangıç aşamasındaki kelliği, kafasının tepesinde çarpıcı bir kâkül bırakmıştı.

Dayı hakkında aydınlatıcı bir anekdot:

Bir keresinde Dayı'nın müfrezesi duştayken, müfreze çavuşu Henry Brackman, bir diğer alayın çavuşundan müfrezedeki en iyi askeri seçmesini istemişti. Misafir çavuş hiç tereddüt etmeden Dayı'yı seçmişti zira Dayı delikanlılar arasında sağlam yapılı, atletik, zeki bir adam olarak göze çarpıyordu.

Brackman gözlerini devirmişti. "Hadi ya... Öyle mi düşünüyorsun sahi?" demişti. "Müfrezenin yüz karasıdır o."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" demişti misafir çavuş.

"Tabii ki hayır, dalga filan geçmiyorum," demişti Brackman. "Baksana şuna... orada on dakikadır dikiliyor ama daha sabuna elini bile sürmedi. Dayı! Uyan Dayı!"

Dayı, duş başlığının ılık çisentisi altında daldığı hayallerden irkilerek sıyrılmıştı. Brackman'a soran gözlerle, işbirliğine hiç niyeti yokmuş gibi bakmıştı.

"Sabun kullan biraz Dayı!" demişti Brackman. "Tanrı aşkına sabun kullan!"

Şimdi tören alanının demir zemininde, Dayı da diğerleri gibi kare düzeninde esas duruşa geçmiş bekliyordu.

Oluşturdukları karenin ortasında, üzerine demir halkalar takılmış taştan bir kazık vardı. Halkaların içinden, oynatıldıkça şakırdayan zincirler geçirilmişti. Zincirler, sırtı kazığa dayalı halde ayakta duran kızıl saçlı bir askerin vücuduna sıkı sıkı dolanmıştı. Asker temiz pak bir askerdi ama üstü başı dökülüyordu çünkü üniformasının bütün nişan ve süsleri sökülüp çıkarılmıştı; kemeri, kravatı, kar beyazı dolakları da yoktu.

Ondan başka herkes, Dayı dahil, iki dirhem bir çekirdekti. Ondan başka herkes gayet hoş görünüyordu.

Az sonra kazıktaki adamın başına çok ıstırap verici bir şey gelecekti – kaçıp kurtulmayı çok isteyeceği ama zincirler yüzünden kaçamayacağı bir şey.

Ve bütün askerler seyredecekti.

Olaya büyük önem veriliyordu.

Kazıktaki adam dahi esas duruşta bekliyor, olmayı öğrendiği askeri olmak için mevcut koşullar altında elinden gelebileceğin en iyisini yapıyordu.

Bir kez daha, hiçbir işitilebilir veya görülebilir komut verilmeden, on bin asker hep birden *rahat* konumuna geçti.

Kazıktaki adam da öyle yaptı.

Sonra sıralar boyu asker, sanki *serbestsiniz* komutu verilmişçesine gevşedi. Bu komut altındayken yapmaları gereken, gevşemekle birlikte ayaklarını yerlerinden oynatmamak ve sessiz olmaktı. Askerler artık biraz düşünmekte, etraflarına bakınmakta ve gözleriyle etrafa mesajlar göndermekte serbesttiler, gönderecek mesajları varsa ve alıcı bulabiliyorlarsa tabii.

Kazıktaki adam, zincirlenmiş olduğu kazığın yüksekliğini anlamak ister gibi zincirlerini çekiştirip boynunu uzattı. Direğin yüksekliğini ve neden yapıldığını anlayabildiği takdirde bilimsel bir yöntem kullanarak kaçabileceğini düşünüyordu sanki.

Kazık, demire gömülü 3 metre 71 santim 1,5 milimlik kısmı sayılmazsa 5 metre 94 santim 7,5 milim yüksekliğindeydi. Ortalama çapı 74 santim 5,3 milim olmakla birlikte artı eksi 17-18 santime kadar değişkenlik gösteriyordu. Kuvars, alkali, feldspat, mika ve eser oranlarda turmalin ve hornblentten yapılmıştı. Kazıktaki adamın bilgisine sunulur: Kendisi Güneş'ten 229.085.147 kilometre uzaktaydı, dolayısıyla yardım yolda değildi.

Kazıktaki kızıl saçlı adamın hiç sesi çıkmıyordu çünkü askerlerin rahat konumundayken ses çıkarmaları yasaktı. Yine de gözleriyle, elinde olsa çığlık atacağını ifade eden bir mesaj gönderdi. Gözleri kendi gözleriyle buluşacak herhangi birine göndermişti onu. Aslında mesajın belli bir kişiye, en iyi arkadaşı Dayı'ya ulaşmasını ümit ediyordu. Dayı'yı arıyordu gözleri.

Dayı'nın yüzünü bir türlü bulamıyordu.

Dayı'nın yüzünü bulabilseydi şayet, o yüzde hiçbir tanıma ya da acıma kıpırtısı olmayacaktı. Dayı akıl hastalığı tedavisi gördüğü üs hastanesinden daha yeni çıktığından zihni neredeyse bomboştu. Dayı kazıktaki en iyi arkadaşını tanımamıştı. Dayı hiç kimseyi tanımıyordu. Dayı'yı hastaneden taburcu ederken kendisine söyleme-

selerdi, adının Dayı olduğunu dahi bilemeyecekti, asker olduğundan bile haberi olmayacaktı.

Hastaneden çıkar çıkmaz, şimdi içinde bulunduğu kare düzeninde bulmuştu kendini.

Hastanede ona, en iyi ordunun en iyi tümeninin en iyi alayının en iyi taburunun en iyi bölüğünün en iyi müfrezesinin en iyi mangasındaki en iyi asker olduğunu tekrar tekrar söylemişlerdi.

Dayı bunun gururlanılacak bir şey olduğunu tahmin ediyordu.

Hastanede ona, geldiğinde epey hasta olduğunu ama şimdi tamamen iyileştiğini söylemişlerdi.

Bu da iyi habere benziyordu.

Hastanede ona, çavuşunun isminin ne olduğunu, çavuşun ne demek olduğunu, bütün o rütbe, sınıf ve ihtisas simgelerinin ne anlama geldiğini anlatmışlardı.

Dayı'nın belleğinin o kadar büyük bir kısmını boşaltmışlardı ki ayak hareketlerini ve tüfek tutuş şekillerini bile baştan öğretmek zorunda kalmışlardı.

Hastanede Dayı'ya, Savaş Solunum Kurnanyaları'nın, yani SSK'ların, yani leblebilerin ne olduğunu –her altı saatte bir onlardan bir tane alması gerektiğini, aksi takdirde boğulup öleceğini– bile izah etmeleri gerekmişti. Leblebiler, Mars atmosferinin oksijen eksiğini telafi eden oksijen haplarıydı.

Hastanede Dayı'ya, başının arkasında, kafatasının altında bir radyo anteninin bulunduğunu ve iyi bir askerin asla yapmaması gereken bir şey yapmaya her kalktığında canını yakacağını bile açıklamaları gerekmişti. Anten aynı zamanda ona emirler verecek ve adımlarını uydurması için davul müziği çalacaktı. Dediklerine göre yalnızca Dayı'nın değil herkesin –doktorlar, hemşireler, orgeneraller dahil herkesin– böyle bir anteni vardı. Bu çok demokratik bir ordudur, demişlerdi.

Dayı da, bir ordu olacaksa böyle olması gerektiğini düşünmüştü.

Hastanede Dayı'ya, yanlış bir şey yaptığı takdirde anteninin ona vereceği ağrıyı küçük bir örnekle tanıtmışlardı.

Ağrı dehşet vericiydi.

Dayı, bir askerin her ne koşulda olursa olsun görevini yerine getirmemek için deli olması gerektiğini teslim etmek zorunda kaldı.

Hastanede tüm kuralların en önemlisinin şu olduğunu söylemişlerdi: Sen sen ol, doğrudan sana verilmiş bir emre hiç tereddütsüz itaat et.

Orada, demirden tören alanında kare düzeninde dikilirken, tekrar öğrenmesi gereken çok şey olduğunu fark ediyordu Dayı. Hastanedeyken hayat hakkında bilmesi gereken her şeyi öğretmemişlerdi ona.

Kafasının içindeki antenin onu tekrar esas duruşa geçirmesiyle birlikte Dayı'nın beyni bulandı. Sonra anten Dayı'yı önce tekrar rahat duruşa, ardından tekrar esas duruşa soktu, sonra tüfekle selam verdirdi, sonra da tekrar serbest bıraktı.

Beyni yeniden çalışmaya başladı. Çevresindeki dünyayı bir kez daha görür gibi oldu.

Hayat böyle bir şey herhalde, dedi Dayı kendi kendine şüpheyle; beyin bulanmaları, görür gibi olmalar ve ara sıra belki yanlış bir şey yaptığın için hissettiğin o korkunç ağrı.

Alçaktan ve süratle uçan küçük bir ay, yukarıdaki eflatun gökte ilerliyordu. Dayı neden öyle düşündüğünü bilmeden, ayın fazla hızlı hareket ettiğini düşündü. Doğru görünmemişti bu ona. Gökyüzü de, diye düşündü, eflatun değil, mavi olmalıydı.

Dayı üşüyordu da, biraz daha sıcakta olmayı özlüyordu. Havanın sonu gelmez soğukluğu da ona nedense

ayın sürati kadar, göğün eflatunu kadar yanlış geliyordu, haksız geliyordu.

Dayı'nın tümen komutanı şimdi Dayı'nın alay komutanıyla konuşuyordu. Sonra Dayı'nın alay komutanı Dayı'nın tabur komutanıyla konuştu. Sonra Dayı'nın tabur komutanı Dayı'nın bölük komutanıyla konuştu. Sonra da Dayı'nın bölük komutanı Dayı'nın müfreze komutanıyla, yani Çavuş Brackman'la konuştu.

Brackman Dayı'nın yanına geldi ve ona asker adımlarıyla yürüyerek kazıktaki adamın yanına gitmesini, sonra da boğazını sıkarak onu öldürmesini emretti.

Brackman, Dayı'ya bunun doğrudan kendisine verilmiş bir emir olduğunu hatırlattı.

Dayı da söyleneni yaptı.

Asker adımlarıyla yürüyerek kazıktaki adamın yanına gitti. Adımlarını kuru, metalik bir trampet müziğinin temposuna uydurarak yaptı bunu. Trampetin sesi aslında yalnızca kafasındaydı, anteninden geliyordu:

Takkada tukkada kırık tarak;
Takkada tukkada tak tak tak.
Takkada tarak!
Tukkada tarak!
Takkada tukkada kırık tarak!

Dayı kazıktaki adamın yanına vardığında yalnızca bir saniyeliğine duraksayacak oldu; zira kazıktaki kızıl saçlı adam çok mutsuz görünüyordu. O zaman Dayı'nın kafasında, bir dişçi matkabının ilk derin batışını andıran minik bir uyarı ağrısı oluştu.

Dayı başparmaklarını kızıl saçlı adamın soluk borusuna yerleştirince ağrı hemencecik durdu. Dayı parmaklarını bastırmadı çünkü adam ona bir şey demeye çalışıyordu. Adamın sessizliği karşısında Dayı'nın kafası karış-

tı – işte o zaman adamı anteninin susturduğunu anladı, tüm askerleri antenleri susturuyordu.

Kazıktaki adam şimdi, anteninin iradesini kahramanca alt ederek çabuk çabuk, acısından kıvrana kıvrana konuşmaya başlamıştı. "Dayı... Dayı... Dayı..." dedi. Kendi iradesi ile anteninin iradesi arasında süregiden savaşın spazmları bu ismi alık alık tekrar etmesine sebep oluyordu. "*Mavi taş, Dayı,*" dedi. "*Baraka 12... mektup.*"

Uyarı ağrısı Dayı'nın kafasında tekrar vırıldadı. Dayı itaatkârca kazıktaki adamı boğdu – adamın yüzü morarana, dili dışarı fırlayana kadar boğazını sıktı.

Sonra arkaya bir adım atıp esas duruşa geçti, şık bir yüz seksen derecelik dönüş yaptı ve yine kafasındaki trampet sesinin eşliğinde asker sıraları arasındaki yerine döndü.

Takkada tukkada kırık tarak;
Takkada tukkada tak tak tak.
Takkada tarak!
Tukkada tarak!
Takkada tukkada kırık tarak!

Çavuş Brackman, Dayı'ya başıyla selam verip şefkatle göz kırptı.

On bin asker bir kez daha hep birden esas duruşa geçti.

Kazıktaki ölü adam da kan dondurucu bir çırpınışla esas duruşa geçmeye çabalayarak zincirlerini şangırdattı. Ne çare ki başaramadı, mükemmel bir asker olmayı başaramadı – olmak istemediği için değil, ölmüş olduğu için.

Şimdi, büyük kare düzeni parçalanıp dikdörtgenlere bölünmüştü. Parçalar düşüncesizce yürüyüp uzaklaşırken her askerin kafasında bir trampet çalıyordu. Oysa

dışarıdan bakan biri, postalların patırtısı dışında hiçbir şey işitemezdi.

Dışarıdan bakan biri, komutanın kimde olduğunu katiyen anlayamazdı zira generaller bile kukla gibi hareket ediyor, trampetin deli saçması şarkısına ayak uyduruyorlardı:

Takkada tukkada kırık tarak;
Takkada tukkada tak tak tak.
Takkada tarak!
Tukkada tarak!
Takkada tukkada kırık tarak!

5

Meçhul Kahramanın Mektubu

"İnsanın bellek merkezini, neredeyse otoklavdan yeni çıkmış neşter kadar steril hale getirebiliyoruz. Ne var ki yeni deneyim zerreleri merkezde hemencecik birikmeye başlıyor. Biriktikçe de bazen asker zihniyetiyle bağdaşmayan örüntülere dönüşebiliyor. Maalesef bu tekrar kirlenme sorunu çözümsüz görünüyor."

Dr. Morris N. Castle,
Akıl Sağlığı Direktörü, Mars

Dayı'nın bölüğü, demir düzlükte yan yana dizilmiş, sonsuzluğa uzanır gibi görünen binlerce barakadan birinin, granit bir barakanın önünde durdu. Her on barakadan birinin önünde bir bayrak direği ve her direkte sert rüzgârda çırpınan bir bayrak vardı.

Bayrakların hepsi birbirinden farklıydı.

Dayı'nın bölük mıntıkası üzerinde koruyucu bir melek gibi dalgalanmakta olanı, kırmızı beyaz şeritleri ve mavi fon üzerindeki bir sürü beyaz yıldızıyla pek şen, pek neşeliydi. Amerikan bayrağıydı o, Dünya gezegenindeki Amerika Birleşik Devletleri ülkesinin bayrağı.

Az ötede, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin kırmızı bayrağı vardı.

Onun da ötesinde, yeşilli turunculu sarılı morlu, kılıç tutan aslan motifli şahane bir bayrak dalgalanıyordu: Seylan bayrağı.

Onun da ötesindeki beyaz bayrağın ortasına kırmızı bir top kondurulmuştu: Japonya bayrağı.

Bayraklar, Marslı birliklerin Mars ile Dünya arasındaki savaş başladığı zaman saldırıp etkisiz hale getirecekleri ülkeleri temsil ediyordu.

Anteninin izniyle omuzlarını indirip eklemlerini gevşeterek düzendeki yerini terk edene kadar Dayı bayrakları hiç fark etmedi. Düzlük boyunca göz alabildiğine uzanan barakalara ve bayrak direklerine aval aval baktı. Önünde durduğu barakanın kapısına büyücek bir sayı boyanmıştı. 576 idi bu sayı.

Bir yanı sayıyı her nedense ilginç bulmuş, Dayı'yı gidip incelemeye sevk ediyordu. Derken Dayı idamı hatırlayıverdi – öldürdüğü kızıl saçlı adamın ona mavi bir taştan ve 12 numaralı barakadan bahsettiğini hatırladı.

* * *

576 numaralı barakanın içinde Dayı tüfeğini temizliyor ve bu işten acayip zevk aldığını fark ediyordu. Dahası, bir tüfeği parçalarına ayırmayı hâlâ bildiğini de fark ediyordu. Belleğinin hiç değilse o kısmı hastanede silinmemişti. Belleğinin bunun gibi silinmeyen başka kısımlarının da muhtemelen olduğundan kuşkulanmak onu içten içe mutlu ediyordu. Bu kuşkunun onu neden içten içe mutlu ettiğini ise hiç bilmiyordu.

Tüfeğinin namlu deliğini yağlı bezle silip temizledi. On bir milimlik bir Alman Mauser'di tüfek, Dünyalı İspanyollarla Amerikalılar arasındaki savaşta İspanyollar tarafından kullanılmasıyla nam salmış, tek atışlı bir silah. Mars ordusunun bütün tüfekleri aşağı yukarı aynı devir-

den kalmaydı. Marslı ajanlar, Dünya'da sessiz sedasız çalışarak, muazzam miktarlarda Alman Mauser, İngiliz Enfield ve Amerikan Springfield'i neredeyse yok pahasına toplayabilmişlerdi.

Dayı'nın manga arkadaşları da tüfeklerini temizliyorlardı. Yağ güzel kokuyordu ve namlunun yivi içinde burularak ilerleyen yağlı bezlerin temizleme harbisinin itişine gösterdiği direnç, ilginç olmaya ancak yetecek kadardı. Kimsenin pek konuştuğu yoktu.

İdam hiçbirinin özel olarak dikkatini çekmişe benzemiyordu. Dayı'nın manga arkadaşları için idamdan alınması gereken bir ders vardıysa şayet, o dersi bebek maması kadar sindirilebilir bulmuşlardı.

Dayı'nın idamın infazına katılımı hakkında tek bir yorum yapılmış, onu da Çavuş Brackman yapmıştı. "İyi iş becerdin Dayı," demişti Brackman.

"Teşekkür ederim," demişti Dayı.

"Bu adam iyi iş becerdi ama, değil mi?" diye sormuştu Brackman, Dayı'nın manga arkadaşlarına.

Kafa sallayarak onaylayanlar olmuştu, gerçi Dayı, manga arkadaşlarının her olumlu soruya evet anlamında, her olumsuz soruya da hayır anlamında kafa sallayacakları izlenimine kapılmıştı.

Dayı harbiyi ve bezi namlu deliğinden çıkarıp başparmağını açık durumdaki kuyruğun altına kaydırdığında gün ışığı yağlı başparmağına vurdu. Tırnak gün ışığını namlunun içine yansıttı. Dayı gözünü namlunun ağzına dayayınca gördüğü mükemmel güzellik karşısında yüreği pır pır etti. Bıraksalar, namlu deliğinin öbür ucunda yuvarlak kapısı görünen mutluluk diyarına dair hayaller kurarak yivin kusursuz sarmalına saatlerce mutlu mutlu bakabilirdi. Namlunun öte ucunda duran yağlı başparmak tırnağının altındaki pembelik, o öte ucu gözüne güllük gülistanlık bir cennet gibi gösteriyordu. Dayı bir

gün namlunun içinde emekleye emekleye o cennete gidecekti.

Orada hava ılık olurdu, orada tek bir ay olurdu, diye geçirdi aklından, ay da dolgun ve görkemli olur, ağır hareket ederdi. Dayı'nın hayalinde, namlunun ucundaki pembe cennete dair bir görüntü daha belirmiş, netliğiyle Dayı'yı şaşkına çevirmişti. O cennette üç güzel kadın vardı, üstelik Dayı onların neye benzediğini avucunun içi gibi biliyordu! Biri beyaz, biri altın sarısı, biri de kahverengiydi. Altın sarısı kız Dayı'nın hayalinde sigara içiyordu. Dayı altın sarısı kızın hangi sigaradan içtiğini dahi bildiğini fark edince büsbütün şaşırdı.

AySisi sigarasıydı elindeki.

"AySisi'yi satın gitsin," dedi Dayı yüksek sesle. Bunu söylemek iyi gelmişti, buyurgan ve dirayetli hissettirmişti kendini.

"Ha?" dedi, Dayı'nın yanı başında tüfeğini temizleyen genç bir siyah asker. "Ne dedin Dayı?" diye sordu. Yirmi üç yaşındaydı. Sol göğüs cebinin üstündeki siyah yamanın üzerine sarı iplikle adı dikilmişti.

Boaz'di adı.

Mars ordusunda kuşkulara izin olsaydı, Boaz kuşku uyandıran biri olurdu. Rütbesi yalnızca Birinci Sınıf Er olduğu halde üniforması, nizama uygun biçimde yosun rengi olmakla birlikte çok daha kaliteli bir kumaştan yapılmış ve etraftaki –Çavuş Brackman'ınki dahil– herkesin üniformasından çok daha iyi dikilmişti.

Başka herkesin üniforması, cilt dalayan türden kaba bir kumaştan mamul, kalın ipliklerle baştan savma dikilmiş giysilerdi. Ayrıca başka herkesin üniforması, ancak giyen kişi hazır ol konumundayken iyi duruyordu. Sıradan bir asker, tüm diğer konumlarda üniformaların kâğıttan yapılmış gibi buruşup hışırdadığını fark ederdi.

Halbuki Boaz'in üniforması onun her hareketine

ipeksi bir zarafetle uyum sağlıyordu. Dikişleri çok sayıda ve minik minikti. Ve en şaşırtıcısı: Boaz'in pabuçlarının derin, zengin, yakut rengi bir ışıltısı vardı – diğer askerlerin, pabuçlarını ne kadar cilalarlarsa cilalasınlar elde edemeyecekleri bir ışıltı. Boaz'in pabuçlarının bölük mıntıkasında eşi benzeri yoktu çünkü Dünya'dan gelme hakiki deriden yapılmıştı.

"Neyi satın demiştin Dayı?" dedi Boaz.

"AySisi'yi atın gitsin. Kurtulun ondan," diye homurdandı Dayı. Bu sözcükler onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Onları yalnızca çıkmayı çok istedikleri için çıkarmıştı ağzından. "Satın gitsin," dedi.

Boaz buruk bir neşeyle gülümsedi. "Satalım gitsin, öyle mi?" dedi. "Olur Dayı tamam, satarız." Kaşlarından birini kaldırdı. "Neyi satacağız peki Dayı?" Gözbebeklerinde fevkalade parlak ve delici bir ifade vardı.

Dayı, Boaz'in gözlerinin bu sarı parlaklığından, bu keskinliğinden rahatsız olmuştu. Boaz kendisini süzmeye devam ettikçe daha da rahatsız oluyordu. Başını çevirip başka tarafa baktı ve gözleri tesadüfen, bir diğer manga arkadaşının gözleriyle karşılaştı – gördü ki onunkiler tutarlı biçimde donuktu. Çavuş Brackman'ınkiler bile donuktu.

Boaz'in gözleri Dayı'yı kesmeye devam ediyordu. Dayı dönüp o gözlerle tekrar karşılaşmaya mecbur hissetti kendini. Boaz'in gözbebekleri bir çift pırlanta gibiydi.

"Beni hatırlamıyorsun ha Dayı?" dedi Boaz.

Soru Dayı'yı telaşlandırdı. Nedenini bilmese de Boaz'i hatırlamaması önemliydi. Onu *gerçekten* hatırlamadığına şükrediyordu.

"Ben Boaz, Dayı," dedi siyah adam. "Boaz'im ben."

Dayı başıyla onayladı. "N'aber, n'apıyorsun?" dedi.

"Eh... Pek öyle kötü sayılacak bir şey yapmıyorum," dedi Boaz. Başını iki yana salladı. "Hakkımda hiçbir şey hatırlamıyor musun Dayı?"

"Hayır," dedi Dayı. Gerçi belleği biraz vır vır ediyordu şimdi. Hatırlamak için elinden geleni yaptığı takdirde Boaz'e dair bir şeyler hatırlayabileceğini söylüyordu. Susturdu onu. "Üzgünüm..." dedi. "Kafam bomboş."

"Senle ben... biz senle badiydik," dedi Boaz. "Boaz ile Dayı'ydık biz."

"Hımm," dedi Dayı.

"Badi sistemi neydi hatırlıyorsun değil mi?" dedi Boaz.

"Hayır," dedi Dayı.

"Her mangada her askerin," dedi Boaz, "bir badisi vardır. Badiler aynı siperi paylaşır, taarruzlarda birbirlerine yakın durur, birbirlerini kollarlar. Göğüs göğüse muharebelerde bir badinin başı sıkışsa, öbür badi süngüsünü çekip yardıma yetişir."

"Hımm," dedi Dayı.

"Komik," dedi Boaz. "İnsan hastanede neleri unutuyor ve kendisine ne yaparlarsa yapsınlar, neleri hâlâ hatırlıyor. Seninle ben... biz seninle koca bir sene iki badi olarak eğitim gördük ve sen bunu unutuvermişsin. Derken kalkıp sigaralar hakkında bir şeyler söylüyorsun. Hangi sigaraydı o Dayı?"

"Şey... unuttum," dedi Dayı.

"Zorla kafanı hadi," dedi Boaz. "Bir kere hatırlamıştın." Dayı'nın hatırlamasına yardımcı olmak ister gibi kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. "İnsanın hastaneye girip çıktıktan sonra hatırlayabildikleri bence *çok* enteresan. Hatırlayabileceğin ne varsa hatırlamaya çalış hadi."

Boaz'in halinde tavrında –kurnaz bir kabadayının, bir nonoşun çenesini tutarak onunla bebek gibi konuşmasını andıran– bariz bir feminenlik vardı.

Ama aynı zamanda Dayı'yı seviyordu Boaz – halinden tavrından bu da anlaşılıyordu.

Dayı birden tüyler ürpertici bir duyguya, Boaz'le kendisinin taş binadaki yegâne gerçek insanlar oldukları

–diğerlerinin cam gözlü robotlar oldukları, üstüne üstlük çok gelişmiş robotlar da olmadıkları– duygusuna kapılmıştı. Sözümona komutanları olan Çavuş Brackman'ın bile, ıslak bir tüy torbasından daha uyanık, daha sorumlu, daha komutanvari bir hali yoktu.

"Ne hatırlıyorsan dökül, hepsini de duyalım Dayı," diye üsteledi Boaz. "Hadi badim..." dedi. "Hatırlayabildiğin ne varsa hatırla hepsini."

Dayı bir şey hatırlayamadan, ona idamı infaz ettiren ağrı bir kez daha saplandı başına. Ağrı uyarı mahiyetindeki o ilk batışla durmamıştı bu sefer. Boaz ifadesiz bir yüzle izleyedururken Dayı'nın başındaki ağrı kıvrandırıcı, yakıcı bir hal aldı.

Dayı ayağa kalktı, tüfeğini bıraktı, başını tuttu, sendeledi ve çığlık atarak bayıldı.

* * *

Dayı baraka döşemesinin üstünde kendine geldiğinde badisi Boaz onun şakaklarına soğuk bez tutuyordu.

Dayı'nın manga arkadaşları, Dayı ile Boaz'in etrafında çember oluşturmuş dikilmekteydiler. Manga arkadaşlarının yüzlerinde hiçbir şaşkınlık, hiçbir merhamet ifadesi yoktu. Tavırlarına bakılırsa, Dayı asker adama yakışmayacak aptalca bir şey yapmış, başına geleni de ziyadesiyle hak etmişti.

Siper almadan durup kendini göstermek ya da silahını doluyken temizlemek kadar, devriye gezerken hapşırmak ya da zührevi hastalık kapıp komutana bildirmemek kadar, doğrudan kendisine verilmiş bir emre uymayı reddetmek ya da kalk borusunu duymayıp uyumaya devam etmek kadar, nöbetteyken sarhoş olmak ya da pokerde iç kent çekmek kadar, manevra sandığında kitap ya da patlamaya hazır el bombası bulundurmak kadar,

orduyu kimin ne için oluşturduğunu sorgulamak kadar, askerî yönden aptalca bir iş yapmış gibi bakıyorlardı ona.

Boaz, Dayı'nın başına gelenlere üzülmüş görünen tek kişiydi. "Hepsi benim yüzümden oldu Dayı," dedi.

Çavuş Brackman etraflarını saran çemberi yarıp yanlarına gelmiş, Dayı ile Boaz'in başında dikiliyordu şimdi. "Ne yaptı?" diye sordu Boaz'e.

"Onu tiye alıyordum çavuş," dedi Boaz içtenlikle. "Geçmişi elinden geldiğince hatırlamaya çalışmasını söyledim. Gerçekten hatırlamaya kalkacağını hiç düşünmemiştim."

"Hiç akıl yok mu sende, hastaneden yeni çıkmış bir adamı tiye alıyorsun?" dedi Brackman sertçe.

"Evet evet, biliyorum... biliyorum," dedi Boaz, bin pişman. "Ah badim ah..." dedi. "Hay kafama tüküreyim!"

"Dayı," dedi Brackman, "hatıralar konusunda sana hastanede bir şey söylemediler mi?"

Dayı belli belirsiz başını salladı. "Belki," dedi. "Çok şey söylediler bana."

"Yapabileceğin en kötü şey bu Dayı – geçmişi hatırlamak," dedi Brackman. "Seni ilkin zaten bu yüzden sokmuşlardı hastaneye – çok fazla şey hatırladığın için." Dayı'nın yürekler acısı sorununu avuçları arasına alırcasına, küt parmaklı ellerini iki çanak gibi tutup bitiştirdi. "Hay canına yandığım," dedi, "ne çok şey hatırlıyordun sen Dayı, bir asker olarak beş para etmez haldeydin."

Dayı oturduğu yerde doğruldu, elini göğsüne götürünce bluzunun önünün gözyaşlarıyla ıpıslak olduğunu fark etti. Aslında geçmişi hatırlamaya çalışmadığını, bunu yapmanın kötü bir şey olduğunu içgüdüsel olarak bildiğini –ancak ağrının *yine de* başına saplanmaktan geri kalmadığını– Brackman'a açıklamak geçti aklından. Ama ağrı geri döner korkusuyla hiçbir şey söylemedi.

Dayı inildeyerek gözyaşlarının sonuncusunu da içi-

ne akıttı. Yapması emredilmeyen hiçbir şeyi yapmayacaktı.

"Sana gelince, Boaz..." dedi Brackman. "Bilemiyorum ama belki bir haftalık hela nöbeti hastaneden yeni çıkmış insanlara eşek şakası yapmamayı öğretir sana."

Dayı'nın belleğindeki şekilsiz bir şey, Brackman ile Boaz arasındaki konuşmaların satır aralarını dikkatle okumasını söylüyordu ona. Her nedense önemliydi bu.

"Bir hafta mı çavuş?" dedi Boaz.

"Evet, bir..." dedi Brackman ve hemen sonra ürpererek gözlerini kapattı. Anlaşılan anteni başına küçük bir ağrı saplamıştı.

"Bütün bir hafta mı çavuş?" diye sordu Boaz, masum masum.

"Bir gün olsun," dedi Brackman, artık tehdit etmekten çok soru sorar gibiydi. Bir kez daha, başına saplanan ağrıya tepki verdi.

"Ne zamandan itibaren çavuş?" diye sordu Boaz.

Brackman küt parmaklarını titretti. "Unut gitsin," dedi. Afallamış, ihanete uğramış gibi bir hali vardı – allak bullak olmuştu. Sanki ağrı tekrar saplandığı takdirde ona daha iyi karşı koyabilmek için, başını önüne eğdi. "Artık eşek şakası yok, görmeyeyim," dedi boğuk bir sesle. Sonra hızla sıvışıp barakanın sonundaki odasına daldı ve kapıyı çarparak kapattı.

* * *

Yüzbaşı Arnold Burch adındaki bölük komutanı, bir sürpriz denetim için barakaya girdi.

Boaz onu ilk gören oldu. Boaz bir askerin bu gibi durumlarda yapması gerekeni yaptı. "Dikkat!" diye bağırdı. Boaz bunu hiçbir rütbesi olmadığı halde yapmıştı. Zira bir askerî gelenek garabetine göre, en düşük rütbe-

den bir er bile, savaş meydanı olmayan bir mıntıkadaki üstü kapalı herhangi bir yapı içinde bir subayın varlığını ilk fark eden olduğu takdirde, kendisi gibi erlere ve erat sınıfından üstlerine dikkat komutu verebilirdi.

Erat sınıfından tüm askerlerin antenleri emre ânında karşılık vererek sırtlarını dikleştirdiler, topuklarını birleştirdiler, karınlarını içeri çekip popolarını sıkıştırdılar – ve beyinlerini durdurdular. Dayı yay gibi fırlayarak yerden kalkıp titrek bir kazık gibi dikildi.

Adamlardan yalnızca biri, dikkat duruşuna geçmekte acele etmedi. Bu adam Boaz'di. Geçtiği zaman da bunu küstah bir tavırla, baştan savarak, yan bakarak yaptı.

Yüzbaşı Burch, Boaz'in tutumunu son derece hakaretamiz bulmuştu, Boaz'e bu konuda bir şey söylemek üzereydi. Ancak ağzını açmasıyla ağrının gözleri arasına saplanması bir oldu.

Yüzbaşı gıkını bile çıkaramadan ağzını kapattı.

Boaz'in netameli bakışları altında, uslu uslu dikkat duruşuna geçti, olduğu yerde yüz seksen derece döndü, kafasının içinde bir trampet sesi duydu ve adımlarını trampetin temposuna uydurarak yürüyüp barakadan dışarı çıktı.

Yüzbaşı gidince Boaz, manga arkadaşlarını yeniden rahata geçirmeye yetkisi olduğu halde bunu yapmadı. Pantolonunun sağ ön cebinde, manga arkadaşlarına istediği hemen her şeyi yaptırabilmesini sağlayan küçük bir kumanda kutusu vardı. Kutu yarım litrelik bir cep matarası kadardı. Tıpkı bir cep matarası gibi, vücut kıvrımlarına uyacak biçimde bombeliydi. Boaz onu uyluğunun sert ve kıvrımlı yüzeyi üzerinde taşımayı yeğliyordu.

Kumanda kutusunun altı düğmesi, dört tokmağı vardı. Boaz bunları kullanarak, kafasının içinde bir anten olan herkesi kumanda edebilirdi. Kumanda edebildiği herkese istediği miktarda ağrı verebilirdi – dikkat duru-

şuna geçirebilir, kafasının içinde trampet çaldırabilir, uygun adım yürütebilir, durdurabilir, çöktürebilir, kaldırabilir, selam verdirebilir, saldırtabilir, geriletebilir, hoplatabilir, sıçratabilir, zıplatabilirdi...

Boaz'in kendi kafasında anten yoktu.

İstediği kadar özgür – Boaz'in özgür iradesinin özgürlük derecesi işte buydu.

* * *

Boaz, Mars ordusunun gerçek komutanlarından biriydi. Dünya'ya karşı saldırı düzenlendiğinde Amerika Birleşik Devletleri'ne saldıracak olan kuvvetin onda birlik bölümü onun komutası altındaydı. Takip eden mıntıkalarda diğer ülkelere saldırmak üzere eğitilen birimler sıralanıyordu: Rusya'ya, İsviçre'ye, Japonya'ya, Avustralya'ya, Meksika'ya, Çin'e, Nepal'e, Uruguay'a...

Boaz'in bildiği kadarıyla Mars ordusunun sekiz yüz gerçek komutanı vardı; ancak bunlardan biri dahi, görünürde kıdemsiz çavuşluktan daha yüksek bir rütbeye sahip değildi. Ordunun tamamının itibari komutanı olan Büyük Mareşal Borders M. Pulsifer, aslında her zaman emir eri Onbaşı Bert Wright tarafından kumanda edilirdi. Mükemmel emir eri Onbaşı Wright, mareşalin neredeyse kronikleşen baş ağrıları için yanında aspirin taşırdı.

Bu gizli komutanlar sisteminin avantajları çok açıktı. Mars ordusunda patlak verebilecek herhangi bir isyan, bu sayede yanlış insanları hedef alacaktı. Ayrıca, savaş zamanı Marslı subaylar sınıfının tamamı düşman tarafından ortadan kaldırılsa dahi Mars ordusu zerre kadar zarar görmemiş olacaktı.

"Yedi yüz doksan dokuz," dedi Boaz yüksek sesle, gerçek komutanların sayısı hakkındaki kendi düşünce hatasını kendi düzelterek. Gerçek komutanlardan biri öl-

müştü zira, Dayı tarafından kazıkta boğulmuştu. Boğularak öldürülen adam, İngiltere'ye saldıracak birimlerden birinin eski gerçek komutanı Er Stony Stevenson'dı. Dayı'nın neler olup bittiğini anlama çabalarından o kadar etkilenmişti ki farkında olmadan Dayı'nın düşünmesine yardımcı olmaya başlamıştı.

Stevenson bu yüzden, aşağılanmaların en büyüğüne uğramıştı. Kafasının içine bir anten yerleştirilmiş, bu antenin zorlamasıyla iyi bir asker gibi yürüyerek kazığa –himayesine aldığı kişi tarafından öldürülmeyi bekleyeceği yere– gitmişti.

Boaz manga arkadaşlarını dikkat duruşunda bıraktı – tir tir titrer halde, hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şey görmeden dikilir vaziyette bıraktı onları. Dayı'nın yatağına gitti ve o koca parlak pabuçlarını kahverengi battaniyenin üstüne çıkarıp boylu boyunca uzandı. Ellerini ensesinde birleştirdi – bir yay gibi kıvırdı bedenini.

"Ahhhh..." dedi Boaz, esnemeyle inleme arası. "Ahhhh... hadi oğlum, hadi oğlum," dedi aklını başıboş bırakarak. "Hay ben sizi, hadi ama..." dedi. Miskin miskin zırvalıyordu. Oyuncaklarından sıkılmıştı biraz. Onları birbirleriyle dövüştürmek geldi aklına – ama bunun cezası, yakalandığı takdirde, Stony Stevenson'ın çarptırıldığı cezanın aynısı olurdu.

"Ahhhh... hadi ama çocuklar. Harbiden, hadi ama," dedi Boaz, ayıla bayıla.

"Hay ben size ne diyeyim," dedi. "*Yaptım* işte. Kabul etmelisiniz ki yaptım. Boaz dostunuz bu işte gerçekten çok iyi."

Yataktan aşağı yuvarlanıp dört ayak üstüne konduktan sonra panterimsi bir zarafetle zıplayarak ayaklandı. Yüzünde göz kamaştırıcı bir tebessüm vardı. Hayatta sahip olduğu talihli konumun tadını çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. "Siz yine iyisiniz çocuklar," dedi. "Ayvayı

yediğinizi düşünüyorsanız bir de generallere neler yaptığımızı görün." Kıs kıs gülerek kırıttı. "İki gece önce biz gerçek komutanlar, generallerden hangisinin daha hızlı koşacağı konusunda tartışmaya tutuştuk. Hemen arkasından yirmi üç generali yataklarından kaldırıp anadan üryan vaziyette yarış atları gibi sıraya dizdik, sonra da onları peşlerinden şeytan kovalıyormuş gibi koşturup yarıştırdık. General Stover birinci geldi, onu General Harrison, onu da General Mosher izledi. Ertesi sabah ordudaki generallerin hepsi de kazık gibi tutulmuştu. İçlerinden biri bile önceki geceye dair bir şey hatırlayamıyordu."

Boaz yine kıs kıs gülerek kırıttı ve sonra, hayattaki talihli konumunun, onu ciddiye alması –onun nasıl bir yük olduğunu ve bu yükü omuzlamış olduğu için ne kadar onur duyduğunu göstermesi– halinde çok daha iyi görüneceğine karar verdi. İhtiyatı ele alıp toparlandı, başparmaklarını kemerine geçirdi, kaşlarını çattı. "Haa," dedi, "tüm yaptığımız oyundan ibaret sanmayın sakın." Sallana sallana Dayı'ya doğru ilerledi, az ötesinde durup onu baştan ayağa süzdü. "Dayı, oğlum..." dedi. "Seni ne kadar düşündüğümü, senin için ne kadar endişelendiğimi ne sen sor ne ben söyleyeyim."

Boaz ayakları üstünde sallandı. "Bilmeceyi çözmeyi çalışmaktan hiç vazgeçmeyeceksin değil mi? Seni kaç defa hastaneye yatırıp şu belleğini temizlemeye çalıştılar biliyor musun? Yedi defa Dayı! Bir askeri genellikle kaç defa bellek temizliği için hastaneye göndermeleri gerekir, onu biliyor musun? Bir defa Dayı! Tek bir defa!" Boaz parmağıyla Dayı'nın burnunu alttan hafifçe kaldırdı. "Ve tek bir defada iş biter Dayı. Tek bir temizlik yeter. Adam ondan sonra bir daha hiçbir şey için kendini üzmez." Hayretle başını iki yana salladı. "Gelgelelim sende öyle olmuyor Dayı."

Dayı omuz silkti.

"Seni dikkat duruşunda fazla mı tuttum yoksa?" dedi Boaz. Dişlerini gıcırdattı. Dayı'ya arada bir işkence yapmaktan kendini alamıyordu.

Birincisi, Dayı'nın vaktiyle Dünya'da her bir şeyi olmuş, halbuki Boaz'in hiçbir şeyi olmamıştı.

İkincisi, Boaz'in ne yazık ki Dayı'ya eli mahkûmdu – en azından Dünya'ya saldırdıklarında öyle olacaktı. Boaz henüz sadece on dört yaşındayken devşirilip Mars'a getirilmiş bir yetimdi ve Dünya'da nasıl iyi vakit geçirilebileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Bunu ona Dayı'nın göstereceğine güveniyordu.

"Kim olduğunu bilmek ister misin? Nereden geldiğini, ne olduğunu?" dedi Boaz, Dayı'ya. Dayı hâlâ dikkat duruşundaydı, hiçbir şey düşünmediği için Boaz'in ona anlatabileceği herhangi bir şeyden faydalanması mümkün değildi. Boaz yine de Dayı'nın faydasına konuşuyordu. Dünya'ya saldırdıklarında badisinin yanında olacağı konusunda kendi kendine güvence veriyordu.

"Oğlum..." dedi Boaz, Dayı'ya kaş çatarak. "Sen gelmiş geçmiş en şanslı heriflerden birisin. Geldiğin yerde, Dünya'da oğlum, sen kraldın!"

Mars'a dair çoğu bilgi gibi, Boaz'in Dayı hakkındaki bilgileri de kulaktan dolmaydı. Bu bilgilerin kaynağını sorsanız söyleyemezdi. Onları ordu yaşamının genel fon gürültüleri arasından seçip çıkarmıştı.

Ayrıca sorup soruşturarak bilgi eksiklerini tamamlamaya çalışmayacak kadar iyi bir askerdi.

Bir askerin bilgileri eksiksiz olmamalıydı.

İşte bu yüzden Boaz, onun bir zamanlar çok şanslı olduğu dışında Dayı hakkında pek bir şey bilmiyordu. Bu tek bilgiyi allar pullar kullanırdı.

"Yalan mı..." dedi Boaz. "Sahip olamayacağın hiçbir şey yoktu senin, yapamayacağın hiçbir şey, gidemeyeceğin hiçbir yer yoktu!"

Boaz bir yandan Dayı'nın Dünya'daki iyi şansının kerametini vurgularken, bir yandan da başka bir kerametten, Dünya'da kendi şansının kesin boktan olacağı yolundaki batıl inancından kaynaklanan derin kaygısını ifade ediyordu.

Boaz şimdi de, bir adamın Dünya'da elde edebileceği en büyük mutluluğu tanımladığı anlaşılan üç sihirli kelime kullanmıştı: *Hollywood gece kulüpleri*. Hollywood'u hayatında hiç görmemişti, hayatında hiç gece kulübü de görmemişti. "Oğlum," dedi, "sen gece gündüz Hollywood gece kulüplerine girer çıkardın.

Oğlum," dedi Boaz, kavrayışsız Dayı'ya. "Sen bir adamın Dünya'da doğru dürüst yaşam sürebilmesi için ihtiyacı olan her şeye sahiptin ve bunun nasıl yapılabileceğini de biliyordun.

Oğlum," dedi Boaz, Dayı'ya, arzularının acınası biçimsizliğini gizlemeye çalışarak. "Seninle güzel yerlere gidecek, kendimize güzel şeyler ısmarlayacağız, gezecek tozacak, güzel insanlarla takılacağız, kurtlarımızı dökeceğiz bir güzel anlayacağın." Dayı'yı kolundan tutup sıktı, sarsaladı. "İki badi – biz seninle badiyiz. Oğlum... ünlü bir ikili olacağız seninle... her yerlere gidecek, her şeyleri yapacağız.

İşte badi Dayı ile badi Boaz geliyor!" dedi Boaz, Dünyalıların fetihten sonra söyleyeceğini umduğu şeyi söyleyerek. "Ve işte bak, gidiyorlar, bir çift kuş gibi şen!" Kuşları andıran bu şen çiftten bahsederken kıs kıs gülerek kırıttı.

Yüzündeki gülümseme soldu.

Gülümsemeleri çok uzun sürmezdi hiç. İçinin derinliklerinde bir yerde, Boaz endişeler içinde kıvranırdı. İşini kaybetme korkusundan geberirdi. Bu işe –bu müthiş ayrıcalığa– nasıl konmuş olduğuna hiç akıl erdirememişti. Bu kıyak işi kendisine kimin vermiş olduğunu dahi bilmiyordu.

Boaz gerçek komutanların emrinde kimlerin olduğunu dahi bilmiyordu.

O zamana kadar gerçek komutanların üstü konumundaki birinden emir aldığı hiç olmamıştı. Boaz eylemlerini, tüm gerçek komutanlar gibi, en doğru ifadeyle dedikodu olarak tanımlanabilecek şeylere, gerçek komutanlar arasında dönen dedikodulara dayandırırdı.

Gerçek komutanlar geceleri ne zaman geç vakit bir araya gelseler biralar, krakerler ve peynirlerle birlikte bu dedikoduları da birbirlerine aktarırlardı.

Levazım odalarındaki malzeme israfıyla alakalı bir dedikodu vardı mesela; bir diğeri, askerlerin jujitsu eğitiminde hakiki yaralar alıp delirmeleriyle alakalıydı; bir diğeriyse askerlerin dolaklarını bağlarken ilmek atlamaya olan şapşalca eğilimleri hakkındaydı. Boaz'in kendisi de, kaynakları konusunda hiçbir fikri olmadığı halde, bu dedikoduları birilerine aktarır durur ve eylemlerini onlara dayandırırdı.

Stony Stevenson'ın idam cezasının Dayı tarafından infaz edileceği de bu yolla duyurulmuştu. Durup dururken sohbet konusu olup çıkıvermişti.

Durup dururken gerçek komutanlar Stony'yi gözaltına almışlardı.

Boaz şimdi, cebindeki kumanda kutusunu hiçbir düğmesine dokunmadan yokluyordu. Kumanda ettiği adamlar arasında yerini aldı, kendi iradesiyle dikkat duruşuna geçti, kumanda kutusunun bir düğmesine bastı ve manga arkadaşları rahata geçerken kendisi de rahata geçti.

Canı sert bir içki çekiyordu. Dilediği zaman içki içmeye de hakkı vardı onun. Envaiçeşit, sınırsız miktarlarda içki, düzenli olarak Dünya'dan getirilip gerçek komutanların emrine sunulurdu. Subaylar da diledikleri kadar içki tüketmeye izinli olmakla birlikte, içkinin iyisinden

koklatılmazdı onlara. Subayların içtiği, yosun fermentasyonuyla Mars'ta elde edilen zehirli bir yeşil sıvıydı.

Ama Boaz hiç içmezdi. İçmemesinin bir sebebi, alkolün askerlik kifayetine zarar vermesinden korkmasıydı. Bir diğer sebebi de, boş bulunup erat sınıfından bir askere içki vermekten korkmasıydı.

Erat sınıfından bir askere alkollü içki veren gerçek bir komutanın cezası ölüm olurdu.

"Baş üstüne," dedi Boaz, rahata geçen adamların bağırtısına kendi sesini ekleyerek.

On dakika sonra Çavuş Brackman, herkesin dışarı çıkıp Mars ordusunun baş sporunu yapması, yani Alman sopatopu oynaması beklenen eğlence ve dinlenme zamanının başladığını duyurdu.

Dayı hemen uzadı.

Hemen uzayıp 12 numaralı barakaya, mavi taşın altındaki mektubu –kızıl saçlı kurbanının ona az önce bahsini ettiği mektubu– aramaya gitti.

Mıntıkadaki barakalar boştu. Önlerindeki bayrak direğinin tepesinde yeller esiyordu.

Eskiden bu boş barakalarda, Marslı İmparatorluk Komandoları'nın bir taburu kalırdı. Komandolar bir ay evvel gecenin köründe sessiz sedasız çıkıp gitmişlerdi. Yüzlerine is sürmüş, künyelerini şıngırdamamaları için bantlanmış ve uzaygemilerine binip gizli bir menzile doğru havalanmışlardı.

Marslı İmparatorluk Komandoları, nöbetçi erleri piyano telleriyle öldürmekte ustaydılar.

Gizli menzilleri ise Dünya'nın uydusu Ay'dı. Savaşı oradan başlatacaklardı.

Dayı 12 numaralı barakanın kazan dairesinin önünde büyük bir mavi taş buldu. Taş turkuvazdı. Turkuvazlara Mars'ta çok rastlanırdı. Dayı'nın bulduğu turkuvaz otuz santim boyunda bir döşeme taşıydı.

Dayı taşın altına baktı. Vidalı kapaklı alüminyum bir silindir buldu orada. Silindirin içinde kurşunkalemle yazılmış çok uzun bir mektup vardı.

Dayı mektubu kimin yazmış olduğunu bilmiyordu. Tahmin yürütecek halde de değildi, zira yalnızca üç kişinin adını biliyordu – Çavuş Brackman, Boaz ve Dayı.

Dayı kazan dairesine girip kapıyı kapattı.

Sebebini bilmese de heyecanlanmıştı. Tozlu pencere camından içeri giren ışıkta okumaya koyuldu.

Sevgili Dayı... diye başlıyordu mektup.

* * *

Sevgili Dayı, diye başlıyordu mektup. Tanrı biliyor ya çok şey bilmiyorum zaten ama... kesinkes bildiklerimi aşağıda sıraladım; en sonda da, cevaplarını bulmak için elinden geleni yapman gereken bir dizi soru bulacaksın. Bu sorular önemli. Elimdeki cevaplar üstüne kafa yorduğumdan çok bu sorulara kafa yordum ben. Kesinkes bildiğim ilk şey şu: (1.) Eğer sorular mantıksızsa, cevaplar da mantıksız olacaktır.

Mektubun yazarı, kesinkes bildiği şeylerin hepsini, bilmeceyi kesinkes çözme oyununun meşakkatli, kademeli doğası vurgulamak istercesine numaralandırmıştı. Yazarın kesinkes bildiği yüz elli sekiz şey vardı. Bunların sayısı öncesinde yüz seksen beşken, aralarından on yedisi sonradan üstü çizilerek iptal edilmişti.

İkinci madde şöyleydi: (2.) Ben canlı denen bir şeyim.

Üçüncüsü: (3.) Ben Mars denen bir yerdeyim.

Dördüncüsü: (4.) Ben ordu denen şeyin bir parçasına dahilim.

Beşincisi: (5.) Ordu, Dünya denen bir yerdeki canlı denen başka şeyleri öldürmeyi planlıyor.

İlk seksen bir maddenin bir tanesinin dahi üstü çi-

zilmemişti. Ayrıca ilk seksen bir maddede, yazar ayrıntılara girdikçe hatalar çoğalmıştı.

Yazar, Boaz'in notunu oyunun daha en başında vermişti.

(46.) Boaz'den kendini sakın Dayı. Göründüğü gibi değil.

(47.) Sağ cebinde, hoşuna gitmeyen şeyler yapan insanların başına ağrı saplayan bir şey var.

(48.) Başka bazı insanlarda da başına ağrı saplayabilecek şeyler var. Bu şeylerin kimde olduğunu bakarak anlayamazsın, o yüzden herkese çok iyi davran.

* * *

(71.) Dayı, arkadaşım... Kesinkes bildiğim hemen her şeyi antenimden gelen ağrıyla savaşarak öğrendim ben, diyordu mektup Dayı'ya. Ne zaman başımı çevirip bir şeye bakacak olsam ağrı başlar, ben yine de başımı çevirmeye devam ederim çünkü bilirim ki görmemem gereken bir şey göreceğim. Ne zaman bir soru sorsam ve ağrı başlasa, çok ama çok iyi bir soru sormuş olduğumu anlarım. Sonra soruyu küçük parçalara böler, küçük parçalar halinde sorarım. Parçalara cevap alınca da bütün cevapları bir araya getirip büyük sorunun cevabına ulaşırım.

(72.) Kendimi ağrıya dayanmaya ne kadar alıştırırsam o kadar çok şey öğrenirim. Şimdi ağrıdan korkuyorsun Dayı ama onu göze almadıkça hiçbir şey öğrenemezsin. Ve daha çok öğrendikçe ağrıya dayanmaya daha razı olursun.

Orada, boş barakanın kazan dairesinde, Dayı mektubu bir anlığına kenara bıraktı. Ağlamak geliyordu içinden çünkü kahraman yazar ona olan inancında haksız çıkmıştı. Yazarın dayanmış olduğu acının zerresine dahi dayanamayacağını biliyordu Dayı – bilgiye bu kadar âşık olması mümkün değildi onun.

Ona hastanede örnek olsun diye tattırdıkları ağrı

bile işkence gibi gelmişti. Boaz'in barakada başına sapladığı korkunç ağrıyı hatırladıkça, nehir kıyısına vurmuş çırpınan bir balık gibi hava yutuyordu şimdi bile. Böyle bir ağrıyı daha göze almaktansa ölmeyi yeğlerdi.

Gözleri doldu.

Konuşmaya kalksa hıçkırıklara boğulurdu.

Zavallı Dayı artık kimseyle başının derde girmesini istemiyordu. Mektuptan edineceği her türlü bilgiyi –bir başkasının kahramanlığı sayesinde edinilmiş bilgileri– daha fazla ağrı çekmekten kaçınmak için kullanacaktı.

Acıya katlanma kapasitesi diğerlerinden yüksek olan insanlar var mıydı acaba? Galiba hadise buydu. Kendisinin herhalde ağrıya aşırı duyarlı olduğunu düşündü yaşlı gözlerle. Yazara hiçbir garezi olmasa da, ağrıları o da bir kez olsun Dayı'nın hissettiği şiddette hissedebilseydi keşke.

O zaman yazar belki mektuplarını başka birine yazardı.

Dayı'nın mektupta verilen bilgilerin niteliğini yargılaması mümkün değildi. Hepsini açlıkla, sorgusuz sualsiz kabul etti. Ve bu kabulle birlikte, yazarın yaşam anlayışına denk bir yaşam anlayışı kazanmış oldu. Felsefesini bir lokmada yuttu.

Bu felsefenin içinde dedikodu, tarih, astronomi, biyoloji, teoloji, coğrafya, psikoloji, tıp –hatta bir öykü bile– vardı.

Rasgele birkaç örnek:

Dedikodu: (22.) General Borders her zaman sarhoştur. O kadar sarhoştur ki ayakkabılarını bile bağlayamadığından bağcıklarını hep bağlı bırakır. Subaylar herkes kadar şaşkın ve mutsuzdur. Sen de onlardan biriydin Dayı, emrinde bir taburun vardı.

Tarih: (26.) Mars'taki herkes Dünya'dan geldi. Mars'ta

durumlarının daha iyi olacağını düşündüler. Dünya'nın nesinin o kadar kötü olduğunu kimse hatırlayamıyor şimdi.

Astronomi: (11.) Göklerdeki her şey günde bir defa Mars'ın etrafında döner.

Biyoloji: (58.) Erkeklerle kadınlar beraber uyudukları zaman kadınların içinden yeni insanlar çıkar. Mars'ta kadınların içinden yeni insanlar pek çıkmaz çünkü erkeklerle kadınlar farklı yerlerde uyurlar.

Teoloji. (15.) Biri, nedendir bilinmez, her şeyi yarattı.

Coğrafya: (16.) Mars yuvarlaktır. Mars'taki yegâne şehrin adı Phoebe'dir. Ona neden Phoebe dendiğini kimse bilmez.

Psikoloji: (103.) Ahmak orospu çocuklarının en can sıkıcı yanı, akıllı olmak diye bir şeyin varlığına inanacak kadar ahmak olmalarıdır.

Tıp: (73.) Bu Mars denen yerde bir insanın belleğini temizlediklerinde, aslında onu tamamen temizlemezler. Yalnızca ortasını temizledikleri söylenebilir. Köşelerde her zaman bir sürü şey bırakırlar. Birkaç insanın belleğini tamamen temizlemeyi denedikleri rivayet edilir. Belleklerine bu temizlik yapılan zavallı insanlar yürüyemez, konuşamaz, hiçbir şey yapamaz hale gelmişler. Onlardan yararlanmanın akla gelebilen tek yolu onları terbiye etmek, bin kelimelik basit bir dağarcık öğrettikten sonra ya orduda ya da endüstriyel halkla ilişkiler bölümlerinde işe koşmak olmuş.

Öykü: (89.) Dayı, senin en iyi arkadaşın Stony Stevenson'dır. Stony iri yapılı, mutlu, güçlü bir adamdır ve her gün bir şişe viski tüketir. Stony'nin kafasında anten yoktur, başına gelen her şeyi hatırlayabilir. İstihbarat eriymiş gibi davranır ama aslında gerçek komutanlardan biridir. Dünya'nın İngiltere denen bir yerine saldıracak olan hücum piyade bölüklerinden birini radyo dalgalarıyla yönetir. İngilterelidir. Mars ordusunu sever çünkü onda gülünecek çok şey bulur. Stony boyuna güler. Senin ne arıza bir tip olduğunu duyunca Dayı, seni görmek için barakana uğradı. Seni konuşturabilmek için arkadaşınmış gibi yaptı. Bir

süre sonra ona güvenmeye başladın ve Mars'taki yaşamın mahiyetine dair gizli teorilerinden bazılarını ona anlattın. Stony onlara gülmeye çalıştı ama sonra baktı ki sen onun hiç bilmediği bazı şeyler yakalamışsın. Boş verip geçemedi çünkü aslında her şeyi bilmesi gereken kendisi, bir şey bilmemesi gerekense sendin. Sonra Stony'ye cevaplarını aradığın bir sürü büyük soru saydın, gel gör ki Stony bunların yalnızca yarısının cevaplarını biliyordu. Stony böylece barakasına geri döndü ve cevaplarını bilmediği soruları aklından çıkaramaz oldu. Sünger gibi içtiği halde o gece gözüne uyku girmedi. Birinin kendisini kullanmakta olduğuna uyanmaya başlıyordu ancak o birinin kim olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Onu bırak, Mars'ın bir ordusunun olmasına neden gerek duyulduğundan habersizdi. Mars'ın Dünya'ya niçin saldıracağını dahi bilmiyordu. Dünya hakkında daha çok şey hatırladıkça da Mars ordusunun orada, ateşe düşmüş kartopu kadar bile şansının olmadığını daha çok fark ediyordu. Dünya'ya yapılacak büyük saldırının intihar olacağı kesindi. Stony bu konuyu kiminle konuşabileceğini düşündü durdu ama senden başka kimse yoktu Dayı. Bunun üzerine Stony gündoğumuna yaklaşık bir saat kala sendeleyerek yataktan kalktı ve sessizce barakana girip seni uyandırdı. Mars hakkında bildiği her şeyi sana anlattı. Ayrıca dedi ki o andan itibaren öğreneceği her ama her bilgiyi sana söyleyecekti, senin de öğreneceğin her ama her bilgiyi ona söylemen gerekiyordu. Bundan böyle siz ikiniz zırt pırt bir yerlere kaçıp parçaları birbirine bağlamaya uğraştınız. Stony sana bir şişe viski verdi. O şişeden beraber içtiniz ve Stony sana en ama en iyi arkadaşı olduğunu söyledi. Boyuna güldüğüme bakma, sen benim Mars'ta edindiğim tek ama tek arkadaşımsın, dedi sana ve ağladı bu kez, barakanda uyuyan insanları uyandıracaktı az kalsın. Boaz'den kendini sakınmanı söyledi, sonra da kendi barakasına geri dönüp bebekler gibi uyudu.

* * *

Mektup, öykünün nakledildiği noktadan itibaren, Stony Stevenson ile Dayı'dan kurulu gizli gözlem ekibinin etkinliğini kanıtlıyordu. O noktadan itibaren, mektupta kesinkes bilindiği bildirilen şeylerin hemen hepsi şu gibi ifadelerle sunuluyordu: *Stony diyor ki... Sen öğrendin ki... Stony sana dedi ki... Sen Stony'ye dedin ki... Sen ve Stony bir gece atış alanında körkütük sarhoş oldunuz ve siz iki çılgın serseri karar verdiniz ki...*

İki çılgın serserinin verdiği en önemli karar, Mars'ta her şeyin kontrolünü elinde tutan esas adamın, her zaman iri bir köpekle dolaşan, cüsseli, cana yakın, gülümser, şakrak bir adam olduğuydu. Bu adamla köpeği, Dayı'ya yazılan mektuba göre aşağı yukarı yüz günde bir, Mars ordusunun gerçek komutanlarının gizli toplantılarında ortaya çıkardı.

Yazar bu konuda hiçbir şey bilmediği için mektupta buna hiç değinmese de, bu adamla köpeği, Winston Niles Rumfoord ile uzay tazısı Kazak'tı. Mars'ta ortaya çıkış aralıkları ise düzensiz değildi. Krono-sinklastik infundibulumdan geçmiş olduklarından, Rumfoord ile Kazak'ın ortaya çıkışları Halley Kuyrukluyıldızı'nın ortaya çıkışları kadar kestirilebilirdi. Mars'ta yüz on bir günde bir ortaya çıkıyorlardı.

* * *

Dayı'ya yazılan mektubun ifadesiyle: (155.) Stony'ye göre, bu koca adamla köpeği toplantılarda ortaya çıkıp herkesi hegemonya altına alırlar. Koca adamda tam bir şeytan tüyü vardır, öyle ki toplantının sonunda herkes tıpatıp onun düşündüğü gibi düşünmeye çalışır. Kafalardan çıkan her fikir aslında ona aittir. Gülümseye gülümseye, o tumturaklı sesiyle şakraya şakraya herkesin aklına yeni fikirler doldurur. Sonra bir de bakarsın toplantıdaki herkes bu fikirleri kendi fikirleriymiş gibi etrafına

yaymakta. Koca adam Alman sopatopunun hastasıdır. Adını kimse bilmez. Biri sorduğunda yalnızca güler. Genellikle Paraşütçü Gök Piyadeleri'nin üniformasını giyer, gelgelelim Paraşütçü Gök Piyadeleri'nin gerçek komutanları onu bu gizli toplantılar dışında hiçbir yerde görmediklerine yemin billah ederler.

* * *

(156.) Dayı, eski dostum, **diyordu Dayı'ya yazılan mektup,** Stony'yle ne zaman yeni bir şey keşfederseniz onu mutlaka bu mektuba ekle. Bu mektubu çok iyi sakla. Saklama yerini her değiştirdiğinde onu nereye koyduğunu Stony'ye söylemeyi unutma. Böylece bellek temizliği için hastaneye girip çıksan bile, belleğini yeni baştan doldurmak için nereye gitmen gerektiğini Stony sana söyleyebilir.

(157.) Dayı... Neden yılmaksızın mücadele ettiğini biliyor musun? Yılmaksızın mücadele ediyorsun çünkü senin bir eşin ve bir çocuğun var. Mars'ta hemen hiç kimsenin ne eşi ne de çocuğu vardır. Eşinin adı Bee. Phoebe'deki Schliemann Solunumu Okulu'nda eğitmenlik yapıyor. Oğlunun adı Krono. Phoebe'deki ilköğretim okulunda yaşıyor. Stony Stevenson'a göre Krono okulun en iyi Alman sopatopu oyuncusu. Mars'taki herkes gibi Bee ve Krono da kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmişler. Seni özlemiyorlar. Seni hiç düşünmüyorlar. Ama sana feci halde ihtiyaçları olduğunu senin onlara kanıtlaman gerek.

(158.) Dayı, seni çılgın orospu çocuğu, seni seviyorum. Bence sen çok kral adamsın. O küçük aileni bir araya getirdiğin zaman bir uzaygemisi çal ve uçup uzaklaş buralardan; huzurlu ve güzel bir yere, hayatta kalmak için leblebi yutmak zorunda kalmayacağın bir yere git. Stony'yi de yanında götür. Sonra yerleşip düzeninizi kurduğunuzda, her şeyi yaratan her kimse onun bu işe neden kalkıştığına hep beraber kafa yorarsınız.

* * *

Dayı'nın mektupta okuması gereken tek şey kalmıştı artık: imza.

İmza ayrı bir sayfaya atılmıştı.

İmzaya geçmeden önce Dayı, yazarın kişiliğini ve görünüşünü hayal etmeye çalıştı. Yazar korkusuzdu. Yazarın hakikatlere aşkı o kadar büyüktü ki bildiği hakikatlere yenilerini katmak için her şiddette ağrıya kendini maruz bırakabiliyordu. Dayı'dan da Stony'den de üstündü. Uzakta durup izlemiş ve onların isyancı faaliyetlerini aşkla, mizahla, tarafsızlıkla yazıya geçirmişti.

Dayı, yazarı demirci yapılı ve beyaz sakallı, müthiş bir ihtiyar olarak hayal etti.

Sonra sayfayı çevirdi ve imzayı okudu.

İmzanın üstünde ifade edilen duygu, *Sana hep sadık kalacağım* idi.

İmza sayfanın neredeyse tamamını kaplıyordu. On beş santim boyunda beş santim eninde dört büyük harften oluşuyordu. Harfler mürekkep dağıtan siyah bir kalemle, bir kreş çocuğunun taşkınlığıyla, savrukça yazılmıştı.

İmza şöyleydi:

DAYI

İmza, Dayı'ya aitti.

Mektubu yazmış olan kahraman, Dayı'nın ta kendisiydi.

Dayı, belleği temizlenmeden evvel bu mektubu kendine yazmıştı. En rafinesinden bir edebiyat eseriydi bu çünkü Dayı'yı cesur, uyanık ve gizlice özgür kılıyor-

du. Çok zor zamanlarda onu kendi kendinin kahramanı yapıyordu.

Dayı, direkte katletmiş olduğu adamın en iyi arkadaşı olduğunu, Stony Stevenson olduğunu bilmiyordu. Bilseydi şimdi onun yerine kendini öldürmüş olabilirdi. Ama kader bu korkunç bilgiyi ondan yıllarca sakladı.

* * *

Dayı barakasına döndüğünde kamalar ve süngüler ortaya çıkmış, sert bileğitaşlarıyla bileniyordu. Herkes eline bir bıçak almış, bilemekteydi.

Bütün yüzlerde garip, koyunsu bir gülümseme vardı. Gülümsemeler, koşullar elverdiğinde seve seve cinayet işleyebilecek koyunları çağrıştırıyordu.

Alayın mümkün olan en hızlı biçimde uzaygemilerine intikali emredilmişti.

Dünya'yla savaş başlamıştı.

Marslı İmparatorluk Komandoları'nın öncü birimleri Dünya'nın Ay üzerindeki tesislerini çoktan imha etmişti. Komandoların Ay'dan ateşledikleri füze bataryaları şimdi Dünya'nın bütün büyükşehirlerine cehennemi tattırıyordu.

Cehennemi tadanlara yemek müziği niyetine, Marslı radyolar çıldırtıcı derecede tekdüze bir makamla Dünya'ya şu mesajı yayınlamaktaydı:

Siyah adam, beyaz adam, sarı adam – ya teslim ol ya da öl.

Siyah adam, beyaz adam, sarı adam – ya teslim ol ya da öl.

6

Savaş Kaçağı

"Alman sopatopunun neden Olimpiyat Oyunları'nda bir branş, hatta bir ana branş olmadığını hiç anlayamıyorum."

Winston Niles Rumfoord

Ordu kampından işgal filosunun bulunduğu düzlüğe on kilometrelik bir yürüyüşle ulaşılıyordu. Yürüyüş rotası, Mars'ın yegâne şehri olan Phoebe'nin kuzeybatı köşesinden geçmekteydi.

Phoebe'nin nüfusu, Winston Niles Rumfoord'un *Mars'ın Mini Tarihi* adlı kitabına göre, en yüksek olduğu dönemde dahi seksen yedi bini ancak bulmuştu. Phoebe'deki her canlı ve her yapı doğrudan savaş seferberliğine yönlendirilmişti. Phoebe'deki işçilerin de büyük çoğunluğu, tıpkı askerler gibi, kafalarına yerleştirilmiş antenler tarafından yönetiliyordu.

Dayı'nın bölüğü de bağlı bulunduğu alayın ortasında filoya doğru yürümekteydi ve şimdi Phoebe'nin kuzeybatı köşesinden geçiyordu. Askerleri saflar halinde ilerler vaziyette tutmak için antenlerinden ağrılar göndermeye artık gerek kalmamıştı. Savaş ateşi onları çoktan ele geçirmişti.

Marş söyleyerek uygun adım yürüyor, demir ökçeli postallarını sokağın demir yüzeyine rap rap vuruyorlardı. Söyledikleri marşın pek kanlı, pek vahşi sözleri vardı:

Dehşet, acı ve yıkım...
Bir, kiii, üç, dört...
Yağdır bütün Dünya'ya!
Bir, kiii, üç, dört...
Ateşe tut Dünya'yı! Zincire vur Dünya'yı!
Bir, kiii, üç, dört...
Kaybolsun ümitleri, dağılsın beyinleri!
Bir, kiii, üç, dört...
Haykır! Kiii, üç, dört!
Kana! Kiii, üç, dört!
Öl! Kiii, üç, dört!
Gebeeeeeeeeeeeeeerrrrrrrrrrrrrrrrrrr.

Phoebe'nin fabrikaları hâlâ tam gaz çalışmaktaydı. Kimsenin marş söyleyen kahramanların geçişini izlemek için sokaklara döküldüğü yoktu. Binaların içinde göz kamaştırıcı üfleç alevleri parlayıp söndükçe pencereler adeta göz kırpıyordu. Kapı boşluklarından biri, erimiş metalin dökülmesi sırasında ortaya çıkan salkım saçak, dumanlı, sarı ışığı dışarı kusmaktaydı. Taşlama çarklarının çığlıkları askerlerin marşlarına karışıyordu.

Üç uçan daire –mavi keşif gemileri– topaç vınlamasını andıran tatlı cıvıltılarla alçaktan uçarak şehrin üzerinden şöyle bir geçti. Ona "Hoşça kalın," der gibiydiler. Mars'ın yüzeyi altlarında yuvarlanarak uzaklaşırken onlar dümdüz bir rotada süzülerek uzaklaştı. Göz açıp kapayıncaya kadar uçup gitmiş, uzayın sonsuzluğunda ışıldamaktaydılar.

* * *

"Dehşet, acı ve yıkım..." diye bağırıyordu askerler.

Ama aralarında biri vardı ki hiç ses çıkarmadan dudaklarını oynatmakla yetiniyordu. O asker Dayı'ydı.

Dayı, bölüğünün sondan bir önceki yatay sırası ile birinci dikey sırasının kesişiminde yürüyordu.

Boaz hemen arkasındaydı, gözleriyle Dayı'nın ensesini kaşındırıyordu. Dahası, aralarında taşımakta oldukları on beş santimlik kuşatma havanının uzun namlusu Boaz ile Dayı'yı Siyam ikizlerine çevirmişti.

"Kana! Kiii, üç, dört!" diye bağırdı askerler. *"Öl! Kiii, üç, dört! Gebeeeeeeeeeeeeeeerrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr."*

"Dayı, badim..." dedi Boaz.

"Ne var badim?" dedi Dayı, dalgın dalgın. Palaskasına karman çorman asılı duran pılı pırtının tam ortasında patlamaya hazır bir el bombası vardı. Pimi çekilmişti. Üç saniye içinde patlamasını sağlamak için Dayı'nın tek yapması gereken onu çıkarıp atmaktı.

"İkimize kıyak bir görev ayarladım badim," dedi Boaz. "Badiler birbirini korur kollar, öyle değil mi badim?"

"Öyle, badim," dedi Dayı.

Boaz bir yolunu bulup Dayı'yla ikisini işgal bölüğünün ana gemisine aldırmıştı. Bölüğün ana gemisi, lojistik bir tesadüf eseri kuşatma havanının namlusunu taşıyacak olmakla birlikte, aslında savaş gemisi değildi. Yalnızca iki yolcu taşımak üzere tasarlanmıştı, geri kalan alana şekerleme, spor malzemeleri, müzik kayıtları, konserve hamburgerler, tabla oyunları, leblebiler, meşrubatlar, İnciller, mektup kâğıtları, berber takımları, ütü tahtaları ve moral yükseltmeye yarayan başka şeyler doldurulacaktı.

"İyi başladık ha badim? Ana gemiyle gidecek olmamız şans değil mi?"

"Ne mutlu bize badim," dedi Dayı. El bombasını yanından geçtiği bir lağıma atıvermişti az önce.

Lağımın ağzından bir püskürtü ve gümbürtü yükseldi.

Askerler yere kapaklandılar.

Başını yerden ilk kaldıran, bölüğün gerçek komutanı olarak Boaz oldu. Lağımdan duman çıktığını görünce patlayanın lağım gazı olduğunu sandı.

Elini cebine sokup bir düğmeye basarak bölüğünü tekrar ayağa kaldıracak sinyali yolladı.

Onlar kalkarken Boaz de kalktı. "Hay aksi badim," dedi. "Savaşla ilk karşılaşmamızı yaptık galiba."

Kuşatma havanının namlusunu ucundan tutup kaldırdı.

Ama öbür ucu tutup kaldıran olmadı.

Dayı eşini, oğlunu ve en iyi arkadaşını aramaya gitmişti.

Dayı firar etmiş ve Mars düzlüklerinde kayıplara karışmıştı.

* * *

Dayı'nın aramakta olduğu oğlunun adı Krono'ydu.

Krono, Dünya hesabıyla sekiz yaşındaydı.

Doğmuş olduğu ayın adı verilmişti ona. Mars yılı, on ikisi otuz, dokuzu otuz bir gün çeken yirmi bir aya bölünüyordu. Bu ayların adları, ocak, şubat, mart, nisan, mayıs, haziran, temmuz, ağustos, eylül, ekim, kasım, aralık, Winston, Niles, Rumfoord, Kazak, Newport, krono, sinklastik, infundibulum ve Salo idi.

Ezberlemek için:

Otuz gün düşer Salo, Niles, eylül ve hazirana,
Winston, krono, Kazak ve kasıma,
Rumfoord, Newport, infundibulum ve nisana.
Diğerlerini sorarsan bebeğim, otuz birer gün sürer
onlar da.

Salo ayı, adını Winston Niles Rumfoord'un Titan'da tanıdığı bir yaratıktan alıyordu. Titan ise tabii ki, Satürn'ün son derece güzel bir uydusuydu.

Rumfoord'un Titan'daki ahbabı Salo, başka bir galaksiden gelen ve uzaygemisinin güç kaynağına ait bir parçanın bozulması yüzünden Titan'a inmek zorunda kalan bir ulaktı. Titan'da yedek parçanın gelmesini bekliyordu.

İki yüz bin yıldır sabırla beklemekteydi.

Gemisi, EVOA (Evrensel Var Olma Arzusu) diye bilinen bir fenomenle çalışıyordu. Aynı fenomen Mars'taki savaş seferberliğinde de kullanılmıştı. EVOA, hiçlikten evrenler olduran –hiçliğin ısrarla bir şey olmak istemesini sağlayan– güçtür.

Birçok Dünyalı, Dünya'nın EVOA'sı olmadığına sevinir.

Şu popüler dörtlükte ifade edildiği gibi:

Willy biraz Evrensel Var Olma Arzusu bulur,
Alır onu balonlu çikletine katar.
Kozmik yaramazlıklar nadiren işe yarar:
Willy'ciğin altı yeni Samanyolu olur.

Dayı'nın sekiz yaşındaki oğlu Krono, Alman sopatopu denen oyunu fevkalade iyi oynuyordu. Derdi günü Alman sopatopuydu. Alman sopatopu Mars'ta –ilkokulda, orduda, fabrika işçilerinin eğlence-dinlence alanlarında– en çok yapılan spordu.

Mars'ta yalnızca elli iki çocuk olduğundan, Phoebe'nin göbeğindeki tek bir ilköğretim okulu bütün Mars'a yetiyordu. Oradaki elli iki çocuktan hiçbirine Mars'ta gebe kalınmamıştı. Hepsi de ya Dünya'da ya da –Krono vakasında olduğu gibi– yeni devşirmeleri Mars'a getiren bir uzaygemisinde ana rahmine düşmüştü.

Okuldaki çocuklar çok az ders çalışırlardı çünkü ço-

cukların Mars toplumunda hiçbir işlevleri yoktu. Zamanlarının çoğunu Alman sopatopu oynayarak geçirirlerdi.

Alman sopatopu oyunu, iri bir kavun büyüklüğündeki gevşek bir topla oynanır. Bu top, içi yağmur suyuyla dolu bir kovboy şapkasından daha diri değildir. Oyun, vurucunun topa sopayla vurup onu karşı takım oyuncularının bulunduğu sahaya gönderdikten sonra kaleden kaleye koştuğu, saha oyuncularının da topu yakalayıp koşucuya engel olmaya çalıştığı, beyzbol benzeri bir şeydir. Ancak Alman sopatopunda yalnızca üç kale vardır – birinci kale, ikinci kale ve başlangıç kalesi. Bir de top vurucuya atılmaz. Vurucu topu yumruğunun üzerine yerleştirir ve diğer yumruğuyla topa vurur. Eğer saha oyuncularından biri, koşucuyu kaleler arasında olduğu bir sırada topla vurmayı başarırsa koşucu sobelenmiş olur ve oyun sahasını derhal terk etmesi gerekir.

Alman sopatopuna Mars'ta özel bir önem verilmesinden sorumlu kişi tabii ki Mars'taki her şeyden sorumlu olan Winston Niles Rumfoord'du.

Howard W. Sams, *Winston Niles Rumfoord, Benjamin Franklin ve Leonardo da Vinci* adlı eserinde, Alman sopatopunun Rumfoord'un çocukken tanıyıp öğrendiği yegâne takım sporu olduğunu ortaya koyar. Sams, Rumfoord'a bu oyunun çocukluğunda kendisine mürebbiyelik yapan Bayan Joyce MacKenzie adında bir kadın tarafından öğretildiğini anlatır.

Rumfoord'un Newport'ta geçen çocukluğunda Rumfoord, Bayan MacKenzie ve uşak Earl Moncrief'ten kurulu bir takım, Japon bahçıvan Watanabe Wataru, bahçıvanın kızı Beverly June Wataru ve yarım akıllı seyis Edward Seward Darlington'dan kurulu bir takıma karşı düzenli olarak Alman sopatopu oynarmış. Rumfoord'un takımı istisnasız kazanırmış.

* * *

Mars ordusunun tarihindeki yegâne firari olan Dayı, şimdi kocaman bir turkuvaz kayanın arkasına sinmiş hızlı hızlı soluyor, okulun demir oyun sahasında Alman sopatopu oynayan çocukları seyrediyordu. Kayanın arkasında Dayı'yla beraber, Dayı'nın bir gaz maskesi fabrikasının bisiklet parkından çalmış olduğu bisiklet de vardı. Dayı çocuklardan hangisinin kendi oğlu olduğunu, hangisinin Krono olduğunu bilmiyordu.

Dayı'nın planları çok belirsizdi. Hayalî eşini, oğlunu ve en iyi arkadaşını toplayıp bir uzaygemisi çalmak ve hep birlikte ömürlerinin sonuna kadar mutlu yaşayabilecekleri bir yere gitmekti.

"Hey, Krono!" diye bağırdı oyun sahasındaki çocuklardan biri. "Vuruş sırası sende!"

Dayı kayanın arkasından başlangıç kalesini dikizliyordu. Vuruş yapmak için kaleye gelecek çocuk Krono olacaktı, kendi oğlu olacaktı.

* * *

Dayı'nın oğlu Krono kaleye vuruş yapmaya geldi.

Yaşına göre ufak tefek olmasına karşın omuz bölgesi şaşılacak derecede erkeksiydi. Çocuğun saçları kapkara ve kalın telliydi – sert kara teller saat yönünün tersi yönde vahşice burgaçlanarak uzamıştı.

Çocuk solaktı. Topu sağ yumruğunun üstüne yerleştirmiş, sol yumruğuyla vurmaya hazırlanıyordu.

Babası gibi çukur gözlüydü. Gözleri kaşlarının kara sazdan çatıları altında parıl parıl parlıyordu. Paylaşılmamış bir hiddetle yanıyorlardı.

Bu hiddet dolu gözler yuvalarında fıldır fıldır dönmekteydi. Bakışlarıyla saha oyuncularını tedirgin ediyor, pozisyonlarından uzaklaştırıyor, yavaş ve aptal topun korkunç bir hızla üstlerine geleceğine, araya girmeye

kalktıkları takdirde onları paramparça edeceğine inandırıyordu.

Vuruş yapmaya hazırlanan çocuktan yayılan korkuyu öğretmen de hissetmişti. Bir Alman sopatopu hakeminin geleneksel pozisyonunda, birinci ve ikinci kaleler arasında duruyordu ve korkudan ödü patlamıştı. Öğretmen Isabel Fenstermaker adında, çelimsiz, yaşlı bir kadındı. Yetmiş üç yaşındaydı ve belleği temizlenmeden evvel bir Yehova Şahidi'ydi. Duluth'ta Marslı bir ajana *Gözcü Kulesi*[1] satmaya çalışırken kaçırılmıştı.

"Ama Krono..." dedi zoraki bir gülüşle. "Bu yalnızca bir oyun, biliyorsun."

Ansızın, yüz uçan dairelik bir filo gökyüzünü kararttı. Marslı Paraşütçü Gök Piyadeleri'nin kan kırmızısı gemileriydi bunlar. Gemilerin toplu cıvıltısı, okul binasının pencere camlarını zangırdatan ezgili bir gök gürültüsü yarattı.

Gelgelelim küçük Krono'nun Alman sopasporuna verdiği önemin göstergesi olarak, Krono vuruş yapmaya geldiğinde tek bir çocuk dahi başını kaldırıp gökyüzüne bakmadı.

Küçük Krono, saha oyuncularını ve Bayan Fenstermaker'ı sinir krizinin eşiğine getirdikten sonra topu ayaklarının yanına bıraktı ve şans objesi yaptığı küçük bir metal parçasını cebinden çıkardı. Şans getirmesi için öptükten sonra onu tekrar cebine koydu.

Sonra ani bir hareketle topu yerden alıp muazzam bir falsolu atış yaptı ve kaleden kaleye bütün gücüyle koşmaya koyuldu.

Saha oyuncuları ve Bayan Fenstermaker, top sanki kızgın bir gülleymiş gibi, onun yolundan çekilmeye ça-

1. Yehova'nın Şahitleri tarafından yayımlanan aylık dergi. (Ç.N.)

lıştılar. Top nihayet kendi iradesiyle durduğunda, saha oyuncuları alışkanlık haline getirdikleri bir sarsaklıkla ona yöneldiler. Niyetlerinin Krono'yu topla vurmak, onu oyun dışı bırakmak olmadığı her hallerinden belliydi. Bütün saha oyuncuları, karşı koymaya güçleri yetmiyormuş gibi bir görüntü sergileyerek Krono'nun şanına şan katmak için gizlice anlaşmışlardı.

Belli ki Krono çocukların Mars'ta görmüş oldukları en şanlı şeydi ve kendilerine nasip olan yegâne şan, Krono'yla bağlantılarından ileri geliyordu. Onun şanına şan katmak için yapmayacakları yoktu.

Küçük Krono bir pas bulutu içinde kayarcasına başlangıç kalesine vardı.

Saha oyuncularından biri topu ona doğru fırlattı; ama çok geç, çok geç, geçmiş olsun, çok geç. Saha oyuncusu alışkın bir tavırla talihine küfretti.

Küçük Krono ayağa kalkıp üstündeki tozları silkeledi ve şans objesini tekrar öperek bir sayı turu daha yapmasını sağladığı için teşekkür etti ona. Tüm güçlerinin bu şans objesinden geldiğine bütün kalbiyle inanıyordu, buna okul arkadaşları da, hatta içten içe Bayan Fenstermaker da inanıyordu.

Şans objesinin hikâyesi şöyleydi:

Bir gün Bayan Fenstermaker okuldaki çocukları bir alev makinesi fabrikasına eğitim gezisine götürmüştü. Fabrikanın müdürü çocuklardan bazılarının büyüdükleri zaman gelip onunla çalışmak isteyecekleri beklentisi içinde, onlara alev makinesi imalatının tüm aşamalarını izah etti. Gezinin sonuna doğru paketleme bölümünde, alev makinesi paketlerinin sargılanmasında kullanılan türden bir çelik bant helezonu müdürün ayak bileğine dolandı.

Helezon, dikkatsiz bir işçi tarafından fabrika koridoruna atılmış, uçları çentikli bir bant parçasıydı. Müdür

helezondan kurtulana kadar çentikler ayak bileğini çizip pantolonunu yırttı. Bunun üzerine müdür, çocukların o gün gördükleri ilk anlaşılabilir hareketi yaptı. Anlaşılabilir bir tepkiyle, helezona esti gürledi.

Üstüne basıp ezdi onu.

Derken helezon ayağına tekrar dolanınca, müdür onu kaptığı gibi koca bir makasla doğrayıp onar santimlik parçalara böldü.

Çocuklar aydınlanmış, heyecanlanmış, tatmin olmuşlardı. Paketleme bölümünden ayrıldıkları sırada Krono yerdeki on santimlik parçalardan birini alıp cebine attı. Seçip aldığı parça, üstüne açılmış iki deliğiyle diğerlerinden farklıydı.

Krono'nun şans objesi işte buydu. Zamanla sağ eli kadar ona ait bir parçası haline geldi. Metal bant, tabiri caizse sinir sisteminin bir uzantısına dönüştü. Ona dokunan Krono'ya dokunmuş oluyordu.

* * *

Asker kaçağı Dayı, turkuvaz kayasının arkasında ayağa kalktı ve içeride halletmesi gereken bir iş olduğu izlenimi yaratan dinç adımlarla okul bahçesine girdi. Üniformasındaki tüm rütbe işaretlerini yırtıp atmıştı. Bu ona hiçbir kurumla bağlantısı olmayan, oldukça resmî, savaşkan bir görünüm vermişti. Firar etmeden evvel üstünde taşımakta olduğu onca teçhizat içinden yalnızca bir kamayı, tek atışlı Mauser'ini ve bir el bombasını yanına almıştı. Bu üç silahı, çalıntı bisikletle birlikte kayanın arkasına bırakmıştı.

Dayı, Bayan Fenstermaker'ın yanına gitti. Krono'yla derhal resmî bir meseleyi görüşmek ve bunu onunla baş başa yapmak istediğini söyledi. Çocuğun babası olduğunu söylemedi. Çocuğun babası olmak, ona çocuk üstün-

de hiçbir hak kazandırmazdı. Oysa resmî bir soruşturmacı olmak, isteyebileceği her türlü hakkı ona verirdi.

Zavallı Bayan Fenstermaker kolaycacık kandı. Dayı'nın çocukla kendi ofisinde görüşmesine izin verdi.

Bayan Fenstermaker'ın ofisi, bazıları beş yıl öncesinden kalma, değerlendirilmeyi bekleyen yığınlarca sınav kâğıdıyla doluydu. İşlerinde epey geri kalmıştı – o kadar geri kalmıştı ki kâğıtları değerlendirmeyi bitirene kadar okul işlerinde moratoryum ilan etmişti. Kâğıt yığınlarından bazıları devrilerek masasının altına, koridora ve hususi tuvaletine kol atan buzullar oluşturmuştu.

Taş koleksiyonuyla doldurduğu iki çekmeceli, açık bir dosya dolabı vardı. Bayan Fenstermaker'ı o zamana kadar kimse denetlememişti. Kimsenin umurunda olmamıştı. Samanyolu galaksisindeki Güneş Sistemi'ne ait Dünya gezegeninde bulunan ABD ülkesinin Minnesota eyaletinden alınmış bir öğretmenlik sertifikası vardı, önemli olan da varsa yoksa buydu.

Dayı, oğluyla görüşmek için Bayan Fenstermaker'ın masasına geçip otururken Krono da karşısına dikildi. Ayakta kalmak Krono'nun kendi arzusuydu.

Dayı diyeceklerini kafasında toparlamaya çalışırken elleri Bayan Fenstermaker'ın masasının çekmecelerine gitti, açınca onların da taşlarla dolu olduğunu gördü.

Küçük Krono kurnaz ve saldırgandı, Dayı'dan önce davranıp söyleyecek bir şey buldu. "Boş laf," dedi.

"Ne?" dedi Dayı.

"Ne dersen de... hepsi boş laf," dedi sekiz yaşındaki çocuk.

"Böyle düşünmenin sebebi ne?" diye sordu Dayı.

"Kim ne dese boş laf," dedi Krono. "Hem zaten benim ne düşündüğümü niye merak ediyorsun ki? On dördüme geldiğimde kafamın içine bir şey koyacaksınız, ben de her istediğinizi yapacağım nasıl olsa."

Çocukların kafalarına on dört yaşlarından evvel anten yerleştirilemediği gerçeğine değiniyordu. Kafatası boyutuyla alakalı bir durumdu bu. Bir çocuk on dördünü doldurduğu zaman operasyon için hastaneye gönderilirdi. Saçları kazınır, doktorlarla hemşireler erişkinliğe adım attığı yolunda espriler yaparlardı. Sedyeyle ameliyathaneye götürülmesinden önce çocuğa en çok neli dondurmayı sevdiği sorulurdu. Çocuk ameliyattan sonra uyandığında, sevdiği çeşitten koca bir kâse dondurma onu bekliyor olurdu – fıstıklı, kaymaklı, parça çikolatalı, hangisini istediyse...

"Annen de boş mu konuşuyor?" dedi Dayı.

"Hastaneden bu son çıkışından beri evet," dedi Krono.

"Ya baban?" dedi Dayı.

"Hakkında hiçbir şey bilmiyorum onun," dedi Krono. "Umurumda da değil. O da herkes gibi boş konuşuyordur."

"Boş konuşmayan kim var peki?" diye sordu Dayı.

"Ben boş konuşmuyorum," dedi Krono. "Bir tek ben varım."

"Yaklaşsana biraz," dedi Dayı.

"Neden yaklaşacakmışım?" dedi Krono.

"Çünkü kulağına çok önemli bir şey fısıldayacağım."

"Hiç sanmam," dedi Krono.

Dayı ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak Krono'nun yanına gitti ve kulağına şöyle fısıldadı: "Ben senin babanım oğlum!" Dayı bu sözleri söyler söylemez kalbi bir hırsız alarmı gibi ötmeye başladı.

Krono etkilenmemişti. "Eee n'olmuş yani?" dedi duygusuzca. Ona bir babanın önemli bir şey olduğunu düşündürecek hiçbir bilgi edinmemiş, hiçbir canlı örnek görmemişti hayatında. Mars'ta bu sözcüğün hiçbir duygusal anlamı yoktu.

"Seni almaya geldim," dedi Dayı. "Bir yolunu bulup

buradan gideceğiz." Çocuğu biraz olsun heyecanlandırmak için kolundan tutup hafifçe sarsaladı.

Krono babasının elini sanki bir sülükmüş gibi iterek uzaklaştırdı. "Gidip ne yapacağız?" dedi.

"Yaşayacağız!" dedi Dayı.

Çocuk babasını sakince süzerek bu yabancıyla yolunu birleştirmesi için tek bir geçerli sebep aradı. Krono şans objesini cebinden çıkarıp avuçları arasında ovuşturdu.

Şans objesinden aldığına inandığı güç, kimseye güvenmemesini, ne zamandır yapmakta olduğu gibi yoluna kızgın ve yalnız devam etmesini sağlayacak kadar güçlü kılıyordu onu. "Ben yaşıyorum zaten," dedi. "Böyle iyiyim," dedi. "Cehennem ol."

Dayı bir adım geriledi. Yüzü düştü. "Cehennem ol mu?" diye fısıldadı.

"Ben herkese cehennem ol derim," dedi çocuk. Nazik olmaya çalışıyordu ama bu çabadan hemen sıkıldı. "Şimdi gidip sopatopu oynayabilir miyim?"

"Öz babana cehennem olmasını mı söylüyorsun?" diye homurdandı Dayı. Bu soru Dayı'nın boşaltılmış belleğinin dokunulmamış bir köşesinde hâlâ yaşamakta olan, kendi tuhaf çocukluğuna ait anı kırıntılarını canlandırdı. Kendi tuhaf çocukluğu, onu görmek istemeyen, onun tarafından sevilmek istemeyen bir babayı nihayet görme ve sevme hayalleriyle geçmişti.

"Ben... buraya gelmek için... gelip seni bulmak için ordudan firar ettim," dedi Dayı.

Çocuğun gözlerinde bir parça ilgi titreşir gibi olup hemen söndü. "Seni yakalayacaklar," dedi. "Herkesi yakalarlar."

"Bir uzaygemisi çalacağım," dedi Dayı. "Sonra da sen, annen ve ben o gemiye binip buradan uzaklara uçacağız!"

"Nereye?" dedi çocuk.

"İyi bir yere!" dedi Dayı.

"İyi bildiğin bir yer varsa söyle," dedi Krono.

"Bilmiyorum. Bakacağız!" dedi Dayı.

Krono merhametle başını iki yana salladı. "Üzgünüm," dedi. "Neden bahsettiğini bildiğini sanmıyorum. Bir sürü insanın öldürülmesine sebep olacaksın."

"Burada mı kalmak istiyorsun?" dedi Dayı.

"Ben burada iyiyim," dedi Krono. "Şimdi gidip sopatopu oynayabilir miyim?"

Dayı ağladı.

Ağlaması çocuğu ürküttü. Bir adamın ağladığını hiç görmemişti daha önce. Kendisi de ağlamamıştı hiç. "Ben oynamaya gidiyorum!" diye vahşice bağırdıktan sonra koşarak ofisten çıktı.

Dayı ofisin penceresine gitti. Demir zeminli oyun sahasına baktı. Küçük Krono'nun takımı sahadaydı şimdi. Küçük Krono takım arkadaşlarının arasına katıldı ve sırtı Dayı'ya dönük duran bir vurucunun karşısına geçti.

Sonra şans objesini öpüp cebine koydu. "İşimiz kolay çocuklar," diye bağırdı boğuk bir sesle. "Haydi arkadaşlar – gelin *haklayalım* şunu!"

* * *

Dayı'nın eşi, küçük Krono'nun annesi yani, devşirmelerin eğitildiği Schliemann Solunumu Okulu'nda çalışıyordu. Schliemann solunumu, tahmin edebileceğiniz üzere, insanların bir vakum ortamında ya da düşman atmosferlerde kasklara ve diğer külfetli solunum aygıtlarına gerek duymadan hayatta kalabilmelerini sağlayan bir tekniktir.

Bu teknik, oksijen yönünden zengin bir hapın alınması esasına dayanır. Kan dolaşımı oksijeni akciğerler-

den alacağına incebağırsak duvarından alır. Mars'ta bu haplar resmî adlarıyla Savaş Solunum Kumanyaları, popüler deyişle *leblebiler* olarak biliniyordu.

Schliemann solunumu Mars'taki gibi insana ne yararı ne zararı dokunan bir atmosferde çok rahat kullanılır. Kullanan kişi, atmosferde akciğerleri için hiç oksijen bulunmadığı halde, her zamanki gibi solumaya ve konuşmaya devam eder. Unutmaması gereken tek şey, leblebilerini düzenli olarak yutmaktır.

Dayı'nın eşinin eğitmenlik yaptığı okulda ise devşirmelere bir vakum ortamında ya da düşman atmosferlerde uygulanması gereken daha zor teknikler öğretiliyordu. Bu da yalnızca hap kullanımı değil, kişinin kulaklarını ve burun deliklerini tıkamasını, ağzını da hep kapalı tutmasını gerektiriyordu. Konuşma ya da nefes alma yolundaki her çaba, kanamalara ve muhtemelen ölüme sebep olurdu.

Dayı'nın eşi, devşirmelerin eğitildiği Schliemann Solunumu Okulu'ndaki altı kadın eğitmenden biriydi. Dershanesi üç metrekare genişliğinde, çıplak, penceresiz, kireç badanalı bir odaydı. Duvar kenarlarına banklar sıralanmıştı.

Ortada duran bir masanın üstünde bir kâse leblebi, bir kâse burun ve kulak tıkacı, bir yapışkan bant rulosu, makas ve küçük bir teyp vardı. Teybin görevi, oturup sabırla her şeyin olacağına varmasını beklemekten başka yapacak hiçbir şeyin olmadığı uzun zamanlarda müzik çalmaktı.

Şimdi de öyle bir zamana gelinmişti. Sınıfa az önce leblebi yutturulmuştu. Şimdi öğrencilerin banklarda sessizce oturup müzik dinlemeleri ve leblebilerin incebağırsaklarına ulaşmasını beklemeleri gerekiyordu.

Çalınmakta olan ezgi, bir Dünya radyosundan korsan kaydedilmişti. Dünya'da büyük hit olmuş bir par-

çaydı – bir oğlan, bir kız ve katedral zilleri için yapılmış üç sesli bir besteydi. Adı "Tanrı Bizim İçmimarımızdır" idi. Oğlanla kız güftenin farklı dizelerinde dönüşümlü olarak solo yapıyor, nakaratlarda büyük bir uyumla seslerini birleştiriyorlardı.

Güftede ne zaman dinsel nitelikli bir laf edilse katedral zilleri çın çın etmeye başlıyordu.

On yedi devşirme vardı. Hepsi de yeni dağıtılmış yosun rengi donlardan giymişti. Soyunuk oturtulmalarının maksadı, vücutlarının Schliemann solunumuna verdiği dışarıdan izlenebilir tepkilerin kadın eğitmen tarafından bir bakışta fark edilebilmesiydi.

Devşirmeler, Kabul Merkezi Hastanesi'ndeki bellek temizliği ve anten yerleştirme işlemlerinden yeni çıkmışlardı. Saçları kazınmış, her birine başının arkasından başlayıp ensesine kadar uzanan bir parça yara bandı yapıştırılmıştı.

Yara bandı antenin nereye yerleştirildiğini gösteriyordu.

Devşirmelerin gözleri, terk edilmiş tekstil fabrikalarının pencereleri kadar boştu.

Eğitmen kadının gözleri de öyle; çünkü onun da kısa süre önce belleği boşaltılmıştı.

Onu hastaneden tahliye ederken, adının ne olduğunu, nerede yaşadığını söylemişler, Schlieman solunumunu nasıl öğreteceğini anlatmışlardı – verdikleri bilgilerin hemen hepsi bundan ibaretti. Bir şey daha vardı: Krono adında sekiz yaşında bir oğlunun olduğunu, dilediği takdirde salı akşamları onu okulunda ziyaret edebileceğini de söylemişlerdi.

Eğitmen kadının, yani Krono'nun annesinin, yani Dayı'nın eşinin adı Bee'ydi. Yosun renginde bir eşofman, beyaz spor ayakkabılar giymiş, boynuna zincire takılı bir düdük ve bir stetoskop asmıştı.

Eşofman ceketinin üstünde resfebe[1] tekniğiyle adı yazılmıştı.

Duvardaki saate baktı. En yavaş çalışan sindirim sisteminin bile bir leblebiyi incebağırsağa taşımasına yetecek kadar vakit geçmişti. Ayağa kalktı, teybi kapattı ve düdüğünü çaldı.

"Sıraya girin!" dedi.

Devşirmeler temel askerî eğitimden henüz geçmedikleri için düzgün sıraya girmekten âcizdiler. Odanın zeminine, göze hoş görünen yatay ve dikey sıralar oluşturacak biçimde dizilmelerine yardımcı olacak kareler çizilmişti. Boş gözlü birkaç devşirmenin aynı anda aynı kareyi kapmaya çalıştığı, sandalye kapmacayı andıran bir oyun oynanıyordu şimdi.

"Pekâlâ," dedi Bee, "tıkaçlarınızı alıp burun ve kulaklarınızı tıkayın lütfen."

Devşirmeler tıkaçlarını terli yumruklarının içinde taşımaktaydılar bir süredir. Çıkarıp burunlarını ve kulaklarını tıkadılar.

Bee şimdi, herkesin kulak ve burun deliklerinin tıkandığından emin olmak için devşirmeleri birer birer teftiş ediyordu.

"Pekâlâ," dedi teftişi bittiğinde. "Çok iyi," dedi. Masadan yapışkan bant rulosunu aldı. "Şimdi, Savaş Solunum Kumanyaları'nızı ya da pek yakında orduya katıldığınızda tercih edeceğiniz tabirle *leblebilerinizi* aldığınız sürece akciğerlerinizi kullanmanıza hiç gerek kalmayacağını size kanıtlayacağım." Bant rulosundan kestiği bant parçalarıyla devşirmelerin ağızlarını kapata kapata sıralar boyunca ilerledi. İtiraz eden olmadı. İşi bittiğinde, kimsenin itiraz aktarımına açık bir deliği kalmamıştı zaten.

1. Kelime veya kelime gruplarının harf, sayı ve resimlerle temsil edilmesi. (Ç.N.)

Bee zamanı not ettikten sonra müziği tekrar açtı. İzleyen yirmi dakika boyunca, çıplak vücutlarda renk değişimleri, nefes yolları kapanınca işe yaramaz hale gelen akciğerlerde ölüm spazmları gözlemekten başka yapması gereken bir şey olmayacaktı. Teoride, vücutların yirmi dakika içinde önce morarıp sonra kızarması, sonra da yeniden doğal rengine dönmesi, göğüskafesinin de önce şiddetle sarsılıp sonra pes ederek hareketsiz kalması bekleniyordu.

Bu yirmi dakikalık çile sona erdiğinde, her devşirme akciğer solunumunun ne kadar lüzumsuz olduğunu anlamış olacaktı. Teoride, kurs bitiminde her devşirme kendine ve leblebilere o kadar güvenecekti ki Ay'da, Dünya okyanuslarından birinin dibinde ya da başka herhangi bir yerde, neyle karşılaşacağını bir an olsun merak etmeden uzaygemisinden dışarı atlamaya hazır olacaktı.

Bee bir banka oturdu.

Güzel gözlerinin etrafında koyu renk halkalar vardı. Halkalar hastaneden çıkmasından sonra oluşmuş ve her geçen gün biraz daha koyulmuştu. Oysa hastanede ona her geçen gün daha huzurlu, daha verimli olacağını vaat etmişlerdi. Aksilik bu ya, durumun böyle olmadığını fark ettiği takdirde hastaneye bildirip yardım istemesi gerektiğini de söylemişlerdi.

"Hepimiz zaman zaman yardıma ihtiyaç duyarız," demişti Dr. Morris N. Castle. "Utanılacak bir şey yok bunda. Bir gün belki benim de *senin* yardımına ihtiyacım olur Bee, o zaman hiç çekinmem gelir isterim senden."

Bee, Schliemann solunumu hakkında yazdığı şu şiiri amirine göstermesinin ardından gönderilmiş hastaneye:

Havayla suyla kopar bütün bağını,
Tıka her deliğini, her aralığını;
Sımsıkı olsun, kaskatı kesilsin boğazın,

Tut hayatı içeride, dışarıya kaçmasın.
Nefes aldıydın verdiydin, yok artık bundan böyle,
Çünkü nefes alıp vermek eziklere göre;
Ölümcül boşluğunda sürüklenirken uzayın,
Dikkat et, konuşmayasın sakın.
Kederle ya da sevinçle dolduysan eğer,
Gözünün bir yaşıyla belli et yeter;
İçine kıstırdığın ruhuna ve kalbine
Böylece dil ver, atmosfer ver.
Her insan bir adadır, şu boş, cansız uzayda.
Evet, her insan bir adadır: ada kale, ada yuva.

Bu şiiri yazdığı için hastaneye gönderilen Bee'nin etkileyici bir yüzü vardı – elmacıkkemikleri çıkık, ifadesi mağrurdu. Kızılderili bir savaşçıya çarpıcı ölçüde benziyordu. Ancak bunu söyleyenin, onun aynı zamanda bayağı güzel olduğunu çabucak teslim etmesi gerekirdi.

An itibarıyla Bee'nin kapısına sertçe vurulmaktaydı. Bee gidip kapıyı açtı. "Evet?" dedi.

Tenha koridorda kıpkırmızı kesilmiş, boncuk boncuk terleyen, üniformalı bir adam duruyordu. Üniformasında hiç nişan yoktu. Sırtına bir tüfek asılıydı. Çukur gözleri kaçamak bakıyordu. "Ulağım ben," dedi boğuk bir sesle. "Bee'ye mesaj getirdim."

"Bee benim," dedi Bee huzursuzlukla.

Ulak onu baştan ayağa süzerek kendini çıplak hissetmesine sebep oldu. Bedeninden sıcaklık fışkırıyor, Bee'yi boğarcasına kuşatıyordu.

"Beni tanıdın mı?" diye fısıldadı adam.

"Hayır," dedi Bee. Adamın sorusu onu biraz rahatlatmıştı. Daha önce onunla iş yapmış olsa gerekti. Demek ki adamın gelişi rutin bir ziyaretti – hastanedeyken adamı da rutin ziyaretlerini de unutmuş olmalıydı.

"Ben de seni hatırlamıyorum," diye fısıldadı adam.

"Hastanedeydim," dedi Bee. "Belleğimi sildirmem gerekti."

"Fısıldayarak konuş!" dedi adam sertçe.

"Ne?" dedi Bee.

"Fısıldayarak konuş!" dedi adam.

"Pardon," diye fısıldadı Bee. Fısıldaşmak, bu adamla muhatap olunurken izlenmesi gereken rutinin bir parçasıydı anlaşılan. "Öyle çok şeyi unutmuşum ki."

"*Hepimiz* unuttuk!" diye fısıldadı adam öfkeyle. Bir kez daha koridoru kolaçan etti. "Sen Krono'nun annesisin, değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet," diye fısıldadı Bee.

Şimdi bu garip ulak, bakışlarını Bee'nin yüzüne yoğunlaştırmıştı. Derin derin soluyor, iç çekiyor, kaşlarını çatıyordu – bir de sık sık gözlerini kırpıştırıyordu.

"Getirdiğin şu... mesaj ne?" diye fısıldadı Bee.

"Mesaj şu," diye fısıldadı ulak. "Ben Krono'nun babasıyım. Ordudan yeni firar ettim. Adım Dayı. Seni, beni, oğlumuzu ve en iyi arkadaşımı buradan kaçırmanın bir yolunu bulacağım. Bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum ama apar topar gitmeye her an hazır olman lazım!" Ona bir el bombası verdi. "Bunu bir yere sakla," diye fısıldadı. "Zamanı geldiğinde ihtiyacın olabilir."

Koridorun öte ucundaki kabul odasından heyecanlı bağrışlar geldi.

"*Özel ulak olduğunu söyledi!*" diye bağırdı adamın biri.

"*Özel ulakmış, külahıma anlatsın onu!*" diye bağırdı bir diğeri. "*Savaş kaçağı o! Kimi görmeye gelmiş?*"

"*Söylemedi. Gizli bilgiymiş, öyle dedi!*"

Tiz bir düdük sesi duyuldu.

"*Altınız benimle gelin!*" diye bağırdı bir adam. "*Burayı köşe bucak arayacağız. Geri kalanlarınız binayı dışarıdan kuşatsın!*"

Dayı, Bee'yi elindeki el bombasıyla içeri itip kendi de girdikten sonra odanın kapısını kapattı. Tüfeğini omzundan indirdi ve kulakları burunları tıkaçlı, ağızları bantlı devşirmelere doğrulttu. "Biriniz başını kaldırıp bakmaya, komik bir hareket yapmayagörsün," dedi, "hepiniz ölürsünüz, ona göre."

Yere çizili karelerinin içinde kaskatı dikilen devşirmelerden hiçbir tepki gelmedi.

Uçuk maviye dönmüştü renkleri.

Göğüskafesleri zangır zangır titremekteydi.

Her birinin bütün bilinci, onikiparmakbağırsağında çözünen küçücük, beyaz, hayat veren bir hap civarında yoğunlaşmıştı.

"Nereye saklanabilirim?" dedi Dayı. "Nereden çıkabilirim?"

Bee'nin cevap vermesi lüzumsuzdu. Saklanacak hiçbir yer yoktu zira. Koridora açılan kapıdan başka hiçbir çıkış yolu da yoktu.

Yapabileceği tek bir şey vardı, Dayı da onu yaptı. Soyunup yosun rengi donuyla kaldı, tüfeğini bir bankın altına sakladı, kulaklarına ve burun deliklerine tıkaçlar takıp ağzını bantladı ve devşirmelerin arasına geçip dikildi.

Tıpkı devşirmelerin kafaları gibi, onun kafası da tıraşlıydı. Ve tıpkı devşirmeler gibi Dayı'ya da başının arkasından başlayıp ensesine kadar uzanan bir yara bandı yapıştırılmıştı. O kadar kötü bir askerdi ki doktorlar anteninde arıza olup olmadığını anlamak için hastanede kafasını açıp bakmışlardı.

* * *

Bee efsunlu bir sakinlikle odaya göz gezdirdi. Dayı'nın ona vermiş olduğu el bombasını, içinde kusursuz güzellikte bir gülün bulunduğu bir vazoyu tutar gibi tutu-

yordu. Sonra Dayı'nın tüfeğini sakladığı yere gidip el bombasını tüfeğin yanına bıraktı – nazikçe, bir başkasının malına saygıyla yaptı bunu.

Sonra da masadaki yerine geri döndü.

Gözlerini Dayı'ya ne dikiyor ne de kaçırıyordu ondan. Hastanede kendisine söyledikleri gibi, geçmişte çok ama çok fena hastalanmıştı; aklını tam anlamıyla işine vermeyip düşünme ve endişelenme işini başkalarına bırakmadığı takdirde yine çok ama çok fena hastalanırdı. Her ne pahasına olursa olsun sakinliğini korumak zorundaydı.

Odaları birer birer arayan adamların yanlış alarm yaygaraları yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Bee her türlü endişeye direniyordu. Dayı nasıl olsa devşirmeler arasına katılarak kendini sıfıra indirgemişti. Bee profesyonel bir ilgiyle ona baktığında, vücudunun saf maviden ziyade mavi yeşil bir renge dönmekte olduğunu gördü. Bu durum, onun birkaç saattir leblebi almadığına işaret ediyor olabilirdi – eğer öyleyse az sonra yere yığılması beklenirdi.

Yere yığılmasının, yaratmış olduğu soruna en huzurlu çözümü getireceği muhakkaktı ve Bee huzuru her şeyden fazla istiyordu.

Çocuğunun babasının Dayı olduğundan şüphesi yoktu. Hayat böyle bir şeydi. Onu hatırlamıyordu ve gelecek sefere –bir gelecek sefer olacaktıysa şayet– tanımak için şimdi bakıp inceleme zahmetine de girmiyordu. Dayı onun hiçbir işine yaramazdı.

Dayı'nın vücudunun büyük bölümünün yeşile döndüğünü fark etti. Teşhisi doğruydu o halde. Dayı her an yere yığılabilirdi.

Bee gündüz düşlerine daldı. Kolalanmış beyaz bir elbise, beyaz eldivenler, beyaz pabuçlar giymiş, kendine ait beyaz bir midillisi olan küçük bir kız düşledi. Bee üstünü başını hiç kirletmemiş olan bu küçük kıza imrendi.

Bee küçük kızın kim olduğunu merak etti.

Dayı, yılanbalıklarıyla dolu bir torba kadar gevşekçe, gürültüsüzce düşüp yere yığıldı.

* * *

Dayı uyandığında kendini bir uzaygemisinin içinde, bir ranzada sırtüstü yatar vaziyette buldu. Kabinin ışıkları gözlerini kamaştırdı. Bağırmaya yeltendiyse de mide bulantısının eşlik ettiği bir baş ağrısı lafı ağzına tıkadı.

Bin bir güçlükle ayağa kalkıp sarhoş gibi yalpalayarak ranzanın taşıyıcı borularına sıkı sıkı sarıldı. Tek başınaydı. Biri üniformasını üstüne yeniden giydirmişti.

Önce uzayın sonsuzluğuna fırlatılmış olduğunu düşündü.

Ama sonra, hava kilidi bölmesinin dış kapısının açık olduğunu ve dışarıda düz bir arazi olduğunu gördü.

Dayı sallana sallana hava kilidi bölmesinden geçip dışarıya çıktı ve kustu.

Yaşaran gözlerini yerden kaldırdığında, görünüşe bakılırsa hâlâ Mars'ta ya da Mars'a çok benzeyen bir yerde olduğunu anladı.

Vakit geceydi.

Demir düzlük, yatay ve dikey sıralar halinde dizilmiş uzaygemileriyle doluydu.

Dayı bakadururken, sekiz kilometre boyunca arka arkaya dizilmiş bir sıra uzaygemisi yerden havalanıp ahenkle uzayın derinliklerine doğru süzüldü.

Bir köpek, kocaman bronz bir gongu andıran sesiyle havladı.

Derken, gecenin içinden uzun adımlarla koşarak çıkageldi köpek – bir kaplan kadar iri ve korkunçtu.

"Kazak!" diye bağırdı karanlığın içinden bir adam.

Köpek bu komut üzerine durduysa da Dayı'yı sin-

dirmeyi, uzun ıslak dişlerinin tehdidiyle geriletip uzaygemisinin gövdesine yapıştırmayı başarmıştı.

Köpeğin sahibi, yerde oynaşan bir fener ışığının peşi sıra ortaya çıktı. Dayı'yla arasında birkaç metre mesafe kaldığında elindeki feneri çenesinin altına kıstırdı. Fenerin ışığına karışan karanlık gölgeler suratını bir iblisin suratına benzetmişti.

"Merhaba Dayı," dedi. El fenerini kapatıp yan tarafa doğru bir adım kayınca uzaygemisinden boşalan ışıkla aydınlandı. Koca cüsseli, bir nebze yumuşak, fevkalade özgüvenliydi. Üstünde Paraşütçü Gök Piyadeleri'nin kan kırmızısı üniforması ve küt burunlu postalları vardı. Otuz santimlik altın başlı siyah asası dışında silahsızdı.

"Çok oldu görüşmeyeli," dedi. Küçücük, yaygın bir gülümseme belirdi yüzünde. Sesi gırtlaksı, tiz ve şakraktı.

Dayı adamı hiç hatırlamıyordu fakat adamın Dayı'yı iyi tanıdığı –sıcak duygularla hatırladığı– belliydi.

"Kimim ben Dayı?" dedi adam neşeyle.

Dayı'nın nefesi kesilir gibi oldu. Stony Stevenson olmalıydı bu, Dayı'nın korkusuz dostu, en iyi arkadaşı. "Stony?" diye fısıldadı.

"Stony mi?" dedi adam. Güldü. "İlahi!" dedi. "Keşke Stony'nin yerinde olsaydım diye düşündüğüm çok olmuştur, bundan sonra da çok olacak."

Yer sarsıldı. Havada burgaçlanarak esen bir rüzgâr peyda oldu. Etraflarındaki tüm uzaygemileri hep birden havalanıp gitmişlerdi.

Dayı'nın alayının demir düzlükteki mıntıkası artık hepten onun gemisine kalmıştı. Yerdeki en yakın gemiler yarım kilometre kadar uzaktaydı.

"Bu giden senin alayındı Dayı," dedi adam, "ve sen onlarla değilsin. Utanmıyor musun?"

"Kimsin sen?" dedi Dayı.

"Savaş vakti isimlerin ne önemi var?" dedi adam.

Koca elini Dayı'nın omzuna koydu. "Ah be Dayı, yazık sana," dedi, "başına gelmeyen kalmadı."

"Beni buraya kim getirdi?" dedi Dayı.

"Askerî zabıta, sağ olsunlar," dedi adam.

Dayı başını iki yana salladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Yenilmişti. Ölümüne ya da kalımına hükmedebilecek birinin karşısında dahi duygularını gizlemeye lüzum görmüyordu artık. Ölmüşmüş kalmışmış, zavallı Dayı için hiç fark etmiyordu. "Ben sadece... ailemi bir araya getirmeye çalışıyordum," dedi. "Hepsi bu."

"Mars, aşk için sevgi için çok kötü bir yer, bir aile babası için çok kötü bir yer Dayı," dedi adam.

Adam tabii ki Winston Niles Rumfoord'du. Her Marslı şeyin başkumandanı oydu. Faal bir Paraşütçü Gök Piyadesi değildi gerçekte. Ama hoşuna giden her üniformayı giymekte serbestti ki bu ayrıcalık için başkası olsa ne korkunç bedeller ödemek zorunda kalırdı.

"Dayı," dedi Rumfoord, "duyup duyabileceğin en acıklı aşk hikâyesi Mars'ta yaşandı. Dinlemek ister misin?"

* * *

"Bir zamanlar," dedi Rumfoord, "bir uçan daireyle Dünya'dan Mars'a götürülen bir adam vardı. Adam Mars ordusuna gönüllü katılmış ve bu ordunun hücum piyade yarbayları için hazırlanan havalı üniformasını üstüne çoktan geçirmişti. Dünya'dayken maneviyatı güdük kalmış olduğundan, üniformayla harika hissediyordu kendini; maneviyatı güdük kalmış tüm insanlar gibi o da üniformasının içinde pek bir şahane göründüğüne inanıyordu.

Belleği henüz silinmemiş, anteni henüz takılmamıştı ama anlaşılan o kadar sadık bir Marslı olmuştu ki uzaygemisinin idaresi kendisine verilmişti. Marslı ajanla-

rın bu gibi erkek devşirmeler için söyledikleri bir şey vardır: Hayalarına Deimos ile Phobus diye isim takar bunlar, derler," dedi Rumfoord. "Deimos ile Phobus, Mars'ın iki uydusunun adı olur bu arada.

Askerî eğitimin kıyısından bile geçmemiş olan bu yarbay, Dünyalıların *kendini bulma* diye bildikleri şeyi tecrübe ediyordu. Nasıl bir işe bulaştığından habersiz, diğer devşirmelere emirler veriyor, emirlerine itaat edilmesini sağlıyordu."

Dayı, Rumfoord'un havaya kaldırdığı parmağının yarısaydamlaştığını görerek irkildi. "Gemide adamın girmesine izin verilmeyen ve her daim kilitli tutulan özel bir kamara vardı," dedi Rumfoord. "Mürettebat, o özel kamarada Dünya'dan Mars'a götürülen en güzel kadının kaldığını ve kadını gören her adamın ona derhal âşık olduğunu dikkatle izah ettiler adama. Aşk, dediler, en profesyonelinden askerler dışında herkesin itibarını beş paralık eder.

Profesyonel bir asker olmadığı iması yarbayı gücendirmişti, mürettebata –hiçbiri yüreğinde zerre kadar iz bırakmamış olan– şahane kadınlarla yaşadığı geçici aşk maceralarını ballandıra ballandıra anlattı. Lakin anlattığı şehvet maceraları mürettebatın şüphelerini gideremeyişti, yarbayın her şeye rağmen, kilitli tutulan özel kamaradaki kadar zeki ve mağrur bir afetle daha önce hiç karşılaşmadığını iddia ettiler.

Mürettebatın yarbaya duyduğu sözde saygı şimdi geri çekilir gibi olmuştu. Diğer devşirmeler durumu anlayınca onlar da kendi saygılarını geri çektiler. Şatafatlı üniforması içindeki yarbaya kendini gerçekte zaten olduğu şey gibi hissettirdiler: burnu havalarda bir soytarı gibi. İtibarını nasıl geri kazanabileceği hiç ifade edilmediyse de herkes için aşikârdı. Özel kamaraya kapatılmış olan afetin gönlünü fethederek geri kazanabilirdi onu. Bunu yapmaya sonuna kadar hazırdı – çaresizce hazırdı...

Lakin mürettebat," dedi Rumfoord, "onu sözümona aşk hüsranından, kalp kırıklığından korumakta ısrarcıydı. Yarbayın egosu fışırdadı, hışırdadı, çıtırdadı, çatırdadı ve sonunda patladı.

Subay yemekhanesinde içkili bir parti veriliyordu," dedi Rumfoord. "Yarbay partide içip sarhoş olunca çenesi açıldı. Dünya'daki çapkınlıklarıyla, kadınlara yaptığı kalpsizliklerle böbürlenip duruyordu yine. Derken bardağının dibine bir kamara anahtarının bırakılmış olduğunu gördü.

Yarbay hiç vakit kaybetmeden sıvışıp kilitli kamaraya gitti, içeriye girdi ve kapıyı arkasından kapattı," dedi Rumfoord. "Kamara karanlıktı ama yarbayın kafası, tükettiği içkilerle ve ertesi sabah kahvaltıda yapmayı planladığı duyurunun utkulu sözleriyle bir güzel aydınlanmıştı.

Karanlıkta kadına kolaycacık sahip oldu zira kadın korkudan ve sakinleştirici ilaçlar yüzünden güçsüz düşmüştü," dedi Rumfoord. "Vahşi doğadan başka kimseyi tatmin etmeyen tatsız tuzsuz bir birleşme oldu.

Yarbay kendini hiç de harika hissetmiyordu. Bilakis felaket hissediyordu. Kadının görüntüsünde kendi canavarlığından gurur duyması için bir sebep bulmayı umarak, ışığı açma gafletinde bulundu," dedi Rumfoord üzüntüyle. "Yatakta büzülmüş yatan kadın, otuzunu geçmiş, cazibesiz bir kadındı. Kederle ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuş, yüzü şişmişti.

Üstelik yarbay onu tanıyordu da. Falcının birinin ona bir gün karnında çocuğunu taşıyacağını söylediği kadındı bu," dedi Rumfoord. "Son gördüğünde afrasından tafrasından geçilmeyen kadın şimdi öyle perişan bir haldeydi ki kalpsiz yarbayın bile yüreği burkuldu.

Yarbay, çoğu insanın kendinde hiç fark etmediği şeyi –zalim talihin kurbanı olmakla kalmayıp en zalim faillerinden de biri olduğunu– ilk kez fark etti. Kadın daha

evvelki karşılaşmalarında adama sanki bir domuzmuş gibi davranmıştı. Adam da şimdi, domuz olduğunu kuşku götürmez biçimde kanıtlamıştı.

Mürettebatın öngördüğü gibi," dedi Rumfoord, "yarbay askerlik itibarını sonsuza dek lekelemiş oldu. Çaresiz, başkalarına daha az acı vermenin çetrefilli yöntemlerini denemeye verdi kendini. Başarısının kanıtı, kadının affını ve anlayışını kazanması olacaktı.

Uzaygemisi Mars'a ulaştığında, belleğinin silinmek üzere olduğunu Kabul Merkezi Hastanesi'nde kulağına çalınan söylentilerden öğrendi. Unutmak istemediği şeylerin listesini yaptığı bir dizi mektubun ilkini o zaman yazdı kendine. İlk mektup, tecavüz ettiği kadına dairdi.

Bellek silme işleminden sonra gidip kadını bulunca gördü ki kadın kendisini hiç hatırlamıyor. Üstelik hamileydi, karnında onun çocuğunu taşıyordu. Böylece adamın derdi günü kadının sevgisini kazanmak, dolayısıyla çocuğunun da sevgisini kazanmak oldu.

Kazanmayı denedi de Dayı," dedi Rumfoord, "bir değil, pek çok defa hem de. Her defasında çabası boşa çıkıyordu. Ama muhtemelen kendisi de parçalanmış bir aileden geldiğinden, bu konu hayatının temel sorunu olmayı sürdürdü.

Çabalarının boşa çıkmasının sebebi, Dayı," dedi Rumfoord, "kadının doğuştan soğuk olması ve psikiyatri sisteminin Mars toplumuna ait idealleri yüksek sağduyu kabul etmesiydi. Adam ne zaman eşinin aklını çelmeye kalksa, mizah duygusundan tamamen yoksun psikiyatrlar devreye girip onu yola getiriyor, yeniden ideal bir yurttaş olmasını sağlıyorlardı.

Adam da eşi de kendi hastanelerindeki psikiyatri koğuşlarının müdavimi oldular. Bu fevkalade engellenmiş adamın bir felsefe yazabilmiş yegâne Marslı olması ve bu kendini fevkalade engelleyen kadının bir şiir yaza-

bilmiş yegâne Marslı olması, ayrıca düşündürücü bir durumdur," dedi Rumfoord.

* * *

Boaz, Phoebe kentinde fellik fellik Dayı'yı aradığı için, bölüğün ana gemisine daha yeni varmıştı. "Eyvahlar olsun..." dedi Rumfoord'a. "Herkes bizi bırakıp gitti mi yoksa?" Altında bir bisiklet vardı.

Dayı'yı gördü. "Ah be badim," dedi ona, "insan badisini böyle merakta bırakır mı yahu? Nasıl geldin buraya?"

"Askerî zabıtayla," dedi Dayı.

"Herkes her yere nasıl geliyorsa öyle," dedi Rumfoord, lakayt bir tavırla.

"Yetişmemiz lazım badim," dedi Boaz. "Yanlarında ana gemileri yokken nasıl saldırsın çocuklar? Ne için savaşsınlar?"

"Tarihin iyi bir dava uğrunda ölen ilk ordusu olma ayrıcalığı için," dedi Rumfoord.

"Nasıl yani?" dedi Boaz.

"Boş ver," dedi Rumfoord. "Hadi şimdi geminize binin, hava kilidi bölmesini kapatın ve *çalıştır* düğmesine basın. Göz açıp kapayana kadar yetişirsiniz onlara. Her şey full otomatik."

Dayı ile Boaz gemiye bindiler.

Rumfoord hava kilidi bölmesinin dış kapısını açık tutuyordu. "Boaz..." dedi. "Şu orta şafttaki kırmızı düğme var ya, *çalıştır* düğmesi odur."

"Biliyorum," dedi Boaz.

"Dayı..." dedi Rumfoord.

"Evet?" dedi Dayı, boş boş.

"Sana anlattığım şu hikâye var ya... aşk hikâyesi hani? Söylemeyi unuttuğum bir şey var."

"Öyle mi?" dedi Dayı.

"Aşk hikâyesindeki şu kadın... adamın bebeğini doğuran hani..." dedi Rumfoord. "Mars'ın yegâne şairi olan kadın..."

"Ne olmuş ona?" dedi Dayı. Çok da umurunda değildi kadın. Rumfoord'un hikâyesindeki kadının Bee olduğuna, kendi eşi olduğuna uyanamamıştı.

"Mars'a gelmeden evvel birkaç yıllık evliydi," dedi Rumfoord. "Fakat bitirim yarbay Mars'a giden uzaygemisinde kendisine sahip olduğunda hâlâ bakireydi."

Winston Niles Rumfoord hava kilidi bölmesinin dış kapısını kapatmadan önce Dayı'ya göz kırptı. "Kocasına iyi sürpriz olmuştur, ha Dayı?" dedi.

7

Zafer

"İyiliğin de kötülük kadar muzaffer olmaması için hiçbir sebep yoktur. Her zafer bir örgütlenme meselesidir. Şayet melekler hakikaten varsa, umarım mafyanınkine benzer biçimde örgütlenmişlerdir."

Winston Niles Rumfoord

Derler ki Dünya medeniyeti şimdiye değin on bin savaş çıkarmış ancak savaş üzerine yalnızca üç yorum üretebilmiştir: Thukydides'inki, Julius Caesar'ınki ve Winston Niles Rumfoord'unki.

Winston Niles Rumfoord, *Mars'ın Mini Tarihi* için seçtiği yetmiş beş bin sözcüğü öyle iyi seçmiştir ki Dünya ile Mars arasındaki savaşa ilişkin söylenebilecek ya da daha iyi söylenebilecek hiçbir şey kalmamıştır. Tarihçesinde Dünya ile Mars arasındaki savaşa da yer vermeye kendini zorunlu hisseden her yazar, bu hikâyenin Rumfoord tarafından muhteşem bir ustalıkla çoktan anlatılmış olduğunu görerek tevazuyla ona şapka çıkarır.

Rumfoord karşısında mahcup düşen tarihçilerin ekseriyetle izledikleri yol, söz konusu savaşı mümkün olan en yalın, en basit, en veciz sözcüklerle anlattıktan sonra

okuyucuyu bir an evvel Rumfoord'un başyapıtına yönlendirmek olur.

Nitekim burada da aynı yol izlenecek.

* * *

Mars ile Dünya arasındaki savaş 67 Dünya günü sürdü.

Dünya üzerindeki her ülkeye saldırıldı.

Dünya'nın zayiatı 461 ölü, 223 yaralı, 0 tutsak, 216 kayıp oldu.

Mars'ın zayiatı ise 149.315 ölü, 446 yaralı, 11 tutsak ve 46.634 kayıp oldu.

Savaşın sonunda Marslıların her biri ya öldürülmüş ya tutsak düşmüş ya yakalanmış ya da kaybolmuştu.

Mars'ta tek bir canlı kalmamıştı. Mars'ta taş üstünde taş kalmamıştı.

Dünya'ya hücum eden son Marslı dalgaları, üzerlerine rasgele ateş açan Dünyalıların dehşetle fark ettikleri gibi, yaşlı adamlardan, kadınlardan ve birkaç küçük çocuktan oluşuyordu.

* * *

Marslılar, o zamana dek Güneş Sistemi'nde görülmüş en parlak tasarımlı uzay taşıtlarıyla geldiler. Gerçek komutanları başlarında olduğu ve onları radyo dalgalarıyla yönetebildiği sürece tüm birlikler canla başla, fedakârca, karşı taraftaki herkesin hayranlığını kazanan bir cengâverlikle savaştılar.

Gelgelelim, askerlerin havada ya da karada gerçek komutanlarını kaybettikleri de çok oluyordu. İşte o zaman hemen rehavete kapılıyorlardı.

Yine de en büyük sorunları, bir büyükşehir polis teş-

kilatından daha iyi silahlanmış olmamalarıydı. Ateşli silahlarla, el bombalarıyla, bıçaklarla, havanlarla, küçük roketatarlarla savaşıyorlardı. Nükleer silahları, tankları, kısa ya da uzun menzilli topları, koruma uçakları, yere indikten sonra kullanabilecekleri ulaşım araçları hiç yoktu.

Dahası, Marslı askerlere gemilerinin ineceği yerler konusunda hiçbir tercih hakkı tanınmamıştı. Gemiler full otomatik pilot-navigatörlerin yönetimindeydi ve bu elektronik cihazlar, Mars'taki teknisyenler tarafından gemileri Dünya'nın belirli noktalarına indirmeye ayarlanmış, belirlenen noktalarda durumun askerî bakımdan felaket olabileceği hiç göz önüne alınmamıştı.

Gemidekilerin yönetimine bırakılmış olan tek şey, kabinin orta şaftındaki iki düğmeydi – düğmelerden birinin üstünde *çalıştır*, diğerinin üstünde *durdur* yazıyordu. *Çalıştır* düğmesinin tek işlevi gemiyi Mars'tan havalandırıp uçurmaktı. *Durdur* düğmesinin ise hiçbir işlevi yoktu. İnsanların istedikleri zaman kapatabileceklerini sandıkları makinelerle her zaman daha rahat ettiklerini söyleyen Marslı akıl sağlığı uzmanlarının ısrarı üzerine oraya konulmuştu.

Dünya ile Mars arasındaki savaş 23 Nisan'da, beş yüz Marslı İmparatorluk Komandosu'nun Ay'ı ele geçirmesiyle başladı. Komandolar hiçbir mukavemetle karşılaşmadılar. O dönemde Ay'daki yegâne Dünyalılar, Jefferson Gözlemevi'ndeki on sekiz Amerikalı, Lenin Gözlemevi'ndeki elli üç Rus ve Yağmurlar Denizi'nde bağımsız çalışan dört Danimarkalı yerbilimciydi.

Marslılar Ay'daki varlıklarını radyo yayınıyla Dünya'ya duyurup teslim olmalarını istediler. Sonra da Dünya'ya kendi tabirleriyle "cehennemi tattırdı"lar.

Bu cehennem tadımının, Dünya'yı epey eğlendiren çok hafif bir roket yağmuru olduğu anlaşıldı, roketler beşer kilo TNT taşıyordu.

Dünya'ya cehennemi tattırdıktan sonra da, durumunun umutsuz olduğunu söylediler ona.

Dünya hiç öyle düşünmüyordu.

Sonraki yirmi dört saat içinde, Marslıların Ay'daki köprübaşlarına 617 termonükleer cihaz fırlattı. Bunların 276'sı hedefe isabet etti. İsabetli vuruşlar köprübaşını buharlaştırmakla kalmadı, Ay'ı en az on milyon yıl insan yaşamına elverişsiz hale getirdi.

Ancak savaş bu ya, Ay'ı ıskalayan serseri cihazın teki, taşıdığı 15.761 Marslı İmparatorluk Komandosu'yla birlikte yaklaşan bir grup uzaygemisini vurdu. Böylece tüm Marslı İmparatorluk Komandoları'nın icabına bakılmış oldu.

Komandolar dizlikler takıyor, parlak siyah üniformalar giyiyor, postallarında otuz beş santimlik testere dişli bıçaklar taşıyorlardı. Nişanları, bir kurukafa üstüne çaprazlanmış iki kemikti.

Sloganları, Samanyolu galaksisinin Güneş Sistemi'ne ait Dünya gezegeninde bulunan ABD ülkesindeki Kansas eyaletinin sloganıyla aynıydı: *Per aspera ad astra.*[1]

Ardından otuz iki gün süren sessiz bir bekleyiş oldu, Marslı vurucu kuvvetin iki gezegen arasındaki boşluğu kat etmesi bu kadar vakit alıyordu. Vurucu kuvvet, 2.311 gemiyle gelen 81.932 askerden oluşuyordu. Gemilerde Marslı İmparatorluk Komandoları dışındaki tüm askerî birimler temsil edilmekteydi. Neyse ki Dünya bu korkunç filonun varış vaktini endişe içinde beklemekten esirgenmişti. Ay'daki Marslı radyocular, buharlaştırılmalarından evvel bu karşı konulmaz gücün Dünya'ya otuz iki gün sonra ulaşacağını haber vermişlerdi.

Otuz iki gün, dört saat, on beş dakika sonra Mars

1. (Lat.) Zorlu yollardan yıldızlara. (Ç.N.)

filosu radar güdümlü bir termonükleer barajın içine daldı. Marslı filonun üstüne ateşlenen termonükleer uçaksavar roketlerinin sayısı resmî tahminle 2.542.670 idi. Günümüzde o barajın gücünü başka bir biçimde, şiirle hakikati buluşturan bir ifadeyle anlatmak mümkünken, ateşlenen roketlerin tam olarak kaç tane olduğu kimseyi fazla ırgalamıyor. Zira baraj, Dünya semalarını cennet gibi bir maviden cehennem gibi bir pas rengine çevirdi. Gökyüzü bir buçuk sene pas rengi kaldı.

O muazzam Mars filosu içinden yalnızca 26.635 asker taşıyan 761 gemi barajdan sağlam çıkıp Dünya'ya iniş yaptı.

Eğer ki bütün bu gemiler tek bir noktaya inmiş olsaydı, kurtulan Marslılar direnme şansı bulabilirlerdi belki. Gel gör ki gemilerin elektronik pilot-navigatörlerinin niyetleri başkaydı. Pilot-navigatörler filodan geri kalan gemileri yeryüzünün dört bir yanına dağıttı. Mangalar, müfrezeler ve bölükler, dört bir yana dağılmış gemilerden dışarı çıkıp milyonlarca kişilik uluslardan teslim olmalarını istediler.

Krishna Garu adında, vücudunda feci yanıklar olan bir adam, çift namlulu bir tüfekle tek başına koca Hindistan'a saldırdı. Kendisini radyo dalgalarıyla yönlendirecek kimse kalmadığı halde, tüfeği onu yarı yolda bırakana kadar teslim olmadı.

Marslıların yegâne askerî başarısı, İsviçre'nin Basel şehrindeki bir et pazarının on yedi Paraşütçü Gök Piyadesi tarafından ele geçirilmesi oldu.

Başka her yerde, siper dahi kazamadan ânında haklandılar.

Amatör Dünyalılar da profesyoneller kadar çok Marslı hakladı. ABD'nin Florida eyaletindeki Boca Raton Muharebesi'nde mesela, Bayan Lyman R. Peterson, oğlunun 22 kalibrelik tüfeğiyle dört Marslı Hücum Piya-

desi vurdu. Arka bahçesine inen uzaygemisinden çıkarlarken birer birer indirdi onları.

Ölümünden sonra kendisine Kongre Onur Madalyası verildi.

Sırası gelmişken, Boca Raton'a saldıran Marslılar, Dayı ile Boaz'in bölüğünden geriye kalanlardı. Gerçek komutanları olan Boaz'in radyo yönetiminden mahrum kalınca, en hafif ifadesiyle savaşmış olmak için savaştılar.

Amerikalı askerler Boca Raton'a Marslılarla savaşmaya geldiğinde ortada savaşılacak bir şey kalmamıştı. Siviller, heyecanla ve gururla her şeyin icabına bir güzel bakmışlardı. Yirmi üç Marslı, şehrin merkezi iş alanında lamba direklerinden sallandırılmış, on biri vurularak öldürülmüş, biri de –Çavuş Brackman'dı bu biri– ağır yaralı halde tutsak alınmıştı.

Taarruz kuvveti topu topu otuz beş kişiden oluşuyordu.

"Daha Marslı yollayın bize," demişti Boca Raton'un Belediye Başkanı Ross L. McSwann.

Sonradan Birleşik Devletler senatörü olacaktı.

Dünyanın her yerinde Marslılar öldürüldü, öldürüldü, öldürüldü, ta ki sonunda yeryüzünde, İsviçre'nin Basil şehrindeki et pazarında kafa çeken Paraşütçü Gök Piyadeleri'nden başka serbest ve sağlam Marslı kalmayıncaya kadar. Onlara da megafonlarla durumlarının umutsuz olduğu, üstlerinde bombardıman uçaklarının dolandığı, bütün yolların tanklar ve mahir piyadeler tarafından kapatıldığı, beş topçu silahının et pazarına nişan almış beklemekte olduğu söylendi. Ellerini havaya kaldırıp dışarı çıkmaları, aksi takdirde et pazarının yerle bir edileceği söylendi.

"Çok beklersiniz!" diye bağırdı Paraşütçü Gök Piyadeleri'nin gerçek komutanı.

Bir sessiz bekleyiş daha oldu.

Derken diğerlerinden ayrı düşmüş bir Marslı keşif gemisi uzayın uzak bir köşesinden yayın yaparak Dünya'ya yönelik yeni bir saldırının, savaşlar tarihinde görülmemiş korkunçlukta bir saldırının yolda olduğunu haber verdi.

Dünya güldü ve hazırlığa geçti. Gezegenin dört bir yanında, hafif silahlara elini alıştırmaya çalışan amatörlerin neşeli talim sesleri yankılanıyordu.

Fırlatma rampalarındaki termonükleer cihaz stokları yenilendiği gibi, Mars'ın üstüne olağanüstü etkili dokuz roket fırlatıldı. Bunlardan biri Mars'a isabet ederek Phoebe şehrini ve ordu kampını gezegen haritasından sildi. İki diğeri, bir krono-sinklastik infundibulumun içinde kayboldu. Geri kalanlarsa uzay çöpü oldular.

Mars'ın vurulması hiçbir şeyi değiştirmedi.

Orada kimse kalmamıştı artık – tek bir kişi bile.

Son Marslılar Dünya'ya doğru yola koyulmuşlardı.

Son Marslılar üç dalga halinde geliyorlardı.

İlk dalgada ordunun yedek kuvvetleri geldi, eğitimli askerlerin sonuncuları – 721 geminin taşıdığı 26.119 adam.

Yarım Dünya günü arkalarından 1.738 gemiyle 86.912 yeni silahlanmış erkek sivil geldi. Üstlerinde üniforma yoktu, tüfekleriyle yalnızca birer el ateş etmişler, diğer silahların kullanımı konusunda hiçbir eğitim almamışlardı.

Bu perişan başıbozukların yarım Dünya günü arkasından da 46 gemiyle 1.391 silahsız kadın ve 52 çocuk geliyordu.

Mars'ın elinde kala kala bu kadar insan ve bu kadar gemi kalmıştı.

* * *

Mars'ın intiharının arkasındaki beyin, Winston Niles Rumfoord'du.

Mars'ın bu mutena intiharı, toprağa, tahvillere, Broadway şovlarına ve icatlara yapılmış yatırımlardan gelen sermaye kazançlarıyla finanse edilmişti. Geleceği görebilen Rumfoord için parayı büyütmek işten bile olmamıştı.

Mars'ın hazinesi İsveç bankalarında, yalnızca kod numaralarıyla tanımlı hesaplarda tutuluyordu.

Mars'ın yatırımlarını yöneten adam, Dünya'daki Mars Satın Alım Programı ile Mars Gizli Servisi'nin başında olan ve doğrudan Rumfoord'dan emir alan, Rumfoord'un kadim uşağı Earl Moncrief'ti. Uşaklık ederek geçirdiği hayatının son demlerinde önüne böyle bir fırsat sunulan Moncrief, Rumfoord'un acımasız, çalışkan, hatta başarılı Dünya İşleri Başbakanı oldu.

Moncrief'in uşaklık kisvesi hiç değişmedi.

Savaşın sona ermesinden iki hafta sonra Rumfoord malikânenin hizmetli dairesindeki yatağında yaşlılıktan öldü.

* * *

Mars'ın intiharını mümkün kılan teknolojik zaferlerin baş sorumlusu, Rumfoord'un Titan'daki dostu Salo idi. Salo, Küçük Macellan Bulutu'ndaki Tralfamador gezegeninden gelmiş bir ulaktı. Milyonlarca Dünya yılı yaşındaki bir uygarlığın teknolojik yöntem bilgisine sahipti. Arızalı bir uzaygemisi vardı; ama o arızalı haliyle bile Güneş Sistemi'nde o zamana değin görülmüş uzaygemilerinin açık ara en şahanesiydi. Salo'nun arızalı gemisinin konfor unsurlarından ayıklanmış hali, Mars'ın tüm gemilerine model olmuştu. Kendisi çok iyi bir mühendis olmadığı halde, gemisini karış karış ölçüp biçerek Marslı türevlerinin taslaklarını hazırlamak Salo'nun elinden gelmişti.

Her şeyden önemlisi şuydu: Salo'nun elinde, tasavvur edilebilecek en güçlü enerji kaynağı olan EVOA'dan, yani Evrensel Var Olma Arzusu'ndan bir miktar vardı. Salo elindeki EVOA'nın yarısını büyük bir cömertlikle Mars'ın intiharına bağışlamıştı.

* * *

Uşak Earl Moncrief finans, satın alım ve gizli servis örgütlemelerini, nakit paranın yaptırıcı gücüyle ve uşaklık kisvesi altında yaşayan akıllı, hınzır, tatminsiz insanları çok iyi tanıması sayesinde kurdu.

Mars'tan gelen parayı ve emirleri memnuniyetle kabul edenler bu türden insanlardı. Hiç soru sormazlardı. Kurulu düzenin eteklerinde termitler gibi çalışma fırsatı buldukları için minnettar olurlardı.

Her toplumsal kesimden insan vardı aralarında.

Salo'nun uzaygemisinin taslakları, gereken uyarlamalar yapıldıktan sonra parça taslaklara bölündü. Bu parça taslaklar da Moncrief'in ajanları tarafından dünyanın dört bir yanındaki imalatçılara götürüldü.

Parçaların ne işe yarayacağı konusunda imalatçıların hiçbir fikirleri yoktu. Tek bildikleri, onları yapmanın güzel kâr getirdiğiydi.

İlk yüz Marslı gemisi Moncrief'in ajanları tarafından Dünya'daki gizli hangarlarda monte edildi.

Sonra Newport'ta bu gemilere Rumfoord'un Moncrief'e verdiği EVOA yüklendi. Derhal hizmete sokularak ilk makineleri ve ilk devşirmeleri ileride Phoebe şehrinin yükseleceği demir gezegen Mars'a taşıdılar.

Phoebe şehri nihayet yükseldiğinde, her bir dişliyi Salo'nun EVOA'sı döndürüyordu.

* * *

Rumfoord'un emeli, Mars'ın savaşı kaybetmesiydi – Mars'ın aptalca ve korkunç bir bozguna uğramasıydı. Geleceği gören biri olarak Rumfoord sonucun bu olacağını kesinkes biliyordu; onun için de çok rahattı.

Mars'ı büyük ve unutulmaz bir intihara sürükleyerek Dünya'yı daha iyi bir yere dönüştürmeyi arzu ediyordu.

Mars'ın Mini Tarihi'nde söylediği gibi: "Dünya'da önemli bir değişim yaratmak isteyen her insan, şu üç şeye muhakkak sahip olmalıdır: şovmenlik becerisine, kan dökmeye seve seve razı olma eğilimine ve kan dökümünü genellikle takip eden kısa süreli pişmanlık ve korku döneminde topluma sunulabilecek yeni ve akla yakın bir dine.

Dünyada, her liderlik başarısızlığını doğrudan liderin kendisindeki bir eksikliğe, yukarıda saydığım üç şeyden en az birinin eksikliğine bağlamak her zaman mümkün olmuştur," der Rumfoord.

"Milyonların yok yere, pisi pisine ölmesine sebep olan liderlik fiyaskolarından bıktık usandık!" der Rumfoord. "Gelin bu sefer, değişiklik olsun diye, fevkalade iyi bir liderin arkasından giden az sayıda kişi büyük bir amaç uğrunda ölsün."

Rumfoord'un dediği gibi fevkalade iyi bir liderin arkasından giden az sayıda kişi Mars'ta mevcuttu – liderleri de kendisi oluyordu.

Şovmenlik becerisi desen, onda vardı.

Kan dökmeye seve seve razı olma eğilimi desen, onda vardı.

Savaşın sonunda topluma sunulabilecek yeni ve akla yakın bir din desen, onda o da vardı.

Ayrıca, savaşı takip edecek pişmanlık ve korku dönemini uzatmaya yarayacak yöntemleri de vardı. Bu yöntemler tek bir temanın çeşitlemeleriydi: Dünya'nın

Mars'a karşı kazandığı anlı şanlı zafer, neredeyse silahsız azizlerin ahlaksızca katledilmesi olmuştu. O azizler ki sırf Dünya halkları kaynaşıp yekpare bir insan kardeşliğine dönüşsün diye, kaybedecekleri kesin olan bir savaşa girişmişlerdi.

* * *

Bee denen kadın ile oğlu Krono, Mars filosunun Dünya'ya doğru yaklaşan sonuncu gemi dalgasındaydılar. Daha doğrusu, yalnızca kırk iki gemiden oluşan bir dalgacıktı onlarınki.

Filonun geri kalanı çoktan yeryüzüne inmiş ve yok edilmişti.

Bu son gelen dalga, daha doğrusu dalgacık, Dünya tarafından önceden tespit edildi. Lakin üstüne termonükleer cihazlar fırlatılmadı. Çünkü fırlatılabilecek termonükleer cihaz kalmamıştı.

Hepsi kullanılmış ve bitmişti.

Böylece dalgacık hiç zarar görmeden çıkageldi. Sonra da dağılıp Dünya'nın dört bir yanına indi.

Bu son dalgayla gelen Marslılara ateş etme şansı bulan birkaç insan onlara güle oynaya ateş açtılar; hedeflerinde silahsız kadınların ve çocukların olduğunu fark edene kadar ateş yağdırdılar.

Anlı şanlı savaş bitmişti.

Utanç, tıpkı Rumfoord'un planladığı gibi, yüreklere çökmeye başlamıştı.

* * *

Bee'yi, Krono'yu ve yirmi iki diğer kadını taşıyan gemi Dünya'ya indiğinde üstüne ateş açılmadı. Çünkü medeni bir bölgeye inmemişti.

Brezilya'daki Amazon Yağmur Ormanları'na çakılmıştı.

Yalnızca Bee ile Krono hayatta kaldı.

Krono enkazın içinden çıkıp şans objesini öptü.

* * *

Dayı ile Boaz'in üstüne de ateş açılmadı.

Çalıştır düğmesine basıp Mars'tan ayrılmalarından sonra çok tuhaf bir şey geldi başlarına. Bölüklerine yetişmeyi ve onları geçmeyi bekliyorlardı ama bu hiç olmadı.

Başka bir uzaygemisi dahi görmediler.

Bunun açıklaması, etraflarında açıklama yapacak kimse olmasa da, gayet basitti: Dayı ile Boaz'in Dünya'ya gitmemeleri gerekiyordu – en azından hemen değil.

Rumfoord, Dayı ile Boaz'in gemisinin otomatik pilot-navigatörünü, onları önce Merkür gezegenine –sonra da Merkür'den Dünya'ya– götürmeye ayarlamıştı.

Rumfoord, Dayı'nın savaşta ölmesini istemiyordu.

Rumfoord, Dayı'nın aşağı yukarı iki sene güvenli bir yerde kalmasını istiyordu.

Rumfoord sonra da Dayı'nın adeta mucizevi bir şekilde Dünya'da boy göstermesini istiyordu.

Rumfoord yeni dini için sahnelemek istediği gösteride önemli bir role saklıyordu Dayı'yı.

* * *

Dayı ile Boaz uzayın ortasında yapayalnız, şaşkın şavalak duruyorlardı. Ne görecek ne de yapacak bir şey vardı.

"Hay bahtımıza tüküreyim..." dedi Boaz. "Bizimkiler nerededir acaba?"

Bölüktekilerin çoğu an itibarıyla Boca Raton'un

merkezî iş alanındaki lamba direklerine asılmış, sallanmaktaydılar.

Dayı ile Boaz'in otomatik pilot-navigatörünün bir marifeti de, kabin ışıklarını yakıp söndürerek Dünya'yı taklit eden yapay bir gece gündüz döngüsü yaratmaktı.

Gemide okunabilecek yegâne şeyler, gemi montajcılarının arkalarında bıraktıkları iki çizgi romandı. Kedinin birini delirtmekle meşgul bir kanaryayı konu alan *Tweety ile Sylvester* ve kendisine iyilik etmiş bir piskopostan altın şamdanlar çalan bir adamı konu alan *Sefiller*'di bu kitaplar.

"O şamdanları niye almış Dayı?" diye sordu Boaz.

"Biliyorsam namerdim," dedi Dayı. "Umurumdaysa yine namerdim."

Pilot-navigatör kabin ışıklarını daha yeni söndürmüş, içeride gece olmasına yeni hükmetmişti.

"Ne umurunda ki zaten senin?" dedi Boaz karanlıkta.

"Doğru," dedi Dayı. "Şu cebinde tuttuğun şey bile umurumda değil."

"Ne varmış cebimde?" dedi Boaz.

"İnsanların canını yakmaya yarayan bir şey," dedi Dayı. "Sen ne istersen onu yapmalarını sağlayan bir şey."

Dayı, Boaz'in karanlıkta önce homurdandığını, sonra da hafifçe inlediğini işitti. Onun cebindeki şeyin bir düğmesine bastığını anlamıştı, Dayı'yı şak diye bayıltması gereken bir düğmeye.

Hiç sesini çıkarmadı.

"Dayı?" dedi Boaz.

"Ne var?" dedi Dayı.

"Orada mısın badim?" dedi Boaz hayretle.

"Nereye gideceğim?" dedi Dayı. "Beni buharlaştırdığını mı sanıyorsun?"

"İyi misin yani badim?" dedi Boaz.

"Neden olmayayım ki badim?" dedi Dayı. "Dün gece

sen uyurken badim, o aptal şeyi cebinden aldım badim, sonra onu açtım badim, içindeki her şeyi söküp çıkardım badim, sonra da içine tuvalet kâğıdı tıkıştırdım. Şimdi de yatağımda oturuyorum badim, tüfeğimi de doldurmuştum badim, şu anda sana doğrultulmuş durumda badim. Ee? Şimdi ne halt etmeyi düşünüyorsun bakalım?"

* * *

Rumfoord, Mars ile Dünya arasındaki savaş sırasında Dünya'nın Newport şehrinde iki defa maddeleşti – ilki savaş başladıktan hemen sonra, ikincisiyse bittiği gün. Kendisi ile köpeğinin o zamanlar herhangi bir dinsel önemi yoktu. Turistik cazibe odakları olmaktan ibarettiler.

Rumfoord Malikânesi, ipotek alacaklıları tarafından Marlin T. Lapp adında bir şovmene kiralanmıştı. Lapp maddeleşme vakalarına birer dolardan bilet kesiyordu.

Rumfoord ile köpeğinin önce belirip sonra kaybolması dışında pek öyle şovluk bir yanı yoktu bu vakaların. Rumfoord, uşak Moncrief'ten başka kimseye tek kelam etmezdi, ona da fısıldayarak derdi diyeceğini. Merdiven altındaki odada, Skip'in Müzesi'nde yani, bir berjerde aygın baygın oturup arpacı kumrusu gibi düşünürdü. Bir eliyle gözlerini kapatır, diğer eliyle Kazak'ın zincir tasmasını tutardı.

Rumfoord ile Kazak, iki hayalet olarak reklam ediliyordu.

Küçük odanın penceresinin önüne dışarıdan bir yapı iskelesi kurulmuş, içeriden koridora açılan kapı kaldırılmıştı. Turistler iskelede iki sıra halinde ilerlerken kronosinklastik infundibulumdan geçmiş adamla köpeğine pencereden göz atabiliyorlardı.

"Sanırım bugün pek konuşası yok arkadaşlar," derdi Marlin T. Lapp. "Farkındaysanız düşünecek çok şeyi var

onun. Çünkü yalnızca burada bulunmuyor. Köpeğiyle birlikte Güneş'ten Betelgeuse'a kadar her yere yayılmış vaziyette."

Savaşın son gününe kadar, görülecek duyulacak ne varsa hepsi Marlin T. Lapp tarafından tedarik edildi. "Bence siz hepiniz, dünya tarihinin bu son derece önemli gününde bu son derece kültürel, eğitici ve bilimsel sergiyi görmeye gelmekle harikulade bir iş yaptınız," dedi Lapp savaşın son günü.

"Bu hayalet bir gün konuşacak olursa şayet," dedi Lapp, "bize geçmişin ve geleceğin kerametlerinden bahsedecek. Evren'de mevcut olan ama bizim henüz hayalini bile kuramadığımız şeylerden bahsedecek. Umarım söyleyebileceği her şeyi bizlere söyleme vaktinin geldiğine karar verdiğinde aranızdan bazılarınız burada bulunma şansına mazhar olursunuz."

"Vakit geldi," dedi Rumfoord, yankılı bir sesle.

"Geldi de geçiyor bile," dedi Winston Niles Rumfoord.

"Bugün sona eren bu şanlı savaş aslında yalnızca onu kaybeden azizler için şanlıydı. O azizler ki sizler gibi Dünyalıydılar. Mars'a gittiler, ümitsiz saldırılarını gerçekleştirdiler ve Dünyalılar nihayet tek bir halk –mutlulukla, kardeşçe, gururla yaşayan bir halk– olabilsinler diye seve seve canlarını verdiler.

Can verirken tek diledikleri," dedi Rumfoord, "cennete gitmek değildi, Dünya'daki insan kardeşliğinin kalıcı olabilmesiydi.

Herkesin yürekten katılacağı bu dilek yerine gelsin diye," dedi Rumfoord, "her Dünyalı kalbin her köşesinde coşkuyla karşılanabilecek yeni bir dinin emirlerini getirdim sizlere.

Ulusal sınırlar," dedi Rumfoord, "kalkacak.

Savaşa duyulan arzu," dedi Rumfoord, "bitecek.

Tüm hasetler, tüm korkular, tüm nefretler son bulacak," dedi Rumfoord.

"Yeni dinin adı ise," dedi Rumfoord, "Hiç Tınmaz Tanrı Kilisesi olacak.

Bu kilisenin bayrağının renkleri, mavi ve altın sarısı olacak," dedi Rumfoord. "Bayrakta mavi bir fon üzerine altın sarısı harflerle şu sözler yazılacak: *Sen İnsanlarla İlgilen, Yüce Tanrı Kendisiyle İlgilenir.*

Bu dinin iki temel öğretisi şunlar olacak," dedi Rumfoord. "Nahif bir varlık olan insanın yüce Tanrı'ya yardım için ya da onu memnun etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktur. Ve şans, Tanrı'dan gelmez.

Peki neden başka dine değil de buna inanmalısınız?" dedi Rumfoord. "Buna inanmalısınız çünkü ben, bu dinin önderi olarak mucizeler gerçekleştirebilirim, oysa başka hiçbir dinin önderi bunu yapamaz. Hangi mucizeleri mi gerçekleştirebilirim? Geleceğin neler getireceğini yüzde yüz doğrulukla tahmin edebilirim."

Rumfoord bunun üzerine, gelecekte vuku bulacak elli olaya dair son derece ayrıntılı tahminler sıraladı.

Bu tahminler orada hazır bulunanlar tarafından dikkatle not edildi.

Söylemeye ne hacet, hepsi de vakti geldiğinde bir bir oldular – bütün ayrıntılarıyla gerçekleştiler.

"Bu dinin öğretileri başlangıçta muğlak ve karışık görünecektir size," dedi Rumfoord. "Ama zamanla güzelleşip su gibi berraklaşacak.

Şimdilik karışık görünse de," dedi Rumfoord, "size evvela bir mesel anlatacağım:

Günlerden bir gün şans, Malaki Constant adında bir bebeğin Dünya'nın en zengin çocuğu olarak doğması için gereken tüm ayarlamaları yapmış. Aynı gün aynı şans, kör bir ninenin beton bir merdivenin tepesindeki patene basıp düşmesi, bir polisin atıyla bir laternacı maymununu ezmesi ve şartlı tahliye edilmiş bir banka soyguncusunun tavan arasındaki bir sandığın dibinde 900 dolar değerinde

bir pul bulması için gereken tüm ayarlamaları da yapmış. Sorarım şimdi size: Şans Tanrı'dan mı gelir?"

Rumfoord bir Limoges fincanı kadar yarısaydamlaşmış olan işaretparmağını havaya kaldırdı. "Bir sonraki ziyaretimde, sevgili inananlar," dedi, "yüce Tanrı'nın yapılmasını istediğini sandıkları şeyler yapan insanlar hakkında bir mesel anlatacağım size. O güne kadar, bu meselin referans çerçevesini anlayabilmeniz açısından, İspanyol engizisyonu hakkında elinize ne geçerse okumanızı tavsiye ederim.

Yanınıza bir dahaki gelişimde," dedi Rumfoord, "size modern zamanlarda anlam ifade edebilecek biçimde düzeltilmiş bir İncil getireceğim. Bir de Mars'ın kısa bir tarihçesini getireceğim: dünyanın birleşip İnsan Kardeşliği'ni oluşturabilmesi için canlarını vermiş azizlerin gerçek tarihini. Bu tarih, kırılabilecek bir kalbi olan her insanın kalbini kıracaktır."

Rumfoord ile köpeği bir anda maddesizleştiler.

* * *

Mars'tan kalkmış Merkür'e giden uzaygemisinde, yani Dayı ile Boaz'i taşıyan uzaygemisinde, otomatik pilot-navigatör kabinde tekrar gündüz olmasına hükmetmişti.

Dayı'nın Boaz'e cebindeki şeyin artık kimseyi incitemeyeceğini söylediği gecenin sabahıydı.

Dayı yatağında oturur vaziyette uyuyordu. Mauser tüfeği, dolu ve horozu çekilmiş bir halde, dizlerinin arasında durmaktaydı.

Boaz uyumuyordu. Dayı'nın karşısındaki yatakta boylu boyunca yatıyordu. Boaz gece gözünü bile kırpmamıştı. Şimdi isteseydi Dayı'nın elinden kolayca tüfeğini alıp öldürebilirdi onu.

Ama Boaz, bir badiye olan ihtiyacının, insanlara her istediğini yaptırmasını sağlayacak bir araca olan ihtiyacından çok daha fazla olduğuna karar vermişti. Gerçi gece boyunca insanlara ne yaptırmak istediğinden de emin olamamıştı bir türlü, o ayrı.

Yalnız olmamak, korku duymamak – Boaz bunların hayatta önemli şeyler olduğuna karar vermişti. Gerçek bir badi her şeyden daha yararlı olabilirdi.

Kabin hırıltılı, köhürtülü, tuhaf bir sesle dolmuştu. Bir kahkahaydı bu. Boaz'in kahkahasıydı. Bu kadar tuhaf olmasının sebebi, Boaz'in daha önce hiç böyle gülmemiş olmasıydı – şu anda gülmekte olduğu şeylere daha önce hiç gülmemiş olması.

İçine düştüğü korkunç duruma gülüyordu – askerlik hayatı boyunca olup biten her şeyi anlıyormuş gibi, olup biten hiçbir şeyde sorun yokmuş gibi davranmasına gülüyordu.

Kendisini nasıl da aptalca –Tanrı bilir kim tarafından, Tanrı bilir ne için– kullandırtmış olduğuna gülüyordu.

"Vay anasını be badim," dedi yüksek sesle, "uzayın ortasında ne yapıyoruz biz böyle? Bu giysilerin içinde ne yapıyoruz biz böyle? Bu aptal gemiyi kim yönetiyor? Bu teneke kutusunun içine nasıl oldu da bindik? Gitmekte olduğumuz yere varınca nasıl olacak da silahımızı çekip birini vuracağız? O biri nasıl olacak da silahını çekip bizi vurmaya çalışacak? Nasıl oldu bütün bunlar?" dedi Boaz. "Badim," dedi, "nasıl oldu, sen söyleyebilir misin bana?"

Dayı uyandı, Mauser'inin namlusunu Boaz'e doğru savurdu.

Boaz gülmeyi sürdürdü. Kumanda kutusunu cebinden çıkarıp yere fırlattı. "İstemiyorum bunu badim," dedi. "Onu açıp içini boşalttıysan ne gam. İstemiyorum ben onu."

Sonra da şöyle bağırdı: "Bu pisliğin hiçbir şeyini istemiyorum!"

8

Hollywood'da Bir Gece Kulübünde

"HARMONYUM: Merkür gezegeninde yaşadığı bilinen yegâne yaşam formu. Harmonyum bir mağara canlısıdır. Ondan daha zarif bir yaratık hayal etmek zordur."

Çocuklar için Kerametler ve Yapacak Şeyler Ansiklopedisi

Merkür gezegeni kristal bir kadeh gibi çınlaya çınlaya şarkı söyler.

Hiç durmadan şarkı söyler.

Merkür'ün bir yüzü Güneş'e dönüktür. O yüz her zaman Güneş'e dönük olmuştur. O yüz bir akkor toz denizidir.

Diğer yüzse sonsuz uzayın hiçliğine bakar. O yüz her zaman sonsuz uzayın hiçliğine bakmıştır. O yüz, mavi beyaz dev kristallerle dolu bir kristal ormanıdır.

Merkür'ün şarkı söylemesinin sebebi, sonu gelmez bir gündüzün hüküm sürdüğü sıcak yarıküre ile sonu gelmez bir gecenin hüküm sürdüğü soğuk yarıküre arasındaki gerilimdir.

Merkür'de hiç atmosfer yoktur, dolayısıyla söylediği şarkı ancak dokunma duyusuyla algılanır.

Yavaş bir şarkıdır bu. Merkür onun biricik notasını

bir Dünya bin yılı boyunca hiç kesmeden uzatır da uzatır. Şarkının bir zamanlar hızlı, vahşi ve hareketli olduğunu –aşırı oynak olduğunu– düşünenler vardır. Mümkündür.

Merkür'ün derin mağaralarında yaratıklar yaşar.

Gezegenlerinin söylediği şarkı onlar için önemlidir zira bu yaratıklar titreşimle beslenirler. Mekanik enerji onların gıdasıdır.

Yaratıklar mağaralarının şarkı söyleyen duvarlarına sıkı sıkı yapışırlar.

Merkür'ün şarkısını böyle yerler.

Merkür'ün mağaraları derinlerde sıcacıktır.

Mağaraların duvarları derinlerde fosforışıldır. Fulya sarısı bir ışık saçarlar.

Mağaralardaki yaratıklarsa yarısaydamdır. Duvarlara yapıştıklarında, fosforışıl duvarlardan yayılan ışık onların bedenlerinden geçip gider. Ne var ki duvarların sarı ışığı yaratıkların bedenlerinden geçince canlı bir deniz yeşiline döner.

Doğa harikulade bir şeydir.

Mağaralardaki yaratıklar küçük omurgasız uçurtmalara çok benzerler. Baklava şeklindedirler ve olgunluğa erdiklerinde boyları otuz santim, enleri yirmi santim olur.

Kalınlıklarıysa bir oyuncak balonun naylonundan daha kalın değildir.

Her yaratığın dört narin vantuzu vardır – her köşesinde bir tane. Bu vantuzlar onun bir tür mühendis tırtıl gibi usul usul ilerlemesini, duvara yapışıp kalmasını ve Merkür'ün şarkısının en güçlü duyumsandığı yerleri bulmasını sağlar.

Sıkı bir öğün vaat eden yerler bulduklarında yaratıklar kendilerini duvara ıslak duvar kâğıdı gibi yapıştırırlar.

Yaratıkların bir dolaşım sistemine ihtiyaçları yoktur. Bedenleri o kadar incedir ki hayat veren titreşimler hiçbir aracı kullanmadan bütün hücrelerini çınlatabilir.

Yaratıklar dışkılamazlar.

Yaratıklar pul dökerek ürerler. Bebekler ebeveynlerinden ilk döküldüklerinde saç kepeğinden farksızdırlar.

Tek bir cinsiyet vardır.

Her yaratık kendi cinsinden pullar dökmekle yetinir, zaten kendi cinsi başka herkesin cinsi gibidir.

Çocukluk diye bir şey yoktur. Pullar ebeveynlerden döküldükten üç Dünya saati sonra kendileri de pullanmaya başlar.

Olgunluğa erdikten sonra yaşlanmaya başlayıp ölmek gibi bir döngüleri de yoktur. Olgunluğa ermelerinden sonra, Merkür şarkı söylemeyi bırakmadığı sürece hep olgun kalırlar anlayacağınız.

Bir yaratığın diğerine zarar vermesi mümkün olmadığı gibi, birinin diğerine zarar vermeyi istemek için sebebi de olamaz.

Açlık, haset, hırs, korku, hınç, din ve şehvet söz konusu değildir ve anlamları bilinmez.

Yaratıkların tek bir duyuları vardır: dokunma.

Azıcık telepati güçleri vardır. Alıp verebildikleri mesajlar neredeyse Merkür'ün şarkısı kadar tekdüzedir. Yalnızca iki mesajı alıp vermeleri mümkündür. Bunlardan birincisi ikincisine otomatik cevap, ikincisi de birincisine otomatik cevap şeklindedir.

Birincisi, "*Buradayım, buradayım, buradayım,*" mesajıdır.

İkincisiyse, "*İyi ki buradasın, iyi ki buradasın, iyi ki buradasın,*" mesajı.

Yaratıkların, faydası izah edilememiş son bir özelliği daha vardır: Görünüşe bakılırsa, fosforışıl duvarlarda çarpıcı desenler oluşturacak biçimde dizilmeyi severler.

Kendilerini seyredenlere karşı kör ve kayıtsız kalsalar da, duvarlar üzerindeki duruşlarını düzenleyerek fulya sarısı ve canlı deniz yeşili baklavalarla düzenli ve göz

kamaştırıcı desenler oluştururlar. Sarı, mağara duvarlarının çıplak kalan kısımlarından gelir. Deniz yeşili de duvarların yaratıklardan süzülen ışığıdır.

Müziğe sevdalı ve kendilerini güzelliğin hizmetine adamaya istekli olmaları sebebiyle, yaratıklara Dünyalılar tarafından pek hoş bir isim verilmiştir.

Harmonyumlar denir onlara.

* * *

Dayı ile Boaz, Mars'tan ayrılmalarının üstünden yetmiş dokuz Dünya günü geçtikten sonra nihayet Merkür'ün karanlık yüzüne indirilmekteydiler. İnmekte oldukları gezegenin Merkür olduğunu bilmiyorlardı.

Güneş'in korkutucu ölçüde büyük olduğunu düşündüler.

Lakin bu, Dünya'ya inmekte olduklarını sanmaktan alıkoymadı onları.

Uzaygemisi keskince hız kestiği sırada kendilerini kaybettiler. Şimdi bilinçleri tekrar yerine gelmekteydi – zalimce ama güzel bir yanılsamayla karşı karşıyaydılar.

Dayı ile Boaz'e, üzerinde projektör ışıklarının oynaştığı gökdelenler arasında gemileriyle yavaş yavaş alçalıyorlarmış gibi geliyordu.

"Ateş etmiyorlar," dedi Boaz. "Savaş ya sona ermiş ya da hiç başlamamış."

Gördükleri neşeli ışın demetleri projektörlerden gelmiyordu oysa. Merkür'ün aydınlık ve karanlık yarıküreleri arasında uzanan sınır çizgisindeki yüksek kristallerden geliyordu. Bu kristaller güneş ışınlarını yakalıyor, prizmadan geçirip kırdıktan sonra karanlık yüzde oynaştırıyordu. Karanlık yüzdeki diğer kristaller de ışınları yakalayıp ileriye aktarıyorlardı.

Projektör ışıklarının gelişmiş bir medeniyet üzerin-

de oynaşmakta olduğuna inanmak kolaydı doğrusu. Dev mavi beyaz kristallerden oluşan sık ormanı olanca heybeti ve güzelliğiyle gökdelenlerle karıştırmak da kolaydı.

Dayı bir lombozun önünde durmuş, sessizce gözyaşı döküyordu. Aşk için, aile için, arkadaşlık için, hakikat için, medeniyet için ağlıyordu. Onu ağlatan şeylerin hepsi soyutlamalardı; çünkü belleği ona, hayal gücünün acılarla, kederlerle ilişkilendirebileceği çok az sayıda yüz, çok az sayıda nesne temin edebiliyordu. İsimler kafasında kuru kemikler gibi takırdıyordu. *Stony Stevenson, bir arkadaş... Bee, bir eş... Krono, bir oğul... Dayı, bir baba...*

Malaki Constant adı geldi aklına ama onunla ne yapacağını bilemedi.

Dayı bomboş bir hayale daldı, projektör ışıklarının süpürdüğü heybetli binaları üretmiş olan muhteşem insanlara ve muhteşem hayatlara karşı bomboş bir saygıyla doldu içi. Burada, hiç kuşkusuz, yüzü olmayan aileler, yüzü olmayan arkadaşlar, ismi olmayan umutlar çiçeklenebilirdi...

Çiçeklenmeyi anlatmaya uygun bir imge kaçıp gidiverdi Dayı'nın aklından.

Acayip bir çeşme hayal etti, çapları peyderpey uzayan kâselerin üst üste yerleştirilmesiyle oluşmuş konik bir yapı. Olmuyordu. Çeşme kupkuruydu, kuş yuvası kalıntılarıyla doluydu. Dayı'nın parmak uçları, kuru kâselere basarak çeşmenin tepesine tırmanırken hırpalanmış gibi sızlıyordu.

Hayal bir türlü olmuyordu.

Dayı, Mauser tüfeğinin yağlı namlusunun ucundan kendisini çağırmış olan üç güzel kızı tekrar getirdi gözlerinin önüne.

"Oğlum!" dedi Boaz. "Şimdi herkes uykuda; ama görürsün bak, uzun sürmeyecek!" Kırıttı, gözleri parladı.

"Badi Boaz ile badi Dayı şehre varınca," dedi, "herkes uyanacak ve haftalarca uyanık kalacak!"

Gemi, pilot-navigatörü tarafından ustalıkla idare ediliyordu. Sistem kendi kendine sinirli sinirli konuşmaktaydı – salınıyor, pır pır ediyor, tıkırdıyor, vızıldıyordu. Yanlardan geleceğini algıladığı tehlikelerden gemiyi sakınıyor, aşağıda ideal bir iniş yeri arıyordu.

Pilot-navigatörün tasarımcıları, takıntılı bir fikri ona kasten musallat etmişlerdi: Bu fikir, geminin taşıyor olduğu farz edilen değerli asker ve levazımat için sığınak arama fikriydi. Pilot-navigatör değerli askerleri ve levazımatı bulabileceği en derin deliğe indirmekle yükümlüydü. İnişte düşman ateşiyle karşı karşıya kalınacağı varsayılıyordu.

Yirmi Dünya dakikası sonra, pilot-navigatör hâlâ kendi kendine konuşmaktaydı – her zamanki gibi, konuşacak konu bulmakta zorlanmıyordu.

Ve gemi hâlâ düşmekte, süratle düşmekteydi.

Dışarıdaki sözde projektör ışıkları ve gökdelenler artık görülmez olmuştu. Zifirî karanlık vardı sadece.

Geminin içinde sessizliğin az daha açık bir tonu hâkimdi. Dayı ile Boaz başlarına geleni sezmişlerdi; ama söylemeye dilleri varmıyordu.

Diri diri gömülmekte olduklarını doğrulukla anlamışlardı.

Gemi ansızın sarsılarak Boaz ile Dayı'yı yere savurdu.

Bu şiddet, şiddetli bir rahatlamayı beraberinde getirmişti.

"Nihayet evdeyiz," diye bağırdı Boaz. "Eve hoş geldik!"

Derken o berbat duygu, yaprak gibi süzülerek düşme duygusu yeniden başladı.

Yirmi Dünya dakikası sonra, gemi hâlâ aheste aheste düşmekteydi.

Sarsıntılar sıklaşmıştı.

Kendilerini sarsıntılara karşı korumaya almak için Boaz ile Dayı yataklarına girmişlerdi. Yüzükoyun uzanmış, elleriyle ranzalarının çelik taşıyıcı borularına tutunuyorlardı.

Istıraplarına tuz biber ekmek istercesine, pilot-navigatör kabine gecenin çökmesine hükmetmişti.

Geminin tavanını gıcırdayarak sıyıran bir ses, Dayı ile Boaz'i yastıklarından başlarını kaldırıp lombozlara bakmaya sevk etti. Dışarıda uçuk sarı bir ışık vardı şimdi.

Dayı ile Boaz sevinçle bağrışarak lombozlara koştular. Ancak onlara ulaşmalarıyla bir kez daha yere savrulmaları bir oldu çünkü gemi kendini takıldığı bir engelden kurtarıp yeniden düşmeye başlamıştı.

Bir Dünya dakikası sonra düşüş nihayete erdi.

Pilot-navigatörden mütevazı bir çıt sesi geldi. Kargosunu Mars'tan Merkür'e emniyetle götürüp teslim etmiş, sonra da talimat gereği kendini kapatmıştı.

Kargosunu Merkür yüzeyinin yüz seksen altı kilometre altındaki bir mağaranın tabanına bırakmıştı. Dolambaçlı bir baca sisteminden geçerek, daha derine gidemeyeceği bir noktaya kadar inmişti.

Boaz lombozlardan birine ilk ulaşan ve dışarıya bakarak harmonyumların duvarlarda oluşturduğu sarı ve deniz yeşili baklavaların neşeli karşılamasını ilk gören oldu.

"Dayı!" dedi Boaz. "Hollywood'da bir gece kulübünün tam ortasına indirilmediysek bana da Boaz demesinler!"

Bundan sonra olanların iyi anlaşılabilmesi için bu noktada Schliemann solunum tekniklerini kısaca özetlemek yerinde olacak. Dayı ile Boaz, basınçlı kabinlerinde giderken, oksijenlerini ne zamandır incebağırsaklarındaki leblebilerden alıyorlardı. Ama basınçlı bir atmosferde yaşarken kulaklarını ve burunlarını tıkamalarına da, ağız-

larını sık sıkı kapalı tutmalarına da gerek yoktu. Bu yalıtım ancak bir vakum ortamında ya da zehirli bir atmosferdeyken gerekliydi.

Boaz uzaygemisinin dışında anagezegeni Dünya'nın sağlıklı atmosferinin bulunduğu izlenimine kapılmıştı.

Halbuki orada bir vakum ortamından başka hiçbir şey yoktu.

Boaz dışarıda dost bir atmosferin olduğu zannından kaynaklanan büyük bir gafletle hava kilidi bölmesinin hem iç hem de dış kapılarını pat diye açtı.

Mükâfatı, kabinin küçük atmosferinin bir anda dışarıdaki vakum ortamına dönüşüvermesi oldu.

İç kapıyı derhal kapattıysa da, Dayı'da ve kendinde tam da sevinçle bağırmaya kalktıkları sırada kanamaların başlamasına mâni olamadı.

Solunum sistemleri oluk oluk kanarken yere yığılıp kaldılar.

Onları ölmekten kurtaran, dönüşüme başka bir dönüşümle cevap vererek kabin basıncını yeniden normal seviyeye yükselten full otomatik bir acil durum sistemi oldu.

"Yandık," dedi Boaz, kendine gelirken. "Yandık ki ne yandık... Buranın Dünya olmadığına kalıbımı basarım."

Dayı ile Boaz paniğe kapılmadılar.

Yiyerek, içerek, dinlenerek ve leblebiler sayesinde güçlerini geri kazandılar.

Sonra da kulaklarını ve burunlarını tıkayıp ağızlarını kapayarak geminin etrafını keşfe çıktılar. Lahitlerinin derin, dolambaçlı ve sonsuz olduğunu –havasız, insana uzaktan yakından benzeyen hiçbir canlının yaşamadığı, insana uzaktan yakından benzeyen hiçbir canlının yaşayamayacağı bir yer olduğunu– anladılar.

Harmonyumların varlığını fark ettiler ama yaratıkların oradaki varlığında cesaret verici hiçbir şey bulamadılar. Yaratıklar hayalet gibiydi.

Dayı ile Boaz böyle bir yerde olduklarına inanmıyorlardı aslında. Onları paniğe kapılmaktan kurtaran da bu inanmazlık olmuştu.

Gemilerine geri döndüler.

"Anlaşıldı," dedi Boaz sakince, "bir yanlışlık olmuş. Toprağın fazla derinlerini boylamışız. Gemiyi tekrar uçurup yukarıya, binaların olduğu yere geri gitmeliyiz. Açık konuşayım Dayı, bana burası Dünya'ymış gibi bile gelmiyor. Dedim ya, bir yanlışlık olmuş. Gidip o binalarda yaşayanlara nerede olduğumuzu sormamız lazım."

"Tamam," dedi Dayı. Dudaklarını yaladı.

"Şu *çalıştır* düğmesine bas yeter," dedi Boaz, "kuş gibi uçup yukarı çıkarız."

"Tamam," dedi Dayı.

"Hem belki," dedi Boaz, "yukarıda, binalarda yaşayanların burada, aşağıda neler olduğundan haberleri bile olmayabilir. Belki de onları şaşkın bırakacak bir şey keşfetmişizdir."

"Mümkün," dedi Dayı. Ruhu, başlarının üzerinde kilometreler boyunca uzanan kayaların basıncını hissediyordu. Ruhu, içine düştükleri açmazın gerçek doğasını da hissediyordu. Dört bir yanlarında ve başlarının üzerinde dal budak salmış geçitler vardı. Dallar budaklara, budaklar da bir insan gözeneğinden büyük olmayan geçitlere ayrılıyordu.

Dayı'nın ruhu, on bin daldan birinin dahi onca yolu aşıp yüzeye varamayacağı hissetmekte haklıydı.

Uzaygemisi, gövdesinin alt kısmındaki çok iyi düşünülmüş sensör donanımı sayesinde, çok az sayıdaki geçitten birine girerek ve yine çok az sayıdaki önü açık geçitten birinden çıkarak, en aşağılara inmenin yolunu kolaylıkla bulmuştu.

Dayı'nın ruhunun henüz hesap edemediği, pilot-navigatörün iş yukarı çıkmaya geldiğinde tasarımından

kaynaklanan bir aptallık sergileyeceğiydi. Geminin yukarı çıkışta sorunlarla karşılaşabileceği tasarımcıların hiç aklına gelmemişti. Tüm Marslı gemilerin Mars'taki engelsiz bir alandan kalkış yapması, Dünya'ya indikten sonra da terk edilmesi bekleniyordu ne de olsa. Bundan dolayı, gemide yukarıdan gelecek tehlikeler için hiçbir sensör donanımı yoktu.

"Hoşça kal mağaracık," dedi Boaz.

Dayı lakayt bir tavırla *çalıştır* düğmesine bastı.

Pilot-navigatör vınladı.

On Dünya saniyesi sonra, pilot-navigatör ısınmıştı.

Gemi, mağaranın zemininden hafif bir hışırtıyla havalandı, bir duvara değdi, gövdesinin yan tarafını duvara yırtarcasına, gıcırtıyla sürterek yükseldi, tavanını yukarıdaki bir çıkıntıya çarpıp geriledi, tekrar çarptı, tekrar geriledi ve çıkıntıyı sıyırarak bir kez daha hışırtıyla yükseldi. Sonra yine aynı gıcırtı duyuldu – bu defa her bir yandan.

Yukarıya doğru bütün hareket durmuştu.

Gemi, som kayalar arasına sıkışıp kalmıştı.

Pilot-navigatör mızırdandı.

Kabinin döşeme tahtaları arasından hardal rengi bir fırt duman gönderdi içeriye.

Pilot-navigatör mızırdanmayı kesti.

Aşırı ısınmıştı ve bu aşırı ısınma, gemiyi ümitsiz bir durumdan kurtarması gerektiği yönünde bir sinyaldi. Nitekim hemen –gacırdaya gucurdaya– işe girişti. Çelik parçalar inim inim inledi. Perçinler tüfek gibi tak tak patladı.

Sonunda gemi serbest kaldı.

Pilot-navigatör sıkıştığı yerden kurtulduğunu anladı. Gemiyi mağara zeminine geri uçurarak hafif bir dokunuşla yere kondurdu.

Pilot-navigatör kendini kapattı.

Dayı *çalıştır* düğmesine tekrar bastı.

Gemi beceriksiz manevralarla kendini bir çıkmaz geçide soktu yine, sonra sıkıştığı yerden kurtulup tekrar yere kondu ve tekrar kendini kapattı.

Bu döngü on iki defa tekrarlandıktan sonra nihayet, geminin bu gidişle kendini paramparça edeceği anlaşıldı. İskelet destekleri çoktan su koyuvermişti bile.

Gemi on ikinci defa mağara zeminine indiğinde Dayı ile Boaz darmadağın oldular. Ağlamaya başladılar.

"Öldük biz Dayı, öldük!" dedi Boaz.

"Yaşadığımı hiç hatırlamıyorum ki ben," dedi Dayı, bezgin bir sesle. "Nihayet biraz yaşayacağım sanmıştım."

Dayı bir lomboza yaklaşıp yaşlı gözlerle dışarıya baktı.

Lomboza en yakın duvardaki yaratıkların deniz yeşili bedenleriyle uçuk sarı bir İ harfini kusursuzca çevrelediklerini gördü.

Duvara gelişigüzel dağılmış beyinsiz yaratıkların böyle bir harf oluşturması yüksek olasılık dahilinde bir durumdu. Ama sonra Dayı, İ'nin önünde kusursuz bir T olduğunu fark etti. T'nin önünde de kusursuz bir S vardı.

Dayı başını yana eğerek lombozun arkasından duvara yatık bir açıyla baktı. Bu hareket, harmonyum istilasına uğramış duvarın yüz metrelik bir bölümünü görebilmesini sağlıyordu.

Dayı harmonyumların göz alıcı harflerle bir mesaj oluşturduklarını fark ettiğinde şaşkınlıktan az kalsın küçük dilini yutacaktı.

Deniz yeşiliyle çevrelenmiş bu uçuk sarı mesaj şöyleydi:

BU BİR ZEKÂ TESTİ!

9

Bilmecenin Çözümü

"Tanrı önce, gök ve yer oldu... Sonra 'Işık olayım,' diye buyurdu ve ışık oldu."[1]

Winston Niles Rumfoord'un *Resmî Düzeltilmiş İncil*'i

"Çayın yanında lezzetli bir atıştırmalık olarak, rulo yapılıp Venüs çökeleğiyle oldurulmuş genç harmonyumları deneyin."

Beatrice Rumfoord'un *Galaktik Yemek Kitabı*

"Mars şehitlerinin ruh ölümü, Dünya'ya saldırdıkları zaman değil, Mars'ın savaş makinesi için devşirildikleri zaman gerçekleşti."

Winston Niles Rumfoord'un yazdığı *Mars'ın Mini Tarihi*

"Kimseye zararım dokunmadan iyilik yapabileceğim bir yer buldum kendime."

Sarah Horn Canby'nin *Merkür'ün Mağaralarında Dayı ile Boaz* adlı kitabında Boaz

1. "Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı...Tanrı, 'Işık olsun' diye buyurdu ve ışık oldu." Eski Ahit, "Yaratılış", 1:1, 1:3. (Ç.N.)

Son zamanların en çok satan kitabı, Winston Niles Rumfoord'un *Resmî Düzeltilmiş İncil*'i olmuştur. Popülarite açısından onu Beatrice Rumfoord'un *Galaktik Yemek Kitabı* izler. Üçüncü en popüler kitap, Winston Niles Rumfoord'un yazdığı *Mars'ın Mini Tarihi*'dir. Dördüncü en popüler kitap ise bir çocuk kitabıdır: Sarah Horne Canby imzalı *Merkür'ün Mağaralarında Dayı ile Boaz.*

Bayan Canby'nin kitabının kapağında, eserin başarısına yönelik basmakalıp bir yayıncı değerlendirmesi yer alır. "Kargosu hamburger, sosisli sandviç, ketçap, spor malzemeleri ve gazoz olan bir uzaygemisiyle kaza yapmayı hangi çocuk istemez?"

Yetişkinler Harmonyum mu? adlı eserinde Dr. Frank Minot, çocukların Bayan Canby'nin kitabını çok sevmelerinde daha netameli bir yan görür. Şu soruyu sorar: "Dayı ile Boaz'in aslında son derece gayesiz, duyarsız ve duygusuz olan bu yaratıklara ciddiyetle, saygıyla yaklaşmalarının, çocukların günlük deneyimlerine çok yakın olduğu düşünülebilir mi dersiniz?" Minot, ebeveynlerle harmonyumlar arasında paralellik kurarken, Dayı ile Boaz'in harmonyumlarla ilişkisine atıfta bulunur. Harmonyumlar üç sene boyunca her on dört Dünya gününde bir, Dayı ile Boaz için duvarlara yeni bir mesaj yazarak onlara bazen umut vermiş, bazen de inceden tiye almıştır.

Mesajlar tabii ki Merkür'de on dört günde bir kısa süreliğine maddeleşen Winston Niles Rumfoord tarafından yazılıyordu. Rumfoord harmonyumları kâh sıyırıp atarak kâh itip kakarak duvarda büyük kitap harfleri oluşturuyordu.

Bayan Canby'nin hikâyesinde, Rumfoord'un zaman zaman mağaralarda dolaştığı yolundaki ilk ima, sonlara doğru bir sahnede –Dayı'nın tozun toprağın içinde iri bir köpeğin izlerini bulduğu sahnede– verilir.

Hikâyenin bu noktasında, kitabı çocuğa yüksek sesle bir *yetişkin* okuyorsa şayet, sesini etkileyici biçimde kısarak çocuğa, "Kim oluyordu bu köpek?" diye sorması kaçınılmazdır.

Köpek, Kazak oluyordu. Köpek, Winston Niles Rumfoord'un krono-sinklastik infundibulumdan geçmiş koca kötü köpeği oluyordu.

* * *

Dayı bir mağara geçidinin tozlu tabanında Kazak'ın ayak izlerini bulduğunda, Boaz'le Merkür'e gelmelerinin üstünden üç Dünya yılı geçmişti. Merkür, Dayı ile Boaz'i on iki buçuk defa Güneş'in etrafında dolaştırmıştı.

Dayı ayak izlerini, kayalarla çevrili uzaygemisinin yara bere içinde yattığı kovuğun on kilometre yukarısında bir yerde bulmuştu. Dayı artık gemide yaşamıyordu, Boaz de öyle. Uzaygemisi şimdi yalnızca, Dayı ile Boaz'in her Dünya ayında bir erzak almaya gittikleri ortak bir kiler vazifesi görüyordu.

Dayı ile Boaz nadiren karşılaşıyorlardı. Çok farklı çemberlerde geçiyordu hayatları.

Boaz'in içinde dolandığı çemberler küçüktü. Onun yeri yurdu belli, evi dayalı döşeliydi. Uzaygemisiyle aynı seviyedeydi, ondan yalnızca dört yüz metre mesafede.

Dayı'nın içinde dolaştığı çemberlerse çok geniş, çok değişkendi. Onun evi yoktu. Hafif gezer, uzaklara gider, soğuk onu durdurana kadar tırmanır da tırmanırdı. Soğuk, Dayı'yı durdurduğu noktada harmonyumları da durduruyordu. Dayı'nın dolaştığı daha yüksek seviyelerde harmonyumlar kavruk ve az sayıdaydı.

Boaz'in yaşadığı daha sıcak ve alçak seviyede ise, harmonyumlar çok boldu ve hızlı büyüyordu.

Boaz ile Dayı uzaygemisinde birlikte geçirdikleri bir Dünya yılı sonunda ayrılmışlardı. Birlikte geçirdikleri o ilk bir yıl süresince, biri ya da bir şey gelip onları çıkarmadığı sürece oradan çıkamayacaklarına ikisi de emin olmuştu.

Hem de duvarlardaki yaratıklar Dayı ile Boaz'in tabi tutuldukları testin ne kadar *makul* olduğunu, kafalarını azıcık çalıştırdıkları, azıcık daha ince düşünebildikleri takdirde kaçmalarının işten bile olmadığını vurgulayan yeni mesajlar yazmayı sürdürdüğü halde emin olmuşlardı buna.

"DÜŞÜNÜN!" diyordu yaratıklar.

Dayı ile Boaz, Dayı'nın geçici olarak aklını kaçırmasından sonra ayrıldılar. Dayı, Boaz'i öldürmeye kalkmıştı. Çünkü Boaz uzaygemisine diğer harmonyumların tıpkısının aynısı bir harmonyumla gelip, "Baksana şu ufaklığın şirinliğine Dayı," demişti.

Dayı da Boaz'in gırtlağına sarılmıştı.

* * *

Köpek izlerini bulduğunda Dayı çıplaktı. Yosun yeşili Marslı Hücum Piyadeleri üniforması da, siyah keçe postalları da taşlara sürtünmekten aşınıp pare pare olmuştu çünkü.

Köpeğin izleri Dayı'yı heyecanlandırmadı. Sıcakkanlı bir yaratığın izlerini, insanın en iyi dostunun izlerini görmek Dayı'nın ruhunu ne sosyalleşme arzusuyla ne de umut ışığıyla doldurdu. Sağlam pabuçlar giymiş bir adama ait izlerin köpeğinkileri takip ettiğini gördüğünde dahi hâlâ, kendi kendine söyleyebileceği çok az şey vardı.

Dayı çevresiyle savaş halindeydi. Çevresinin kötü niyetli olduğuna ya da kötü yönlendirildiğine inanmıştı

zaman içinde. Bu duruma tepkisini, çevresine karşı elindeki yegâne silahlarla –pasif direnişle ve açık hakaretlerle– savaşarak ortaya koyuyordu.

Ayak izleri, çevresinin onunla oynamak istediği bir diğer aptal oyunun açılış hamleleri gibi görünmüştü gözüne. İzleri takip edecekti etmesine ama tembelce, heyecansızca yapacaktı bunu. Sırf o an için başka planı olmadığı için düşecekti peşlerine.

Onları takip edecekti.

Nereye gittiklerini görecekti.

Eğile büküle, sarsak adımlarla yürüyordu. Zavallı Dayı çok kilo vermiş, saçları çok dökülmüştü. Süratle yaşlanmaktaydı. Gözleri cayır cayır yanıyordu, iskeleti dağılıverecekmiş gibi hissediyordu.

Dayı Merkür'de hiç tıraş olmamıştı. Saçı sakalı onu rahatsız edecek kadar uzadığında bir kasap bıçağıyla tomar tomar kesip atardı onları.

Boaz ise her gün tıraş olurdu. Uzaygemisinden aldığı berber takımıyla her Dünya haftasında iki defa saçlarını keserdi.

Dayı'dan on iki yaş küçük olan Boaz'in kendini hayatı boyunca hiç bu kadar iyi hissettiği olmamıştı. Merkür'ün mağaralarında kilo aldığı gibi huzura da ermişti.

Boaz'in mesken tuttuğu mağara kovuğunda eşya olarak bir karyola, bir masa, iki sandalye, bir kum torbası, bir ayna, dambıllar, bir teyp ve banda kaydedilmiş bin yüz parça içeren bir müzik kütüphanesi vardı.

Boaz'in mesken tuttuğu mağara kovuğunun bir kapısı da vardı: kovuğun ağzını tıkamaya yarayan yuvarlak bir kaya. Kapı gerekliydi çünkü Boaz harmonyumların gözünde Her Şeye Gücü Yeten Tanrı idi. Harmonyumlar onun kalp atışlarını izleyerek yerini bulabiliyorlardı.

Uyurken kapısını açık bırakmayagörsün, uyandığında kendini yüzlerce, binlerce hayranı tarafından yatağına

mıhlanmış halde bulurdu. Yerinden kalkmasına ancak kalbi durduğu zaman izin verirlerdi.

Boaz de Dayı gibi çıplaktı. Fakat pabuçları hâlâ ayağındaydı. Sahici deriden yapılmış pabuçları fevkalade iyi dayanmıştı. Doğru, Boaz bir yürüdüyse Dayı elli yürümüştü belki ama yine de Boaz'in pabuçları iyi dayanmakla kalmıyordu. Yeni alınmış gibi gıcır gıcırdılar.

Çünkü Boaz onları düzenli olarak siliyor, cilalıyor, parlatıyordu.

Şimdi de onları parlatmakla meşguldü.

Kovuğun kapısını kayayla tıkamıştı. İçeride kendisiyle birlikte yalnızca dört gözde harmonyumu vardı. Bunlardan ikisi Boaz'in üst kollarına sarılmıştı. Biri baldırına yapışmıştı. Yalnızca yedi buçuk santim uzunluğunda genç bir harmonyum olan dördüncüsü ise sol bileğinin altına tutunmuş, Boaz'in nabzından beslenmekteydi.

Boaz diğerlerinden daha çok sevdiği bir harmonyum bulduğunda hep böyle yapardı – yaratığın nabzından beslenmesine izin verirdi.

"Hoşuna gitti mi?" dedi düşüncelerinde, şanslı harmonyuma. "Güzel miymiş?"

Kendini fiziksel olarak hiç bundan iyi hissetmemişti, zihinsel olarak hiç bundan iyi hissetmemişti, ruhsal olarak hiç bundan iyi hissetmemişti. Dayı'yla yollarını ayırdıklarına çok memnundu, Dayı her şeyi evirip çevirip mutlu olan herkesin ya alık ya da kaçıkmış gibi göründüğü bir noktaya getirmeye meraklıydı çünkü.

"İnsanı *bu* hale ne getirir?" diye sordu Boaz küçük harmonyuma, düşüncelerinde. "Kaybettiklerine karşılık ne kazandığını sanıyor bu Dayı? Hasta göründüğüne şaşırmamalı."

Boaz başını iki yana salladı. "Siz ufaklıklarla ilgilensin diye ne uğraştım ama o daha da deliye döndü. Deliye dönmek hiçbir işe yaramaz oysa.

Neler olduğunu anlamıyorum," dedi Boaz düşüncelerinde, "biri bana açıklamaya kalksa yine anlayamam muhtemelen, o kadar akıllı değilim. Tek bildiğim, bizden çok daha akıllı biri ya da bir şey tarafından bir tür sınava tabi tutulduğumuz; benim de tek yapabileceğim, sınav bitene kadar herkesle iyi geçinmek, sakin olmak, hoşça vakit geçirmeye çalışmak."

Boaz başını salladı. "Felsefem budur benim arkadaşlar," dedi üstüne yapışmış harmonyumlara. "Yanılmıyorsam sizin de öyle. Sanırım onun için bu kadar iyi anlaşıyoruz sizinle."

Boaz'in parlatmakta olduğu pabucun sahici deriden burnu yakut gibi parlıyordu.

"Ah be çocuklar, ah be çocuklar," dedi Boaz kendi kendine, pabucun yakutuna bakarken. Pabuçlarını cilaladığında, burunlarının yakutlarında pek çok şey görebildiğini hayal ederdi.

Şu anda da o yakutlardan birine bakarak, Dayı'nın Mars'ta, demirden tören alanındaki taş direkte zavallı arkadaşı Stony Stevenson'ın boğazını sıktığını görüyordu. Bu dehşet verici sahne durduk yere düşmemişti aklına. Boaz'in Dayı'yla ilişkisinin merkez noktasıydı.

"Bana *hakikati* söyleme," dedi Boaz düşüncelerinde, "ben de sana *hakikati* söylemeyeyim." Dayı'dan birkaç defa talep ettiği bir şeydi bu.

Talep cümlesi kendi icadıydı ve şu anlama geliyordu: Dayı, Boaz'e harmonyumlara dair hakikatlerden bahsetmeyi kesmeliydi çünkü Boaz harmonyumları çok seviyordu ve çünkü Boaz, Dayı'yı mutsuz edecek hakikatlerden bahis açmayacak kadar düşünceliydi.

Dayı, arkadaşı Stony Stevenson'ı boğarak öldürdüğünü bilmiyordu. Stony'nin Evren'in bir yerinde hâlâ mucizevi biçimde hayatta olduğunu sanıyordu. Stony'yle birbirlerine kavuşacakları günün hayaliyle yaşıyordu.

Hakikati Dayı'nın yüzüne vurma düşüncesi ne denli kışkırtıcı olsa da Boaz onu bundan esirgeyecek kadar düşünceliydi.

Yakuttaki dehşet verici imge yavaş yavaş kayboldu.

"Evet, ya Rab," dedi Boaz, düşüncelerinde.

Boaz'in sol üst kolundaki yetişkin harmonyum kımıldandı.

"Dostun Boaz'den müzik dinletisi mi istiyorsun yoksa?" diye sordu Boaz, düşüncelerindeki yaratığa. "Söylemeye çalıştığın bu mu? Şöyle mi demeye çalışıyorsun? 'Boaz dostum, nankörlük ettiğimi düşünme sakın, burada kalbinin bu kadar yakınında olmak büyük şeref, biliyorum. Ama dışarıdaki onca arkadaşımı düşünmeden edemiyorum, keşke onların da yiyecek güzel bir şeyleri olsa diyorum.' Söylemeye çalıştığın bu mu?" dedi Boaz düşüncelerinde. "'Lütfen, Boaz Baba... Dışarıdaki bütün o zavallı arkadaşlar için çal hadi bir şeyler,' demeye mi çalışıyorsun? Bu mudur meramın?"

Boaz gülümsedi. "Beni pohpohlaman gerekmiyor," dedi harmonyuma.

Bileğindeki küçük harmonyum kıvrılıp ikiye katlandıktan sonra tekrar açılıp yayıldı. "*Sen* ne anlatmaya çalışıyorsun bakayım?" diye sordu Boaz ona. "Boaz Amca... nabzın benim gibi küçük bir çocuğa fazla geliyor. Boaz Amca... şöyle güzel, tatlı, kolay bir müzik çalsan da yesek, hadi n'olur?' mu demeye çalışıyorsun? Bu mudur meramın?"

Boaz dikkatini sağ kolundaki harmonyuma çevirdi. Yaratık hiç kıpırdamamıştı. "Sen sessiz olandın gerçi, değil mi?" diye sordu Boaz yaratığa, düşüncelerinde. "Fazla konuşmaz, boyuna düşünürsün. Boaz dostunun müziği her daim açık tutmayarak adilik ettiğini düşünüyorsun galiba, ha?"

Sol kolundaki harmonyum tekrar kımıldandı. "Yine

ne diyorsun?" dedi Boaz, düşüncelerinde. İçinde yaşadığı vakum ortamında hiçbir ses dalgası hareket edemeyeceği halde başını kaldırıp dinler gibi yaptı. "'Lütfen Kral Boaz, bize '1812 Uvertürü'nü[1] çal' mı diyorsun?" Boaz önce şaşırmış göründü, sonra sertleşti. "Bir şey sırf diğerine göre daha iyi hissettiriyor diye," dedi düşüncelerinde, "senin için iyi olduğu anlamına gelmez."

* * *

Mars Savaşı alanında çalışan tarihçiler, Rumfoord'un savaş hazırlıklarındaki garip tutarsızlığı sık sık dile getirirler. Bazı bakımlardan Rumfoord'un planları fena halde baştan savmadır. Sıradan askerlerine dağıttığı pabuçlarla mesela, Mars'taki niteliksiz toplumun geçiciliğini –bütün amacı Dünya halklarının birleşmesi uğruna kendini yok etmek olan bir toplumu– hicveder gibidir.

Öte yandan, bölüklerin ana gemileri için Rumfoord'un bizzat seçtiği bestelerle oluşturulan müzik kütüphanelerinde müthiş bir kültürel tasarruf görülür; bu tasarruf adeta, bin Dünya yılı yaşayacak abidevi bir uygarlık için hazır edilmiştir. Söylendiğine göre Rumfoord bu fuzuli müzik kütüphanelerine, ağır silahlara ve hıfzıssıhhaya harcadığından daha fazla vakit harcamıştır.

Şu anonim espri durumu çok güzel özetler: "Mars ordusu üç yüz saatlik kesintisiz müzikle geldi ama 'Küçük Köpek Valsi'ni[2] sonuna kadar dinlemesine yetecek kadar bile kalamadı."

Mars'ın ana gemilerinin donatımında müziğe verilen tuhaf ayrıcalığın açıklaması basittir: Rumfoord iyi

1. Çaykovski'nin, Napoléon'un kaybettiği 1812 Rusya Seferi'ni anlattığı ünlü bestesi. (Ç.N.)

2. Frédéric Chopin'in "Dakikalık Vals, Op. 64 No. 1" adlı bestesi. (Ç.N.)

müziğe delicesine tutkundu, krono-sinklastik infundibulumdan geçip uzaya ve zamana yayılmasından hemen sonra başlamıştı tutkusu.

Merkür'ün mağaralarındaki harmonyumlar da müziğe delicesine tutkundu. Yüzyıllardır Merkür'ün şarkısının o biricik uzatılmış notasından beslenmişlerdi. Boaz onlara ilk müziklerini tattırdığında, ki "Bahar Ayini"[1] olmuştu bu, yaratıklar kendilerinden geçmiş, hatta bazıları dayanamayıp ölmüştü.

Ölü bir harmonyum büzüş büzüş olur ve Merkür mağaralarının sarı ışığında turuncu görünür. Ölü bir harmonyum kuru kayısıya benzer.

Boaz'in harmonyumlara müzik dinletmek amacıyla hareket etmediği bu ilk vakada, teyp uzaygemisinin içinde, yerde duruyordu. Yaratıkların kendilerinden geçip ölenleri, geminin metal gövdesine doğrudan temas edenler olmuştu.

* * *

Şimdi, yani iki buçuk sene sonra Boaz, yaratıklara müzik dinletmenin onları öldürmeyen, uygun bir yolunu sergiliyordu.

Teybi ve dinleti için seçtiği müzik kasetlerini yanına alıp kovuk evinden çıktı. Dışarıdaki koridorda iki alüminyum ütü masası vardı. Masaların ayaklarına keçe tamponlar yapıştırılmıştı. Birbirine yüz seksen santim mesafede duran bu iki ütü masasının arasına alüminyum borulardan ve yosun yeşili branda bezinden yapılmış bir sedye uzatılmıştı.

Boaz teybi sedyenin tam ortasına yerleştirdi. Ortaya çıkan düzeneğin amacı, teypten yayılan titreşimleri ola-

1. Rus besteci İgor Stravinski'nin başyapıtı. (Ç.N.)

bildiğince seyreltmekti. Titreşimler taş zemine ulaşana kadar, ilkin sedyenin brandasından, sonra sedyenin tutamaçlarından, sonra ütü masalarından ve son olarak ütü masalarının ayaklarındaki keçe tamponlardan geçmek zorunda kalacaktı.

Seyreltme bir güvenlik önlemiydi. Harmonyumlardan hiçbirinin müzikten öldürücü bir doz almayacağının garantisiydi.

Boaz şimdi teybe bir kaset takmış ve müziği başlatmıştı. Dinleti boyunca düzeneğin başında nöbet tutacaktı. Görevi, yaratıklardan hiçbirinin teybe fazla yaklaşmamasını sağlamaktı. Görevi, yaratıklardan birinin usul usul ilerleyerek düzeneğe fazla yaklaşması halinde onu yapıştığı duvardan ya da yerden sıyırıp almak, azarlamak, sonra da en az yüz metre ileride bir yere tekrar yapıştırmaktı.

"Eğer aklını başına toplamazsan," derdi düşüncelerinde, atılgan harmonyuma, "her defasında kendini burada, dış sahada bulursun. İyi düşün."

Aslında teybin yüz metre uzağına yerleştirilmiş bir yaratığın da yiyecek bol bol müziği olurdu.

Hatta, mağaraların duvarları o kadar olağanüstü geçirgendi ki kilometrelerce uzaktaki duvarlarda yaşayan harmonyumlar bile Boaz'in dinletilerinin taşlara yayılan dalgalarından nasiplenebilirdi.

Nitekim, izlerin peşinden mağaraların derinlerine inmekte olan Dayı, harmonyumların davranışlarından Boaz'in bir dinleti vermekte olduğunu anlamıştı. Harmonyum nüfusunun çok yoğun olduğu ılık bir seviyeye ulaşmıştı. Harmonyumların her zamanki sarılı yeşilli baklava desenleri dağılmaya yüz tutmuştu – bozulup tırtıklı kümelere, fırıldak biçimlerine, şimşek işaretlerine dönüşüyorlardı. Bunu onlara müzik yaptırıyordu.

Dayı çıkısını yere bıraktıktan sonra dinlenmek için çöküp oturdu.

Sarıdan ve deniz yeşilinden farklı renkler düşledi.

Sonra iyi arkadaşı Stony Stevenson'ın bir sonraki dönemecin ardında kendisini beklemekte olduğunu düşledi. Aklı, Stony'yle buluştukları zaman birbirlerine söyleyecekleri şeylerin heyecanıyla doldu. Dayı'nın aklında Stony Stevenson'ın adıyla eşleştirilebileceği bir yüz yoktu ama bu çok da mühim değildi.

"Ne ikili ama," dedi Dayı kendi kendine. İkili derken kendisi ile Stony'yi kastediyordu, birlikte çalışmaya başlayınca nasıl yenilmez olacaklarını.

"Bak şuraya yazıyorum," dedi Dayı kendi kendine, kıvançla, "her ne pahasına olursa olsun ayırmak isteyecekleri bir ikiliyiz biz. Stony arkadaş ile Dayı arkadaş bir gün tekrar bir araya gelecek olursa vay hallerine. Stony arkadaş ile Dayı arkadaş bir araya geldiğinde her şey olabilir ve genellikle olur da."

Dayı arkadaş kıkırdadı.

Dayı ile Stony'nin bir araya gelmesinden sözümona korkan insanlar yukarıdaki büyük güzel binalarda yaşayan insanlardı. Dayı'nın hayal gücü, gerçekte kaskatı, ölü, donmuş kristaller olan bu sözde binaların belleğinde kalan anlık görüntüleriyle üç yılda çok varsayım üretmişti. Dayı'nın hayal gücü, kâinatın efendilerinin o binalarda yaşadığından artık emindi. Dayı'yı, Boaz'i ve belki Stony'yi de buraya hapsedenler onlardı. Mağaralarda Dayı'nın ve Boaz'in üzerinde deneyler yapıyorlardı. Harmonyumları kullanarak mesajlar yazıyorlardı. Harmonyumların mesajlarla hiç alakaları yoktu.

Dayı bütün bunlardan kesinkes emindi.

Dayı'nın kesinkes emin olduğu başka pek çok şey vardı. Yukarıdaki binaların nasıl döşendiğini bile biliyordu. İçlerindeki mobilyaların bacakları yoktu. Boşlukta öylece yüzüyor, havada manyetik olarak asılı duruyorlardı.

İnsanlar hiç çalışmıyor, hiçbir şey için endişelenmiyorlardı.

Dayı onlardan nefret ediyordu.

Harmonyumlardan da nefret ediyordu. Duvardan bir harmonyum sıyırıp aldı ve ortasından yırtıp iki parçaya ayırdı. Harmonyum ânında büzüşüp turuncuya döndü.

Dayı elindeki ikiye bölünmüş cesedi tavana fırlattı. Başını kaldırıp baktığında tavana yeni bir mesajın yazılmış olduğunu gördü. Mesaj müzik yüzünden dağılmaya yüz tutmuştu. Fakat hâlâ okunabiliyordu.

Mesaj Dayı'ya, mağaralardan tehlikesizce, kolayca ve hızlıca nasıl çıkılabileceğini beş sözcükle anlatmaktaydı. Üç yıldır çözemediği bilmecenin çözümünü karşısında bulduğu o an, bilmecenin basit ve makul olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Boaz'in harmonyumlara müzik dinlettiği yere çıkana kadar mağaralarda koşar adım ilerledi. Büyük haber Dayı'yı çılgına çevirmiş, gözlerini dışarıya uğratmıştı. Vakum ortamında konuşamayacağı için Boaz'i çekip uzaygemisine götürdü.

Dayı orada, kabinin nötr atmosferi içinde Boaz'e, mağaralardan kaçış yolunu gösteren mesajı anlattı.

Şimdi kayıtsız kalma sırası Boaz'deydi. O güne değin harmonyumlarda fark ettiği en ufak zekâ yanılsaması Boaz'i deli gibi heyecanlandırmıştı – oysa şimdi, hapishanesinden çıkmak üzere olduğunu öğrenmişken, ne tuhaftır ki kılı kıpırdamıyordu.

"Bu da... öbür mesajı açıklıyor," dedi Boaz, pes bir sesle.

"Hangi öbür mesajı?" diye sordu Dayı.

Boaz dört Dünya günü önce evinin kapısı önündeki duvarda beliren mesajı elleriyle havaya çizer gibi bir hareket yaptı. "'BOAZ, GİTME!' diyordu," dedi Boaz. Tedir-

ginlik içinde önüne baktı. "'SENİ SEVİYORUZ BOAZ.' Öyle diyordu."

Boaz ellerini indirip yanlarına sarkıttı ve dayanılmaz bir güzellikten gözlerini kaçırırcasına yüzünü çevirdi. "Onu görünce," dedi, "gülümsemeden edemedim. Duvardaki o tatlı, o nazik ufaklıklara baktım ve kendi kendime şöyle dedim: 'Ah be çocuklar... Boaz dostunuzun bir yere gitmesi ne mümkün. Boaz dostunuz daha çok uzun müddet burada mahsur kalacak!'"

"Bu bir tuzak!" dedi Dayı.

"Bu bir ne?" dedi Boaz.

"Bir tuzak!" dedi Dayı. "Bizi burada tutmak için oynadıkları bir oyun!"

Tweety ile Sylvester adlı çizgi roman masanın üstünde, Boaz'in önünde açık duruyordu. Boaz, Dayı'ya hemen cevap vermedi. Cevap vereceğine, önündeki yırtık pırtık kitabın sayfalarını çevirdi. "Mümkündür," dedi en sonunda.

Dayı sevginin telaffuzunda ne çılgın bir cazibe olduğunu düşündü. Uzun zamandır yapmadığı bir şey yaptı sonra. Güldü. Gülmenin bu kâbusu –duvarlardaki beyinsiz zarların sevgiden bahsettiği fikrini– histeriyle sonlandırmanın bir yolu olduğunu düşünmüştü.

Boaz ansızın Dayı'yı tutup sıkarak zavallının kuru kemiklerini çatırdattı. "Bana olan sevgilerini dile getirdikleri o mesaj için istediğimi düşünmeme izin verirsen sevinirim Dayı," dedi Boaz, gergin bir sesle. "Yani..." dedi, "bilirsin..." dedi, "illa ki sana da anlamlı gelecek diye bir şey yok. Yani..." dedi, "bilirsin..." dedi, "senin o mesaj hakkında iyi ya da kötü bir şey söylemen gerekmiyor aslında. Yani," dedi, "bilirsin..." dedi, "bu hayvanlara illa ki kanının ısınması gerekmiyor. Onları illa ki sevmek zorunda değilsin ya da anlamak ya da haklarında bir şey söylemek. Yani..." dedi Boaz, "bilirsin işte..." dedi, "mesaj

sana hitaben yazılmamıştı. Sevdiklerini söyledikleri kişi benim. O halde zaten seni ilgilendirmiyor."

Dayı'yı bıraktı ve dikkatini tekrar çizgi romana yöneltti. Geniş, kahverengi, adaleli sırtı Dayı'yı şaşırtmıştı. Boaz'den ayrı yaşaya yaşaya, Dayı fiziksel bakımdan Boaz'e denk olduğu hüsnükuruntusuna kapılmıştı. Şimdi bunun ne acınası bir yanılgı olduğunu anlıyordu.

Boaz'in sırt kasları, sayfaları çeviren parmaklarının seri hareketlerine kontrast oluşturan ağır kımıltılarla birbiri üstüne binmekteydi. "Tuzaklar ve oyunlar hakkında ne çok şey biliyorsun," dedi Boaz. "Gemiyle buradan çıktığımız takdirde dışarıda bizi daha kötü bir tuzağın beklemediği ne malum?"

Dayı cevap veremeden, Boaz teybi çalar vaziyette ve bekçisiz bıraktığını hatırladı.

"Onlara göz kulak olacak kimse yok yanlarında!" diye haykırdı. Sonra Dayı'nın yanından ayrılıp harmonyumları kurtarmaya koştu.

Boaz giderken, Dayı uzaygemisini baş aşağı çevirmenin planlarını yapıyordu. Dışarıya çıkış bilmecesinin çözümü buydu. Tavandaki harmonyumlar öyle demişti:

DAYI, GEMİYİ BAŞ AŞAĞI ÇEVİR.

Uzaygemisinin altını üstüne çevirme fikri mantıklıydı tabii. Geminin sensör donanımı alt kısmındaydı. Altı üstüne çevrildiğinde, gemi mağaralardan içeriye girerken sergilediği kıvraklık ve zekânın aynısını bu sefer dışarıya çıkmak için kullanacaktı.

Motorlu bir vincin ve Merkür'ün mağaralarındaki zayıf yerçekiminin yardımıyla, Boaz geri gelene kadar Dayı gemiyi tepetakla etmişti bile. Dışarıya çıkış yolculuğu için *çalıştır* düğmesine basmaktan başka yapacak iş kalmamıştı. Baş aşağı duran gemi önce havalanmaya ça-

lışıp mağara zeminine toslayacak, sonra pes edecek ve zemini tavan zannedip ondan geri çekilecekti.

Böylece aşağılara indiğini zannederken baca sisteminden yukarılara çıkmaya başlayacaktı. Ve mümkün olan en derin deliği aramakta olduğunu zannederken, kaçınılmaz olarak çıkış yolunu bulacaktı.

Nihayetinde kendini içinde bulacağı delik, sonsuz uzayın dipsiz duvarsız çukuru olacaktı.

Boaz baş aşağı duran geminin içine, eli kolu ölü harmonyumlarla dolu halde girdi. Üstünde dört litreye yakın kuru kayısı görünümünde ceset taşıyordu. Kaçınılmaz olarak birazını yere düşürdü. Düşenleri büyük bir saygıyla yerden almak için eğilince birazını daha düşürdü.

Yanaklarından gözyaşları boşanıyordu.

"Gördün mü?" dedi Boaz. Üzüntüsünden kendi kendine celalleniyordu. "Gördün mü Dayı?" dedi. "Başlarında durmaz ve onları kendi hallerine bırakırsan olacağı budur, gördün mü?"

Boaz başını iki yana salladı. "Neyse ki hepsi bu kadar değil," dedi. "Daha çok var onlardan." Bir zamanlar çubuk şekerlerle dolu olan boş bir karton kutu buldu. Harmonyum cesetlerini onun içine koydu.

Elleri belinde, doğruldu. Dayı, az önce Boaz'in fiziği karşısında nasıl şaşırdıysa, şimdi de haysiyeti karsısında aynı derecede şaşırıyordu.

Boaz doğrulduğunda, bilge, saygıdeğer, gözü yaşlı, kahverengi bir Herkül'e dönmüştü.

Dayı ise ona kıyasla kendini cılız, köksüz ve huysuz hissediyordu.

"Bölüşümü yapalım mı Dayı?" dedi Boaz.

"Ne bölüşümü?" dedi Dayı.

"Leblebiler, yiyecek, gazoz, şekerleme," dedi Boaz.

"Hepsini bölüşelim mi diyorsun?" dedi Dayı. "Yok artık... Her şeyden sittinsene yetecek kadar var yahu."

Erzak bölüşümü, aralarında daha önce hiç mevzubahis olmamıştı. Hiçbir şeyleri kıt değildi, olacağı da yoktu.

"Yarısını sen yanında götürürsün, yarısı da burada benimle kalır," dedi Boaz.

"Seninle *kalır* mı?" dedi Dayı, kuşkuyla. "Ama sen... sen de geliyorsun benimle, değil mi?"

Boaz koca sağ elini havaya kaldırdı; sessiz ol manasına gelen nazik bir el hareketiydi bu, yüce ruhlu bir insanın hareketiydi. "Bana hakikati söyleme," dedi, "ben de sana hakikati söylemeyeyim." Gözyaşlarını yumruğuyla sildi.

Dayı hakikatlerin söylenmemesi yönündeki bu talebi hiçbir zaman kulak ardı edememişti. Bu talep onu korkutuyordu. İçinden bir ses Boaz'in blöf yapmadığını, Boaz'in Dayı hakkında onu yerin dibine sokacak bir hakikati gerçekten bildiğini söyleyerek onu uyarıyordu.

Dayı'nın ağzını açmasıyla kapaması bir oldu.

"Bana gelip müjdeli haberi veriyorsun," dedi Boaz. "'Boaz...' diyorsun, 'özgürlüğümüze kavuşacağız!' Bunun üzerine heyecandan içim içime sığmaz oluyor, elimde ne iş varsa bırakıp özgürlüğe kavuşacağım güne hazırlanıyorum.

Özgür olacağımı kendi kendime tekrar edip duruyorum," dedi Boaz, "sonra özgür olmanın neye benzeyeceğini düşünmeye çalışıyorum ve tek görebildiğim insanlar oluyor. Beni bir o tarafa, bir bu tarafa çekiştirip duruyorlar, hiçbir şeyden memnun olmuyorlar, hiçbir şey onları mutlu etmediği için de giderek deliye dönüyorlar. Onları mutlu edemediğim için bana bağırıp çağırıyorlar, bunun üzerine hadi bakalım, biraz daha itişip kakışıyoruz.

Derken ansızın," dedi Boaz, "ne zamandır müzikle kolaycacık mutlu etmekte olduğum o çılgın ufaklıklar geliyor aklıma. Gidip baktığımda ne göreyim? Binlercesi ölü yatıyor, neden? Çünkü Boaz onları unutmuş gitmiş,

çünkü özgür kalacak diye çok heyecanlanmış. Buraya gelmeden evvel neyle meşgul olduğumu aklımdan çıkarmasaydım her birinin canını kurtarmış olabilirdim.

Sonra diyorum ki kendime," dedi Boaz, "hayatım boyunca insanlara hiç yaranamadım, insanlar da bana hiç yaranamadılar. Öyleyse niye insan kalabalıkları içinde özgür olmak isteyeyim ki?

Buraya geri geldiğimde sana ne diyeceğimi biliyordum artık Dayı," dedi Boaz.

İşte şimdi diyordu diyeceğini:

"Kimseye zararım dokunmadan iyilik yapabileceğim bir yer buldum kendime, öyle bir yer ki ben iyilik yaptığımı görebiliyorum, iyilik yaptığım varlıklar da bu iyiliğin benden geldiğini biliyor ve beni seviyorlar Dayı, sevebildiklerince seviyorlar. Kendime bir yuva buldum ben.

Ve bir gün burada düşüp öldüğümde," dedi Boaz, "kendi kendime şöyle diyebileceğim: 'Boaz... Sen milyonlarca hayatı yaşanmaya değer kıldın. Etrafına bundan daha fazla mutluluğu kim verebilmiş şimdiye kadar? Koca evrende bir tane düşmanın yok senin.'" Boaz kendi kendisinin hiç sahip olmadığı şefkatli annesi ve babası olmuştu. "'Hadi uyu artık,'" dedi kendine, mağaralarda taştan bir ölüm döşeğinde yattığını hayal ederek. "'Sen iyi bir çocuksun Boaz,'" dedi. "'İyi geceler.'"

10

Mucizeler Çağı

"Ey Yücelerin Yücesi Rab, Kâinatı Yaratan, Galaksileri Döndüren, Elektromanyetik Dalgalara Ruh Veren, Akıl Almaz Miktarlarda Vakumu Soğuran ve Üfleyen, Ateş ve Taş Tüküren, Bin Yıllara Dudak Büken – senin kendin için oktilyon kere daha iyi yapamayacağın ne var bizim senin için yapabileceğimiz? Hiçbir şey. Senin bir nebze ilgini çekebilecek ne yapabilir, ne söyleyebiliriz? Hiçbir şey. Ey insanlık, Yaradanımızın bize olan ilgisizliğine sevin zira bu sayede nihayet özgürlük, dürüstlük ve haysiyet kazanıyoruz. Malaki Constant gibi bir budala, gülünç tesadüfler eseri şansı iyi gitti diye, 'Galiba yukarıdaki beni seviyor,' diyemez artık. Zorbanın teki çıkıp, 'Tanrı şunun şunun olmasını istiyor ve her kim şunun şunun olmasına yardım etmezse Tanrı'ya karşı geliyor demektir,' diyemez artık. Ey yücelerin yücesi Rab, senin ilgisizliğin ne muhteşem bir silahtır, biz onu kınından çıkardık ve onunla saldırıp kudretle kestik biçtik, bizi çoğu zaman ya esir ya tımarhanelik eden safsatayı vurduk katlettik!"

Peder C. Horner Redwine

Bir salı ikindisiydi. Dünya'nın Kuzey Yarıküre'sinde mevsim bahardı.

Dünya yeşil ve sulaktı. Kaymak kadar besleyici, solumaya doyum olmayan, mis gibi bir havası vardı.

Dünya'ya düşen yağmurların saflığı nefis bir tada sahipti. Saflığın tadı hafiften mayhoştu.

Dünya'ya ılık bir iklim hâkimdi.

Yeryüzü toprakları kıpır kıpır bir bereketle adeta kaynıyordu. Toprak, en çok ölümün olduğu yerlerde en verimliydi.

* * *

Hafiften mayhoş yağmur, çok fazla ölümün olduğu yeşillik bir alana düşüyordu. Bir Yenidünya taşra kilisesinin mezarlığına. Kilise mezarlığı, ABD ülkesinin Massachusetts eyaletine bağlı Cod Burnu Yarımadası'nda bulunan Batı Barnstable şehrindeydi. Tıka basa doluydu, doğal nedenlerle ölmüşler arasındaki boşluklar şanlı savaşta ölenlerin naaşlarıyla balık istifi doldurulmuştu. Marslılarla Dünyalılar yan yana yatıyorlardı.

Dünyada, Dünyalılarla Marslıların böyle yan yana gömüldükleri mezarlıkların bulunmadığı bir ülke yoktu. Dünyada, tüm Dünya'nın Mars'tan gelen işgalcilere karşı verdiği savaşta çarpışmamış bir ülke de yoktu.

Her şey affedilmişti.

Tüm canlılar kardeşti, tüm ölüler daha da kardeşti.

Mezar taşlarının arasında ıslak bir anne dodo kuşu gibi oturan kilise, farklı zamanlarda Presbiteryen, Kongregasyonal, Üniteryen ve Evrensel Apokaliptik olmuştu. Şimdiyse, Hiç Tınmaz Tanrı Kilisesi idi.

Yabani görünüşlü bir adam kilise mezarlığında dikilmiş, havanın nefaseti karşısında, bütün o yeşillik ve ıslaklık karşısında hayretten hayrete düşmekteydi. Neredeyse çıplaktı, mavi siyah sakalı ve saçları uzayıp birbirine dolaşmış, aralarına kırlar düşmüştü. Üzerindeki

tek giysi, ingilizanahtarları ve bakır tellerle yapılmış bir peştamaldı.

Giysi edep yerini kapatıyordu.

Yağmur meşinleşmiş yanaklarından aşağı süzülmekteydi. Yağmuru içmek için başını geriye attı. Desteğini almaktan çok dokusunu hissetmek için elini bir mezar taşının üstüne koydu. Taşlara dokunmaya alışkındı – sert ve kuru taşlara dokunmaya ölesiye alışkındı. Ama böyle ıslak taşlar, böyle yosun tutmuş taşlar, böyle insan eliyle şekillendirilip üzerine yazılar kazınmış taşlar... Böylelerine dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Dokunduğu taşın üzerinde *Pro patria*[1] yazıyordu.

Adam Dayı'ydı.

Mars'tan ve Merkür'den eve geri dönmüştü. Uzaygemisi kendi kendini bu kilise mezarlığının bitişiğindeki ormana indirmişti. Dayı, ömrü insafsızca heba edilmiş bir adamın pervasız, patlamaya hazır şiddetiyle doluydu.

Dayı kırk üç yaşındaydı.

Göçüp gitmek için her türlü sebebi vardı.

Ayakta kalmasını sağlayan tek şey, duygusal olmaktan çok mekanik bir arzuydu. *Eşi Bee'ye, oğlu Krono'ya, en iyi ve yegâne arkadaşı Stony Stevenson'a kavuşmak istiyordu.*

* * *

Peder C. Horner Redwine, o yağmurlu salı ikindisi, kilisesinin vaaz kürsüsünde dikilmekteydi. Kilisede ondan başka kimse yoktu. Redwine kürsüye sırf olabildiğince mutlu olmak için tırmanmıştı. Olumsuz koşullar altındayken olabildiğince mutlu olmuyordu. Ancak olağanüstü güzel koşullar altındayken olabildiğince mutlu

1. (Lat.) Vatan için. (Ç.N.)

oluyordu – kendisi, mucizeleri vaat etmekle kalmayıp yaratan bir dinin pek sevilen temsilcisiydi çünkü.

Sorumlusu olduğu Barnstable Birinci Hiç Tınmaz Tanrı Kilisesi'nin bir de alt ismi vardı: *Bitap Uzay Gezgini'nin Kilisesi*. Bu alt isim, şu kehanete dayanıyordu: Mars ordusundan ayrı düşmüş biri, bir gün Redwine'ın kilisesine varacaktı.

Kilise bu mucizeye hazırdı. Kürsünün arkasındaki pürtüklü meşeden direğe, elle dövülmüş demirden bir çivi çakılmıştı. Direk, kilisenin muazzam çatı kirişini taşıyordu. Üstündeki çiviye, ikinci derecede kıymetli taşlarla kaplı bir askılık takılmıştı. Askılığa da şeffaf plastik torbaya geçirilmiş bir kıyafet asılıydı.

Kehanete göre, bitap Uzay Gezgini çıplak olacak ve askılıktaki kıyafet üstüne hokka gibi oturacaktı. Kıyafet, doğru adamdan başkasına olmayacak biçimde tasarlanmıştı. Limon sarısı, kauçuk kaplamalı, önü fermuarla kapatılan ve bedene sımsıkı yapışması istenen bir tulumdu.

Günün modasına uygun değildi. Mucizeye ihtişam katması için yaratılmış özel bir modeldi.

Kıyafetin arkasına ve önüne otuzar santimlik turuncu soru işaretleri dikilmişti. Bunlar Uzay Gezgini'nin kim olduğunu bilmeyeceğine işaret ediyordu.

Uzay Gezgini'nin adı tüm Hiç Tınmaz Tanrı kiliselerinin önderi Winston Niles Rumfoord tarafından dünyaya duyurulana dek, onun kim olduğunu kimse bilmeyecekti.

Uzay Gezgini geldiğinde Redwine'ın vermesi gereken sinyal, kilise çanını deliler gibi çalmak olacaktı.

Çan deliler gibi çalındığı zaman cemaat mensuplarının sevinçle mest olup işi gücü bırakmaları, gülerek, ağlayarak kiliseye gelmeleri gerekiyordu.

Redwine'ın kilisesinin mensupları Batı Barnstable Gönüllü İtfaiye Teşkilatı'nın yönetiminde o kadar bas-

kındı ki itfaiye aracı da bizzat, Uzay Gezgini'nin şanına az da olsa yaraşır nitelikteki yegâne taşıt olarak kiliseye gelecekti.

İtfaiye binasının tepesindeki yangın alarmının çığlıkları, kilise çanının kopardığı şamataya eklenecekti. Alarmın tek bir çığlığı, bir ot ya da orman yangınına işaret ederdi. İki çığlık, bir evde yangın çıktığını gösterirdi. Üç çığlık, birinin kurtarıldığını haber verirdi. On çığlıksa Uzay Gezgini'nin geldiğini bildirecekti.

* * *

Kasasına iyi oturmayan bir pencere kanadından içeriye yağmur sızıyordu. Su, damdaki gevşek bir kiremidin altına süzülüyor, bir çatlak bulup ilerliyor ve Redwine'ın başının yukarısındaki bir kirişin kenarına ışıltılı boncuklar halinde diziliyordu. Bereket, kulenin içindeki eski Paul Revere[1] çanını ıslatıyor, çanın ipinden aşağı süzülüyor, ipin ucuna bağlanmış tahta bir bebeği sırılsıklam ettikten sonra bebeğin ayaklarından yere damlayıp çan kulesinin kayrak taşlı zemininde gölleniyordu.

Bebeğin dinsel bir anlamı vardı. Artık var olmayan iğrenç bir yaşam şeklini temsil ediyordu. *Malaki* deniyordu bu bebeklere. Redwine'ın dindaşlarına ait hiçbir ev ya da iş yeri yoktu ki bir yerlerinde bir Malaki bebeği asılı durmasın.

Bir yere Malaki asmanın tek bir münasip yolu vardı: boynundan asmak. Kullanılması münasip tek bir düğüm vardı: cellat düğümü.

Yağmur, Redwine'ın çan ipine bağladığı Malaki'sinin ayaklarından yere damlıyordu.

1. Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda halka İngilizlerin yaklaştığını haber vermek için geceyi at sırtında dolaşarak geçiren halk kahramanı. (Ç.N.)

Çiğdemlerin açtığı soğuk cin baharı geçmişti.

Nergislerin açtığı narin ve serin peri baharı geçmişti.

İnsanlığın baharı gelmiş, Redwine'ın kilisesinin etrafındaki leylak kameriyelerinden kara üzüm salkımları kadar ağır, tombul çiçekler sarkmıştı.

Redwine yağmurun sesini dinlerken onun Chaucer dönemi İngilizcesiyle konuştuğunu hayal etti. Yağmurun söylediğini farz ettiği sözcükleri yüksek sesle tekrarladı, sesini yağmurunkiyle tıpatıp aynı seviyeye getirerek ahenkle konuştu.

Whan that Aprille with his shoures soote
The droghte of Marche hath perced to the roote,
And bathed every veyne in swich licour,
Of which vertu engendred is the flour...[1]

Yukarıdaki kirişte dizili duran damlacıklardan biri titreşerek düşüp Redwine'ın sol gözlük camını ve pembe yanağını ıslattı.

Zaman Redwine'a merhametli davranmıştı. Orada kürsünün arkasında dikilirken, kırk dokuz yaşında olmasına rağmen gazete dağıtan al yanaklı, gözlüklü bir taşra delikanlısı gibi görünüyordu. Yanağındaki ıslaklığı silmek için elini kaldırınca, bileğine bağlanmış mavi keten torbanın içindeki kurşun bilyeler şakırdadı.

Bu ağırlıklar, hayat yarışındaki engelleriydi onun.

Yirmi iki kilo taşıyordu üstünde – memnuniyetle taşıyordu. Daha güçlü biri daha fazlasını taşırdı, daha güçsüz biri daha azını taşırdı. Redwine'ın her güçlü din-

1. (İng.) "Nisan tatlı yağmurlarıyla gelip / Kırınca Marttan kalan kurağı ve delip / Toprağı köklere işleyince, kudretiyle / Çiçekler açtıran bereketli şerbetiyle..." (Geoffrey Chaucer, *Canterbury Hikâyeleri*, çev. Nazmi Ağıl, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2018, s. 33.) (Y.N.)

daşı engelleri memnuniyetle kabul eder, her yerde gururla taşırdı.

En güçsüzlerin, en zayıfların bile hayat yarışının adil olduğunu artık kabul etmeleri gerekiyordu.

Yağmurun akışkan melodileri boş kilisede her türlü ezberden okuma için öyle güzel fonlar yaratıyordu ki Redwine biraz daha okumaya hazırlandı. Bu sefer, Newport'lu üstat Winston Niles Rumfoord'un yazdığı bir metni okuyacaktı.

Redwine'ın yağmur korosu eşliğinde okumaya hazırlandığı metin, Newport'lu üstat Rumfoord'un kendi konumunu temsilcilerine nazaran, temsilcilerinin konumlarını cemaatlerine nazaran ve herkesin konumunu Tanrı'ya nazaran tanımlamak için yazdığı bir metindi. Redwine onu her ayın ilk pazar günü cemaatine okurdu.

"Ben sizin babanız değilim," dedi Redwine. "Beni kardeşiniz sayın, daha iyi. Ama ben sizin kardeşiniz değilim. Beni oğlunuz sayın, daha iyi. Ama ben sizin oğlunuz değilim. Beni köpeğiniz sayın, daha iyi. Ama ben sizin köpeğiniz değilim. Beni köpeğinizin üzerindeki pire sayın, daha iyi. Ama ben bir pire değilim. Beni köpeğinizin üzerindeki pirenin üzerindeki mikrop sayın, daha iyi. Ben, köpeğinizin üzerindeki pirenin üzerindeki mikrop olarak, size hizmet etmek için elimden gelen ne varsa yapmaya can atıyorum, tıpkı sizin de Evren'in yaratıcısı yüce Tanrı'ya hizmet etmek için elinizden gelen ne varsa yapmaya can attığınız gibi."

Redwine iki elini birbirine çarparak hayalî bir mikroplu pire öldürdü. Pazar günleri kilisede toplanan cemaat hep birlikte bu hareketi yaparak pireyi öldürürdü.

Yukarıdaki kirişten titreşerek düşen bir diğer damlacık, Redwine'ın yanağını yeniden ıslattı. Redwine başıyla selam vererek, damlacık için, kilise için, barış için,

Newport'lu üstat için, Dünya için, hiç tınmayan Tanrı için, her şey için şükranlarını sundu.

Kurşun bilyelerin engel torbaları içinde azametli bir hışırtıyla savrulmalarına sebep olarak kürsüden indi.

Koltuklar arasındaki koridorda ilerleyip çan kulesinin altındaki kemerden geçti. Çan ipinin altındaki su birikintisine geldiğinde durdu ve başını kaldırıp suyun damdan oraya kadar izlediği yolu kestirmeye çalıştı. Bahar yağmurunun içeri girmek için izlediği bu yolun çok güzel olduğuna karar verdi. Bir gün kilisenin tadilatından sorumlu olursa şayet, atılgan yağmur damlalarının yine aynı yoldan içeri girebilmesini sağlayacaktı.

Çan kulesinin altındaki kemerin hemen ötesinde bir kemer daha vardı, leylaklarla bezeli bir kemerli çardak.

Redwine tam bu ikinci kemerin altına adımını atmıştı ki ormanda kocaman bir kabarcığı andıran uzaygemisini ve kendi kilise mezarlığında çıplak dikilen sakallı Uzay Gezgini'ni gördü.

Redwine sevinçle haykırdı. Koşa koşa kilisesine döndü ve çanın ipine sarhoş bir şempanze gibi asılarak onunla birlikte sallandı. Çanlar büyük bir şamata koparark çınlarken Redwine, Newport'lu üstadın dediğine göre bütün çanların söylediği sözcükleri işitti.

Ortalığı, "CEHENNEM YOK!" diye çın çın inletiyordu çanlar.

"CEHENNEM YOK,
CEHENNEM YOK,
CEHENNEM YOK!"

* * *

Dayı'nın çandan ödü kopmuştu. Onu öfkeyle ve korkuyla dolu bir ses olarak algıladığından gerisingeriye gemisine koşmuş, koşarken kendini taş bir duvarın üze-

rinden aşırmaya çalışıp baldırını çok fena yaralamıştı. Hava kilidi bölmesinin kapısını kapattığı sırada, bir sirenin acı acı öterek çana cevap verdiğini işitti.

Dayı, Dünya'nın hâlâ Mars'la savaş halinde olduğunu, sirenin ve çanın da kendisinin şırakkadak öldürülmesine çağrı çıkardığını sanmıştı. *Çalıştır* düğmesine bastı.

Otomatik navigatör ânında karşılık vereceği yerde, kendi kendisiyle abuk sabuk, hiçbir yere varmayan bir tartışmaya girişti. Tartışma navigatörün kendini kapatmasıyla son buldu.

Dayı *çalıştır* düğmesine tekrar bastı. Bu defa elinin ayasıyla bastırarak düğmenin basık kalmasını sağladı.

Navigatör yine kendi kendisiyle aptal aptal tartıştıktan sonra kendini kapatmaya çalıştı. Kendini kapatamayacağını anlayınca da ortama kirli sarı bir duman salmaya başladı.

Duman iyice yoğunlaşıp o kadar zehirli bir hal aldı ki Dayı tekrardan leblebi yutup Schliemann solunumu uygulamak zorunda kaldı.

Derken pilot-navigatör derin ve gümbürtülü bir org sesi çıkararak ruhunu teslim etti.

Artık geminin havalanması söz konusu olamazdı. Pilot-navigatör öldüyse bütün gemi öldü demekti.

Dayı dumanın içinden geçip bir lomboza yaklaştı ve dışarıya baktı.

Dışarıda bir itfaiye aracı gördü. İtfaiye aracı çalılıkları yararak geçip uzaygemisine doğru geliyordu. Yağmurdan sırılsıklam olmuş erkekler, kadınlar ve çocuklar araca sıkı sıkı tutunmuş, sevinç nidaları atarak yaklaşıyorlardı.

İtfaiye aracının önünde Peder C. Horner Redwine yürüyordu. Bir elinde, şeffaf plastik bir torba içinde limon sarısı bir kıyafet taşıyordu. Öbür elindeyse taze kesilmiş bir leylak dalı tutuyordu.

Kadınlar lombozlardan Dayı'ya öpücük gönderiyorlar, içerideki tapılası adamı görmeleri için çocuklarını havaya kaldırıyorlardı. Erkekler itfaiye aracından ayrılmadan Dayı'ya tezahürat yapıyor, birbirlerine tezahürat yapıyor, her şeye tezahürat yapıyorlardı. Koca aracın sürücüsü egzoz patlatıyor, sireni öttürüyor, alarm zilini çalıyordu.

Herkesin üstünde muhtelif engeller vardı. Çoğu engel, pencere demirleri, saçma torbaları, eski ocak ızgaraları gibi, fiziksel avantajları ortadan kaldırması amaçlanmış, aşikâr engellerdi. Öte yandan Redwine'ın cemaati arasında, kendine daha muğlak, daha çarpıcı türden engeller seçmiş sofu birkaç kişi de bulunuyordu.

Kadınlardan bazıları mesela, hasbelkader, güzellik denen müthiş avantaja sahiptiler. Onlar bu haksız avantajı rüküş giyinerek, kambur durarak, çiklet çiğneyerek, cadı gibi boyanarak yok ediyorlardı.

Tek avantajı keskin gözleri olan ihtiyar adamın biri, görme yeteneğini karısının gözlüğünü takarak bozuyordu.

Endamının ve yırtıcı seksapelinin kötü giysilerle, kötü tavırlarla gölgelenmesi mümkün olmayan esmer güzeli bir genç adam, kendini seksten midesi bulanan bir kadınla evlenerek engellendirmişti.

Esmer genç adamın, her kapıyı açan Phi Beta Kappa üyeliğiyle övünmeye yerden göğe kadar hakkı olan karısı ise, çizgi romanlardan başka bir şey okumayan bir kocayı kendine engel olarak seçmişti.

Redwine'ın cemaati tek değildi. Dolayısıyla fanatik oldukları söylenemezdi. Dünya'da kendini seve seve engellendiren, abartısız milyarlarca insan vardı.

Onları bu kadar mutlu edense, artık kimsenin kimseden faydalanamayacak olmasıydı.

İtfaiyeciler şimdi de sevinçlerini ifade etmenin başka bir yolunu bulmuşlardı. İtfaiye aracının tam ortasına

monte edilmiş bir yangın söndürme hortumu vardı. Hortumun ucu kendi ekseninde makineli tüfek gibi döndürülebiliyordu. Adamlar onu tam tepeye çevirip çalıştırdılar. Titrek, kararsız bir fıskiye göğe doğru tırmandıktan sonra daha fazla tırmanamayacağı noktaya geldiğinde rüzgârların etkisiyle damlalara ayrıldı. Şimdi damlalar dört bir yana yağıyordu, kâh uzaygemisinin üzerine patır patır dökülüyor kâh itfaiyecileri ıslatıyor kâh kadınları ve çocukları ıslatıp irkilttikten sonra eskisinden de büyük bir sevince gark ediyordu.

Dayı'nın karşılanmasında suyun bu kadar önemli bir rol oynaması, büyüleyici bir tesadüften ibaretti. Kimse bunu planlamamıştı. Lakin evrensel bir ıslaklık festivali içinde herkesin kendini unutması mükemmel olmuştu.

Tenine yapışan ıslak giysileri içinde kendini pagan bir orman elfi kadar çıplak hisseden Peder C. Horner Redwine, elindeki leylak dalını bir lombozun camına sürttükten sonra o güzel yüzünü cama dayadı.

İçeriden Redwine'a bakan o yüzdeki ifade, hayvanat bahçesindeki zeki bir maymunun yüzündeki ifadeye çarpıcı ölçüde benziyordu. Dayı'nın alnında derin kırışıklıklar vardı, gözleri de umutsuz bir anlama arzusuyla dolu dolu olmuştu.

Dayı korkmamaya karar vermişti.

Redwine'ı içeri almakta da acele etmeyecekti.

Nihayet hava kilit bölmesine gidip hem iç hem de dış kapının mandallarını açtı. Geriye çekildi ve birinin kapıları itip içeri girmesini bekledi.

"İzninizle önce ben gireyim ve ona kıyafeti giydireyim!" dedi Redwine, cemaatine. "Sonra kendisi sizindir!"

* * *

Orada, uzaygemisinde, limon yeşili kıyafet Dayı'nın bedenini bir kat boya gibi sardı. Göğsündeki ve sırtındaki turuncu soru işaretleri, tek bir noktası dahi kırışmadan bedenine sımsıkı yapıştı.

Dayı dünyada başka kimsenin kendisi gibi giyinmediğini henüz bilmiyordu. Pek çok insanın böyle soru işaretli kıyafetleri olduğunu sanıyordu.

"Burası... Dünya mı?" diye sordu Redwine'a.

"Evet," dedi Redwine. "İnsan Kardeşliği'nin Amerika Birleşik Devletleri ülkesindeki Massachusetts eyaletine bağlı Cod Burnu Yarımadası."

"Tanrı'ya şükür!" dedi Dayı.

Redwine merakla kaşlarını kaldırdı. "Niye?" dedi.

"Efendim?" dedi Dayı.

"Tanrı'ya niye şükrediyorsun?" dedi Redwine. "Sana ne olduğu umurunda bile değil ki onun. Seni ne buraya sağ salim ulaştırmaya ne de öldürmeye zahmet etti." İnancının gücünü göstermek için kollarını havaya kaldırdı. Bileklerine bağlı engel torbalarının içindeki kurşun bilyeler bu hareket üzerine kayıp fışırdayarak Dayı'nın dikkatini üzerlerine çekti. Dayı'nın dikkati, engel torbalarından çabucak kayıp Redwine'ın göğsündeki ağır demir külçeye takıldı. Dayı'nın bakışlarını takip eden Redwine, göğsünde asılı duran demir külçeyi avucunda tarttı. "Ağırdır," dedi.

"Hımm," dedi Dayı.

"Senin de aşağı yukarı yirmi beş kilo taşıman gerekecek sanırım – biz seni bir güzel palazlandırdıktan sonra tabii," dedi Redwine.

"Yirmi beş kilo mu?" dedi Dayı.

"Böyle bir engel taşıyacağın için üzülmen değil, sevinmen lazım," dedi Redwine. "Engellendirildiğin zaman kimse sana hasbelkader sahip olduğun avantajlar yüzünden sitem edemeyecek." Sesi, Hiç Tınmaz Tanrı Kilise-

si'nin ilk günlerinden, yani Mars Savaşı'ndan sonra insanların topluca din değiştirdikleri o heyecanlı günlerden beri fazla kullanmadığı kutsi ve tehditkâr bir tona bürünmüştü. O günlerde Redwine ve tüm diğer din değiştiren gençler, inanmayanları kalabalıkların haklı hoşnutsuzluğuyla –hoşnutsuzluğunda haklı olan, o zaman için namevcut kalabalıklarla– tehdit etmişlerdi.

Hoşnutsuzluğunda haklı olan kalabalıklar şimdi dünyanın her yerinde mevcuttu. Hiç Tınmaz Tanrı Kiliseleri mensuplarının toplam sayısı üç milyar civarında rahat vardı. Bu inancın ilkelerini ilk öğretenler olan genç aslanlar şimdi kuzu olmaya, çan iplerinden süzülen yağmur damlaları gibi Doğu'ya özgü gizemlere kafa yormaya fırsat bulabiliyorlardı. Çünkü disiplin, kilisenin yedi düveldeki kalabalıklara uzanan kolları sayesinde kolayca sağlanıyordu.

"Seni uyarmalıyım," dedi Redwine Dayı'ya. "Dışarıya çıkıp kalabalığa karıştığında, Tanrı'nın sana özel bir ilgi gösterdiği ya da senin Tanrı'ya bir şekilde yardımcı olabileceğin manasına çekilebilecek hiçbir şey söylememelisin. Yapabileceğin en kötü şey, 'Beni bütün sıkıntılarımdan kurtardığı için Tanrı'ya müteşekkirim. O her ne hikmetse beni kayırdı, şimdi benim de tek arzum ona hizmet etmek,' gibisinden bir şeyler söylemek olur.

Dışarıdaki o dostane kalabalık," diye devam etti Redwine, "ne kadar iltimaslı bir himaye altında olsan da sana çabucak yüz çevirip çirkinleşebilir."

Dayı, Redwine'ın söylememesi için uyardığı sözlerin neredeyse aynılarını söylemeyi planlıyordu. Yapabileceği en münasip konuşmanın bu olacağını düşünmüştü. "Öyleyse... ne demem lazım?" dedi Dayı.

"Kehanet, neler diyeceğini de bildiriyor," dedi Redwine. "Kelimesi kelimesine hem de. Söyleyeceklerin üzerinde uzun uzun düşündüm ve daha iyisinin söylenemeyeceğine kani oldum."

"Ama aklıma bir şey gelmiyor ki... merhabadan, teşekkür ederimden başka..." dedi Dayı. "*Sen* ne dememi istersin?"

"Ne diyeceksen onu," dedi Redwine. "Dışarıdaki o iyi insanlar bu ânı uzun zamandır prova ediyorlar. Sana iki soru soracaklar, sen de onları elinden gelen en iyi şekilde cevaplayacaksın."

Dayı'yı hava kilidi bölmesinden geçirip dışarıya çıkardı. İtfaiye aracının fiskiyesi kapatılmıştı. Bağırıp çağırmalar, gülüp oynamalar bitmişti.

Redwine'ın cemaati şimdi Dayı ile Redwine'ın etrafında bir yarım daire oluşturuyordu. Cemaat mensupları ağızlarını sımsıkı kapatmış, nefeslerini tutmuşlardı.

Redwine azizlere yaraşır bir edayla işaret verdi onlara.

Cemaat mensupları hep bir ağızdan konuştular. "Kimsin sen?" dediler.

"Ben... gerçek adımı bilmiyorum," dedi Dayı. "Bana Dayı derlerdi."

"Başından neler geçti?" dedi cemaat.

Dayı hafifçe başını salladı. Maceralarını dinî bir törenin parçası olduğu anlaşılan bu diyaloğa uygun düşecek biçimde nasıl özetleyeceğini bilmiyordu. Kendisinden yüce bir şey beklendiği ortadaydı. Oysa yücelik onun harcı değildi. Gürültüyle nefesini salarak, renksizliğiyle umutlarını boşa çıkardığı için üzgün olduğunu anlatmaya çalıştı onlara. "Ben bir dizi talihsiz tesadüfün kurbanıydım," dedi. Omuzlarını silkti. "Hepimiz gibi," dedi.

Bağırıp çağırmalar, gülüp oynamalar yeniden başladı.

Dayı karga tulumba itfaiye aracına bindirilip kilisenin kapısına götürüldü.

Redwine kapının tepesindeki tahta parşömen tomarına sevgiyle baktı. Tomarın içine yaldızlı harflerle şu sözcükler kazılıydı:

BEN BİR DİZİ TALİHSİZ TESADÜFÜN KURBANIYDIM, HEPİMİZ GİBİ.

İtfaiye aracı kiliseden sonra Dayı'yı doğru Rhode Island'ın Newport şehrine götürdü. Orada bir maddeleşmenin gerçekleşmesi bekleniyordu.

Yıllar evvel yapılmış plan uyarınca, Cod Burnu'ndaki bir diğer itfaiye aracı görev yerinden kaydırılarak kısa süreliğine yangın tulumbasız kalacak olan Batı Barnstable'ın hizmetine tahsis edilmişti.

Uzay Gezgini'nin geldiği haberi Dünya'ya önü alınamayan bir yangın gibi yayılmaktaydı. İtfaiye aracının geçtiği her köy, kasaba ve şehirde Dayı çiçek yağmuruna tutuluyordu.

Dayı itfaiye aracının yüksekçe bir yerine, şoför mahallinin ortasına boylu boyunca uzatılmış altmışa yüz seksenlik bir köknar kalasının üzerinde oturuyordu. Şoför mahallinde ise Peder C. Horner Redwine vardı.

İtfaiye aracının alarm zili Redwine'ın yönetimindeydi ve ısrarla çalınmaktaydı. Zilin tokmağına, dayanıklı plastikten bir Malaki iliştirilmişti. Bebek, yalnızca Newport'tan satın alınabilen özel bir türdendi. Bu türden bir Malaki asmak, asan kişinin Newport'u haccettiğinin ilanı anlamına geliyordu.

Batı Barnstable Gönüllü İtfaiye Teşkilatı'nın kiliseye bağlı olmayan iki elemanı dışında tamamı Newport'a hacca gitmişti. İtfaiye aracının Malaki'si İtfaiye Teşkilatı'nın parasıyla alınmıştı.

İtfaiye Teşkilatı'nın dayanıklı plastikten Malaki'si, Newport'taki hediyelik eşya satıcılarının tabiriyle "hakiki, lisanslı, resmî" bir Malaki'ydi.

Dayı mutluydu çünkü yeniden insanlar arasında olmak, yeniden hava solumak çok güzeldi. Üstelik görünüşe bakılırsa herkes ona tapıyordu.

Çok fazla iyi gürültü vardı. İyi olan her şeyden çok fazla vardı. Dayı, iyi olan her şeyin sonsuza dek sürmesini istiyordu.

İnsanlar hep, "Başından neler geçti?" diye bağırıyorlardı ona, sonra da gülüyorlardı.

Dayı, Uzay Gezgini'nin Kilisesi'ndeki küçük kalabalığı pek memnun etmiş olan cevabını, büyük kalabalıklar için kısaltmıştı. "Talihsiz tesadüfler!" diye bağırıyordu.

Gülüyordu.

Bu ne lan?

Neyse ne. Gülüyordu.

* * *

Newport'ta, Rumfoord Malikânesi sekiz saattir tıklım tıklım doluydu. Bekçiler binlerce insanı duvardaki küçük kapıdan geri çeviriyorlardı. Bekçilere çok da lüzum yoktu aslında, içerisi iğne atsan yere düşmez vaziyetteydi.

Yağlanmış bir yılanbalığı dahi kalabalığın arasından geçemezdi.

Duvarların dışında birikmiş binlerce hacı, duvar köşelerine monte edilmiş hoparlörlere yakın yerler kapmak için sofuca birbirlerini itekliyorlardı şimdi.

Hoparlörlerden Rumfoord'un sesi duyulacaktı.

Kalabalık o zamana kadarki en büyük, en heyecanlı kalabalıktı; çünkü gün, nicedir vaat edilen Uzay Gezgini'nin Büyük Varış Günü idi.

Dört bir yanda, son derece yaratıcı, çarpıcı engeller sergileniyordu. Kalabalık fevkalade sönük ve gemlenmiş bir topluluktu.

Dayı'nın Mars'taki eşi Bee de Newport'taydı. Bee ile Dayı'nın oğlu Krono da öyle.

* * *

"Gelin!.. Hakiki, lisanslı, resmî Malaki'ler burada," dedi Bee boğuk bir sesle. "Gelin! Malaki'siz kalmayın. Uzay Gezgini'ne sallayacak bir Malaki'niz mutlaka olmalı," dedi Bee. "Bir Malaki'niz olsun ki Uzay Gezgini yanınızdan geçerken onu kutsayabilsin."

Newport'ta, Rumfoord Malikânesi'nin duvarındaki küçük demir kapıya bakan bir kabininin içindeydi. Bee'nin kabini, demir kapının karşısına yan yana dizilmiş yirmi kabinlik sıranın başında yer alıyordu. Yirmi kabin yekpare bir hangar çatısı altına sıralanmış ve birbirinden bel yüksekliğinde bölme duvarlarıyla ayrılmıştı.

Bee'nin insanları satın almaya çağırdığı Malaki'ler, hareketli eklemleri ve elmas taklidi taşlardan gözleri olan plastik bebeklerdi. Bee onları bir dinî obje tedarikçisinden yirmi yedişer sente almış, tanesi 3 dolardan satmaktaydı. Mükemmel bir iş kadınıydı.

Bee'nin dünyaya gösterdiği dış yüzü her ne kadar başarılı ve göz boyayıcı olsa da, herkesten çok satış yapmasını içindeki asalete borçluydu. Bee'deki karnaval ışığı hacıların dikkatini çekmiyor değildi. Lakin onları Bee'nin kabinine Malaki satın almaya çeken, ışığından çok aurasıydı. Bu auradan, Bee'nin hayatta çok daha asaletli mevkilere gelmek için yaratıldığı ve mevcut durumunu sineye çekmesinin müthiş bir olgunluk göstergesi olduğu şüpheye yer bırakmayacak biçimde anlaşılıyordu.

"Gelin! Henüz vakit varken Malaki'nizi alın," dedi Bee. "Maddeleşme sırasında Malaki bulamazsınız!"

Bu doğruydu. Kurala göre, Winston Niles Rumfoord ile köpeğinin maddeleşmesine beş dakika kala bayiliklerin kepenklerini indirmeleri gerekiyordu. Rumfoord ile Kazak'a ait son izlerin gözden kaybolmasından on dakika sonrasına kadar da kapalı kalmak zorundaydılar.

Bee yeni bir Malaki kolisini açmakla uğraşan oğlu Krono'ya döndü. "Düdüğe kaç dakika var?" diye sordu.

Düdük, malikânenin içindeki koca bir buhar düdüğüydü. Maddeleşmelerden beş dakika önce çalınırdı.

Maddeleşmelerin başlayışı, yetmiş altı milimlik bir top atışıyla duyurulurdu.

Maddesizleşmelerse havaya bin uçan balon salınarak haber verilirdi.

"Sekiz dakika," dedi Krono, saatine bakarak. On bir Dünya yaşında olmuştu artık. Esmerdi, kanı kaynıyordu. Eksik para üstü vermekte usta, kart oyunlarında becerikliydi. Ağzı bozuktu, yanında on beş santim uzunluğunda bıçağı olan bir sustalı taşırdı. Krono diğer çocuklarla fazla takılmazdı, ayrıca küstah ve patavatsız tavrı yüzünden adı çok kötüye çıktığından yalnızca çok aptal ve çok güzel birkaç küçük kızın ilgisini çekebilmişti.

Krono, Newport Emniyet Müdürlüğü'nün ve Rhode Island Eyalet Polisi'nin kayıtlarında çocuk suçlu olarak geçiyordu. En az elli polis memurunu önadlarıyla tanırdı, on dört defa yalan makinesine bağlandığı için artık çok tecrübeliydi.

Krono'nun bir kuruma yerleştirilmesi önündeki tek engel, Dünya üzerindeki en iyi avukat kadrosuydu: Hiç Tınmaz Tanrı Kilisesi'nin avukatları. Rumfoord'un talimatıyla, Krono'yu tüm suçlamalara karşı savunurlardı.

Krono'ya en çok yöneltilen suçlamalar, yankesicilik, gizli silah taşıma, ruhsatsız silah bulundurma, şehir sınırları içinde ateşli silah kullanma, müstehcen yayın satma ve yaramazlıktı.

Yetkililer oğlanın asıl sorunun annesi olduğundan sert bir dille şikâyet ederlerdi. Annesi onu olduğu gibi seviyordu zira.

"Malaki almak için sadece beş dakikanız kaldı millet," dedi Bee. "Acele edin, acele edin."

Bee'nin üst ön dişleri altındı, teni de tıpkı oğlununki gibi altuni meşe rengindeydi.

Bee üst ön dişlerini, Krono'yla ikisini Mars'tan getiren uzaygemisi Amazon Yağmur Ormanları'nın Gumbo bölgesine çarparak indiğinde kaybetmişti. Kazadan yalnızca Bee ile Krono kurtulmuş, bir sene boyunca cangıllarda dolanıp durmuşlardı.

Bee ile Krono'nun ten rengi, karaciğerlerinin uğradığı bir değişimden kaynaklandığı için kalıcıydı. Üç ay süreyle yalnızca suyla ve salpa-salpa ya da mavi Amazon kavağı diye bilinen ağacın kökleriyle beslenince karaciğerleri değişime uğramıştı. Bu diyet Bee ile Krono'nun Gumba kabilesine kabul töreninin bir parçası olmuştu.

Tören sırasında ana oğul, köyün ortasında yere çakılı kazıklara tutturulmuş iplerin uçlarına bağlanarak, Krono'nun Güneş'i, Bee'nin ise Ay'ı temsil ettiği bir mizansen oluşturacak biçimde kösteklenmişlerdi, Gumbo insanları Güneş'i ve Ay'ı nasıl anlıyorsa o biçimde tabii.

Bütün bu yaşanmışlıkların sonucu olarak, Bee ile Krono birbirlerine çoğu ana oğuldan daha yakındılar.

En nihayet bir helikopter tarafından kurtarılmışlardı. Winston Niles Rumfoord helikopteri tamı tamına doğru zamanda tamı tamına doğru yere göndermişti.

Bee ile Krono'ya "Alice Harikalar Diyarında" kapısının karşısındaki bol kazançlı Malaki bayiliğini Winston Niles Rumfoord vermişti. Bee'nin diş masraflarını da o karşılamış, takma ön dişlerinin altın olmasını o önermişti.

* * *

Bee'nin bitişiğindeki kabinin sahibi Harry Brackman'dı. Mars'tayken Dayı'nın müfreze çavuşuydu Brackman. Şimdi şişmanlamış, saçları dökülmeye yüz tutmuştu. Bir takma bacağı, bir de paslanmaz çelikten sağ eli vardı. Bacağını ve elini Boca Raton Muharebesi'nde kaybetmişti. Muharebeden sağ çıkan tek kişiydi; gerçi feci bi-

çimde yaralanmış olmasaydı müfrezesinin diğer kurtulanlarıyla birlikte kesin linç edilirdi.

Brackman, duvarların iç tarafındaki çeşmenin plastik maketlerini satıyordu. Maketler otuz santim boyundaydı. Tabanlarında yaylı pompalar vardı. Pompalar en alttaki büyük kâseden en üstteki minik kâselere su pompalıyordu. Sonra su üstteki minik kâselerden taşıp çapları aşağıya doğru peyderpey büyüyen alt kâselere dökülüyordu.

Brackman, önündeki tezgâhta maketlerden üçünü aynı anda çalıştırmıştı. "Bakın, aynı içerdeki gibi millet," dedi. "Bunlardan birini alıp eve götürebilirsiniz üstelik. Pencerenizin önüne koyarsınız, komşularınız Newport'a gittiğinizi anlar. Çocuklarınızın partilerinde mutfak masasının ortasına koyup pembe limonatayla doldurursunuz."

"Kaç para?" dedi taşralının biri.

"17 dolar," dedi Brackman.

"Çokmuş!" dedi taşralı.

"Kutsal mabet bu kardeş," dedi Brackman, taşralıya dengi gibi bakarak. "Oyuncak değil." Tezgâhın altına elini uzatıp bir Marslı uzaygemisi maketi çıkardı. "Sen oyuncak mı istemiştin? Al sana oyuncak. 49 sent. Yalnızca 2 sent kazanıyorum bundan."

Taşralı, bilinçli müşteri havalarına girdi. Oyuncağı, temsil ettiği farz edilen gerçek nesneyle karşılaştırmaya girişti. Gerçek nesne, otuz metre yüksekliğinde bir sütun üstünde duran Marslı bir uzaygemisiydi. Sütun ile uzaygemisi, Rumfoord Malikânesi'ni çevreleyen duvarların iç tarafında, eskiden tenis kortlarının bulunduğu köşedeydi.

Üstünde durduğu sütun dünyanın dört bir yanındaki okul çocuklarının paralarıyla inşa edilmiş olan uzaygemisinin amacını Rumfoord daha açıklamamıştı. Gemi her daim hazır tutuluyordu. Tarihin en uzun ayaklı merdiveni olduğu söylenen bir araç sütuna dayanmış, baş

döndürücü bir yükselişle geminin kapısına kadar uzanıyordu.

Uzaygemisinin yakıt kartuşu içinde, Mars'taki savaş seferberliğinde kullanılan Evrensel Var Olma Arzusu'nun son zerreleri vardı.

"Hı hı," dedi taşralı. Elindeki maketi tezgâhın üzerine bıraktı. "İzninle biraz daha bakınayım ben." O âna kadar satın aldığı tek şey bir Robin Hood şapkası olmuştu; şapkanın bir tarafına Rumfoord'un resmi, öteki tarafına bir yelkenli resmi basılmış, tüyüne de taşralının adı dikilmişti. Adı, tüyden anlaşıldığı üzere, *Delbert*'tı. "Her halükârda teşekkürler," dedi Delbert. "Belki gene gelirim."

"Gelirsin tabii Delbert," dedi Brackman.

"Adımın Delbert olduğunu nereden bildin?" dedi Delbert, hem memnun hem işkilli.

"Buralarda doğaüstü güçlere sahip tek adamın Winston Niles Rumfoord olduğunu mu sandın?" dedi Brackman.

Duvarların iç tarafından bir buhar huzmesi yükseldi. Bir saniye sonra, büyük buhar düdüğünün sesi kabinlerin üzerinde gürledi – kudretli, hazin, muzaffer bir ses. Rumfoord ile köpeğinin beş dakika içinde maddeleşeceğini haber veriyordu.

Bayilere çakma mallarını satmak için bas bas bağırmayı kesip kepeklerini indirmeleri gerektiğini haber veriyordu.

Kepenkler bir çırpıda, paldır küldür indirildi.

Bu kapanmanın kabinler içindeki etkisi, yan yana dizilmiş bayiliklerin yarı karanlık bir tünele dönüşmesi oldu.

Bayiliklerin tünel içinde kalarak dış dünyadan soyutlanması duruma ayrı bir ürkütücülük boyutu katıyordu zira tünelin içinde yalnızca Mars'tan kurtulanlar vardı – Marslılar Newport'taki bayilikler üzerinde ilk

hak sahibi yapılmışlardı. Rumfoord'un "Teşekkürler" deme yoluydu bu.

Çok fazla kurtulan yoktu – Birleşik Devletler'de yalnızca elli sekiz, Dünya genelinde yalnızca üç yüz on altı kişi kurtulmuştu.

Birleşik Devletler'deki elli sekiz kişiden yirmi biri Newport'ta bayilik işletiyordu.

"Haydi bakalım, yine başladık çocuklar," dedi biri, baraka sırasının ta öbür ucundan. Bir tarafına Rumfoord' un resmi, öteki tarafına yelkenli resmi basılmış Robin Hood şapkaları satan kör adamın sesiydi bu.

Çavuş Brackman kavuşturduğu kollarını kendi kabini ile Bee'ninki arasındaki yarım bölme duvarına dayadı. Açılmamış bir Malaki kolisinin üstünde yatan Krono'ya göz kırptı.

"Canı cehenneme, ha evlat?" dedi Brackman, Krono' ya.

"Canı cehenneme," diyerek hak verdi Krono. Mars' tayken şans objesi yaptığı, yamru yumru olmuş delikli çentikli metal parçasıyla tırnaklarını temizliyordu. Metal parçası Dünya'da da hâlâ şans objesiydi.

Şans objesi cangıllarda muhtemelen Krono ile Bee'nin hayatlarını kurtarmıştı. Gumbo kabilesinin üyeleri metal parçasının muazzam güce sahip bir nesne olduğuna inanmışlardı. Ona olan saygılarından ötürü, sahiplerini yemeyip kabileye almaya karar vermişlerdi.

Brackman şefkatle güldü. "İşte... Marslı dediğin böyle olur," dedi. "Uzay Gezgini'ni görecek diye Malaki kolisinin üstünden kalkmaya bile tenezzül etmez."

Krono, Uzay Gezgini'ne karşı ilgisizliğinde yalnız değildi. Törenlerden uzak durmak –Rumfoord ile köpeği gelip gidene kadar kabinlerin yarı karanlık tünelinden dışarı çıkmamak– tüm bayilerin gurur ve küstahlıkla sürdürdükleri bir âdetti.

Bayiler Rumfoord'un dinini küçümsedikleri için yapmıyorlardı bunu. Hatta aralarından çoğu yeni dinin gayet iyi bir şey olduğu düşüncesindeydi. Kepenklerini indirip kabinlerden çıkmayarak, Marslı gazilerin Hiç Tınmaz Tanrı Kilisesi'ni ayağa kaldırmak için zaten yeterinden fazlasını yapmış olduklarına dikkat çekiyorlardı.

Harcanıp tüketilmiş oldukları gerçeğini göze sokuyorlardı.

Rumfoord onları bu tavırlarını sürdürmeye teşvik eder, onlar için güzel sözler söyler, "... küçük kapının karşısındaki asker azizlerim benim," derdi. "Onların ilgisizlikleri," demişti bir keresinde, "biz daha hayat dolu olalım, daha duyarlı olalım, daha özgür olalım diye aldıkları büyük bir yaranın eseridir."

Marslı bayilerin Uzay Gezgini'ne şöyle bir bakıverme arzusu fena halde kışkırtıcıydı. Rumfoord Malikânesi'ni çevreleyen duvarlarda hoparlörler vardı ve Rumfoord'un içeride söylediği her söz, dört yüz metre menzilindeki herkesin kulaklarında ciyaklardı. Sözler tekrar tekrar, Uzay Gezgini geldiğinde yaşanacak muhteşem kader ânından bahsederdi.

Cemaatin sofu mensuplarının yüreklerini pır pır ettiren büyük bir andı bu; inançlarının on misli büyüdüğünü, netleştiğini, güçlendiğini görecekleri büyük an.

Ve işte o an gelmişti.

Uzay Gezgini'ni Cod Burnu'ndaki Uzay Gezgini'nin Kilisesi'nden alıp buraya getirmiş olan itfaiye aracı, kabinlerin önünde tangırdayıp zangırdıyordu.

Kabinlerin yarı karanlığına çekilmiş troller dışarıya göz atma arzusuna direndiler.

Duvarların iç tarafından bir top gümbürtüsü yükseldi.

Demek ki Rumfoord ile köpeği maddeleşmişti. Aynı sırada Uzay Gezgini de "Alice Harikalar Diyarında" kapısından geçmekteydi.

"New York'tan kiraladığı işi bitik bir aktördür muhtemelen," dedi Brackman.

Buna kimseden karşılık gelmedi, kendini kabinlerin baş tenkitçisi sayan Krono'dan bile. Zaten Uzay Gezgini'nin sahte olduğu iddiasında Brackman da ciddi değildi. Rumfoord'un gerçekçiliğe olan tutkusunu tüm bayiler gayet iyi bilirdi. Rumfoord bir dram sahnelediğinde gerçek cehennemlere düşmüş gerçek insanlardan başka hiçbir şey kullanmazdı.

* * *

Bu noktada şunu da belirtmek gerekir ki Rumfoord tantanalı gösterilere her ne kadar tutkuyla düşkün olsa da, şeytana uyup Tanrı olduğunu ya da Tanrı gibi bir şey olduğunu iddia etmeye hiç kalkışmamıştır.

En kötü düşmanları bile bu konuda Rumfoord'a hakkını teslim ederler. Dr. Maurice Rosenau, *Pan-Galaktik Şarlatan ya da Üç Milyar Keriz* adlı kitabında şöyle der:

Uzayın yalancı sofusu, Tartuffe'ü,[1] Cagliostro'su[2] Winston Niles Rumfoord, yüce Tanrı olmadığına, yüce Tanrı'nın yakın akrabası olmadığına ve yüce Tanrı'dan hiçbir talimat almadığına açıklık getirmek için elinden geleni yapmıştır. Newport'lu üstadın bu çabasına, "Amenna!" diyebiliriz ancak. Belki bir de şunu ekleyebiliriz: Rumfoord yüce Tanrı'nın akrabası veya temsilcisi olmaya o kadar uzak bir şahsiyettir

1. Molière'in *Le Tartuffe* oyununun, din adamı kisvesi altında insanları dolandıran başkahramanı. Tartuffe ayrıca Fransızcada ve İngilizcede ikiyüzlü yobaz anlamında kullanılan bir kelimedir. (Ç.N.)

2. Büyücülüğü ve simyacılığıyla ünlü, engizisyon tarafından ömür boyu hapis cezasına çarptırılan ünlü İtalyan sahtekâr. (Ç.N.)

ki kendisi ortalıkta olduğu sürece yüce Tanrı'yla iletişim kurmak imkânsızlaşır.

Marslı gazilerin inik kepenkler ardında tutturdukları muhabbet genellikle pek neşeli olurdu; sofuları alaya almalar, beş para etmez dinî objeleri avanaklara kakalama taktikleri gırla giderdi.

Oysa şimdi, Rumfoord ile Uzay Gezgini'nin buluşmasına ramak kalmışken, bayiler olaya ilgisiz kalmakta zorlanıyorlardı.

Çavuş Brackman sağlam elini başının arkasına götürdü. Marslı gazilere özgü bir hareketti bu. Anteninin olduğu yere dokunuyordu, bir zamanlar bütün önemli düşünme işlerini kendisi yerine yapmış olan antenin bulunduğu yere. Sinyalleri özlemişti.

Duvarlardaki Cebrail borularından *"Uzay Gezgini'ni buraya getirin!"* diye ciyakladı Rumfoord'un sesi.

"Düşündüm de belki... Belki biz de gitmeliyiz," dedi Brackman, Bee'ye.

"Ne?" diye homurdandı Bee. İnik kepenklere sırtını dayamış dikiliyordu. Gözleri kapalıydı. Başını önüne eğmişti. Üşüyormuş gibi bir hali vardı.

Maddeleşmeler gerçekleşirken hep böyle titrerdi.

Krono şans objesini başparmağıyla ağır ağır ovalıyor, soğuk metalin üzerinde, başparmağının etrafında oluşan buğu halesini seyrediyordu.

"Canları cehenneme, ha Krono?" dedi Brackman.

Kabinlerden birinde cıvıldayan mekanik kuşlar satan adam, mallarını başının üstünde dalgın dalgın uçurmakla meşguldü. İngiltere'deki Toddington Muharebesi'nde çiftçi kadının biri saman tırmığıyla yaralayıp ölüme terk etmişti onu.

Marslıların Kimlik Tespiti ve Rehabilitasyonundan Sorumlu Uluslararası Komite, kuşçu adamın bir Londra

hastanesinin alkolikler koğuşundayken ortadan kaybolan seyyar tavuk cinsiyeti belirleme uzmanı Bernard K. Winslow olduğunu parmak izleri sayesinde saptamıştı.

"Bilgi için çok teşekkür ederim," demişti Winslow, komiteye. "İçimdeki o kaybolmuşluk hissi uçup gitti şimdi."

Çavuş Brackman'ın ise ABD'nin Kuzey Carolina eyaletine bağlı Fort Bragg'deki bir taşıt deposu etrafında tek başına nöbet tutarken gece yarısı ortadan kaybolan Er Francis J. Thompson olduğu komite tarafından ortaya çıkarılmıştı.

Sıra Bee'ye geldiğinde komite apışıp kalmıştı. Zira kayıtlarda Bee'nin hiç parmak izi yoktu. Komite onun ya New York'a bağlı Cohoes şehrindeki bir buharlı çamaşırhanedeyken ortadan kaybolan Florence White ya da en son Teksas'a bağlı Brownsville'de esmer bir yabancının arabasına binmeyi kabul ederken görülmüş cazibesiz ve arkadaşsız bir kız olan Darlene Simpkins olduğuna kanaat getirmişti.

Yan yana dizilmiş kabinlerde Brackman'dan ve Krono'yla Bee'den başka, kimlikleri belirlenmiş diğer Marslılar vardı: Newark Havalimanı'nda tuvalet görevlisi olarak çalışırken ortadan kaybolan Myron S. Watson adında bir alkolik; Ohio'ya bağlı Dayton şehrindeki Stivers Lisesi'nin kafeteryasında diyetisyen asistanlığı yapan Charlene Heller; Hindistan'ın Kalküta şehrinde iki eşlilik, pezevenklik ve nafaka vermeme suçlarından kâğıt üzerinde hâlâ aranan Krishna Garu adında bir dizgici; Almanya'nın Bremen şehrinde başarısız bir seyahat acentesinin yöneticiliğini yapan Kurt Schneider adında bir diğer alkolik...

"Rumfoord sen ne büyüksün..." dedi Bee.

"Efendim?" dedi Brackman.

"Bizi hayatlarımızdan kopardı," dedi Bee. "Bizi uyuttu. Fener yapmak için balkabağının içini boşaltırcasına

zihinlerimizi boşalttı. Kafamıza anten takıp robota çevirdi bizi, terbiye etti, koşullandırdı – iyi bir amaç uğruna yaktı bitirdi." Omuzlarını silkti.

"Bizi kendi halimize bıraksaydı hayatlarımızı daha iyi yaşamış olabilir miydik acaba?" dedi Bee. "Daha mı iyi olurduk, daha mı kötü? Ben galiba onun beni kullandığına memnunum. Galiba benimle ne yapılabileceği konusunda Florence White'tan ya da Darlene Simpkin' den ya da her kimdiysem ondan çok daha iyi fikirleri vardı onun.

Ama ona olan nefretimi azaltmıyor bu," dedi Bee.

"Bu senin ayrıcalığın," dedi Brackman. "Rumfoord bunun her Marslının ayrıcalığı olduğunu söylüyor."

"Gerçi şunu düşünüp avunabiliriz," dedi Bee. "Biz artık tükendik. Artık onun hiç işine yaramayız."

* * *

"Hoş geldin Uzay Gezgini," diye ciyakladı Rumfoord'un yağ gibi tenor sesi, duvarlardaki Cebrail borularından. "Bize gönüllü itfaiye teşkilatının parlak kırmızı yangın tulumbasıyla gelmen çok hoş oldu doğrusu. İnsanın insana insanlığının bir itfaiye aracından daha dokunaklı bir sembolünü düşünemiyorum. Söyle Uzay Gezgini, sana daha önce buraya gelmiş olabileceğini düşündüren herhangi bir şey görüyor musun etrafında?"

Uzay Gezgini anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Biraz daha yüksek sesle lütfen," dedi Rumfoord.

"Çeşme... Şu çeşmeyi hatırlıyorum," dedi Uzay Gezgini, tereddütle. "Yalnız... yalnız..."

"Yalnız ne?" dedi Rumfoord.

"Önceki gelişimde... her ne zamandıysa o... çeşme kuruydu. Oysa şimdi, şakır şakır akıyor," dedi Uzay Gezgini.

Suyun çağıldayarak, şırıldayarak, şakırdayarak akışı Uzay Gezgini'nin sözlerini bilfiil vurgulayabilsin diye, çeşme yakınlarındaki bir mikrofonu hoparlör sistemine bağlamışlardı şimdi.

"Tanıdık gelen başka bir şey var mı Uzay Gezgini?" dedi Rumfoord.

"Evet, var," dedi Uzay Gezgini çekinerek. "Sen."

"Ben mi tanıdık geliyorum?" dedi Rumfoord hınzırca. "Yani daha önce hayatında küçük bir rol oynamış olabilir miyim dersin?"

"Seni Mars'tan hatırlıyorum," dedi Uzay Gezgini. "Köpekli adamdın sen... tam biz havalanmadan önceydi."

"Siz havalandıktan sonra ne oldu?" dedi Rumfoord.

"Ters giden bir şey oldu," dedi Uzay Gezgini. Özür diler gibi konuşuyordu, sanki başına gelen talihsizliklerden bir şekilde kendisini sorumlu tutar gibi. "Ters giden bir sürü şey oldu."

"Aslında her şeyin tastamam yolunda gitmiş olabileceği," dedi Rumfoord, "hiç aklına geldi mi?"

"Hayır," demekle yetindi Uzay Gezgini. Fikir onu ürkütmemişti, etmesine imkân da yoktu – derme çatma felsefesinin çok ama çok dışında kalıyordu çünkü.

"Eşini ve çocuğunu görsen tanır mıydın?" dedi Rumfoord.

"Şey... bilmiyorum," dedi Uzay Gezgini.

"Küçük demir kapının karşısında Malaki satan kadınla oğlanı getirin bana," dedi Rumfoord. "Bee ile Krono'yu getirin."

* * *

Uzay Gezgini, Winston Niles Rumfoord ve Kazak, malikânenin önüne kurulu yapı iskelesinin üzerindeydiler. İskelenin yüksekliği, ayakta bekleyen kalabalığın göz

hizasına geliyordu. Malikânenin önündeki yapı iskelesi, dar köprüleri, rampaları, merdivenleri, kürsüleri, basamakları ve sahneleriyle malikânenin her köşesine uzanan kesintisiz bir sistemin parçasıydı.

Sistem, Rumfoord'un kalabalıklar tarafından engellenmeden, serbestçe dolaşıp kurum satmasını mümkün kılıyordu. Aynı zamanda, yerde duran herkesin onu bir anlığına da olsa görebilmesini sağlıyordu.

Sistem mucize eseri yerden havalanmış gibi görünse de, manyetik olarak askıya alınmış değildi. Bu mucizevi görünüm, kumazca bir boyama tekniğiyle sağlanmıştı. Taşıyıcı bacak ve kirişler mat siyaha boyanırken, üstyapılar göz alıcı bir altın rengine boyanmıştı.

Televizyon kameraları ve sopalara takılı mikrofonlar, sistemi her yerden takip edebiliyordu.

Gece maddeleşmeleri için, sistemin üstyapıları sarı elektrik lambalarıyla çepeçevre donatılmıştı.

* * *

Uzay Gezgini, bu yüksek sistem üzerinde Rumfoord' la buluşmaya davet edilen yalnızca otuz birinci kişiydi.

Şimdi asistanlardan biri, aynı şerefi paylaşacak otuz ikinci ve otuz üçüncü kişileri getirmesi için dışarıdaki Malaki kabinine gönderilmişti.

Rumfoord iyi görünmüyordu. Rengi uçmuştu. Yüzü her zamanki gibi gülmekle birlikte, tebessümünün ardında diş gıcırdatır gibiydi. O kendinden pek hoşnut, zevkten dört köşe hali bir karikatüre dönüşmüş, her şeyin hiç de yolunda gitmediği gerçeğini ele veriyordu.

Yine de meşhur tebessümü silinmiyordu yüzünden. Bu seyirci dostu, harikulade züppe adam, köpeği Kazak'ı zincir tasmasından tutmuştu. Zincir, köpeğin boğazına batarak onu ikaz edecek biçimde burulmuştu. Bu ikaz

gerekli bir ikazdı zira köpeğin Uzay Gezgini'ni hiç sevmediği her halinden belli oluyordu.

Gülümsemenin bir an için duraksaması, kalabalığa Rumfoord'un kendileri adına ne büyük bir yük taşıdığını hatırlattı – bu yükü sonsuza dek taşıyamayabileceği konusunda uyardı onları.

Rumfoord avucunun içinde madenî para büyüklüğünde bir telsiz mikrofon tutuyordu. Sesinin kalabalığa gitmesini istemediği zamanlarda mikrofonu etkisiz bırakmak için avucunu kapaması yetiyordu.

Mikrofon an itibarıyla yumruğunun içine hapsolmuştu; zira Rumfoord şimdi Uzay Gezgini'ne, sesi işitilebildiği takdirde kalabalık için afallatıcı olabilecek türden ironiler sıralamaktaydı.

"Gün senin günün besbelli, değil mi?" dedi Rumfoord. "Vardığın andan beri derin bir muhabbetle karşılandın. Kalabalık bayılıyor sana resmen. Sen de kalabalıklara bayılır mısın?"

Günün tatlı sürprizleri Uzay Gezgini'ni çocuksu bir halete, ironi şöyle dursun, kinayeyi dahi idrak edemediği bir ruh haline sokmuştu. Zor zamanlarında pek çok şeyin esiri olmuştu. Şimdi de kendisini mucize sayan bir kalabalığın esiriydi. "Tek kelimeyle harikaydılar," dedi, Rumfoord'un son sorusuna cevaben. "Muhteşemdiler."

"Ha şunu bileydin... Muhteşemdir kendileri," dedi Rumfoord. "Ona ne şüphe. Ben de onları tanımlayacak doğru sözcüğü bulacağım diye ne zamandır kafa patlatıyordum, kim derdi ki sen uzaydan getireceksin onu bana. *Muhteşem* ya, tabii, *muhteşemdir* onlar." Rumfoord'un aklının başka yerde olduğu çok açıktı. Uzay Gezgini kişi olarak fazla ilgisini çekmiyor, ona doğru dürüst bakmıyordu bile. Uzay Gezgini'nin karısıyla çocuğunun yanlarına geliyor olması da onu heyecanlandırmışa benzemiyordu.

"Nerede kaldılar, nerede kaldılar?" dedi Rumfoord, aşağıdaki bir asistana. "Hadi olsun bitsin artık. Çıksın aradan."

Uzay Gezgini kendi maceralarını o kadar doyurucu ve heyecanlı, o kadar görkemli ve etkileyici buluyordu ki soru sormaya çekiniyordu, soru sormanın kendisini nankör gösterebileceğinden korkuyordu.

Bütün bu tantanada müthiş bir sorumluluğu olduğunu anlamıştı; çenesini kapalı tutması, ancak soru sorulduğu zaman konuşması, tüm sorulara kısa ve basit yanıtlar vermesi en doğrusu olacaktı.

Uzay Gezgini'nin aklının sorularla dolup taştığı da yoktu zaten. Bütün bu tantanadaki durumu temelde aşikârdı, üç bacaklı alçak bir tabure kadar açık ve işlevseldi. Büyük büyük çileler çekmişti, şimdi de büyük büyük ödüllendiriliyordu.

Talihin bu ani dönüşü dört dörtlük bir şov çıkarmıştı ortaya. Kalabalığın coşkusunu anlayarak, kalabalığın içinde olduğunu farz edip onlarla aynı coşkuyu paylaşarak gülümsedi Uzay Gezgini.

Rumfoord, Uzay Gezgini'nin aklını okuyordu. "Tam tersi olsaydı onu da aynı ölçüde beğenirlerdi," dedi.

"Tam tersi derken?" dedi Uzay Gezgini.

"Yani büyük ödül önce, büyük çile sonra gelseydi," dedi Rumfoord. "Onlar bu *tezatı* seviyor. Olayların nasıl geliştiği hiç fark etmiyor onlar için. Önemli olan, talihin bu hızlı dönüşüyle verdiği heyecan..."

Rumfoord yumruğunu açıp mikrofonun çalışmasına izin verdi. Sonra diğer elinin çalımlı bir işaretiyle birilerini yanına çağırdı. Bee ile Krono'ydu çağırdıkları; köprüler, rampalar, merdivenler, kürsüler, basamaklar ve sahnelerden oluşan yaldızlı sistemin bir uzantısına asansörle çıkarılmışlardı. "Bu tarafa lütfen. Bütün gün bekleyemeyiz ama sizi," dedi Rumfoord, bir öğretmen edasıyla.

Bu sessiz sakin dakikalarda, Dünya'da yaşanacak iyi bir geleceğe dair planlar Uzay Gezgini'nin aklını ilk kez ciddi ciddi kurcalamaya başladı. Herkesin bu kadar iyi, bu kadar istekli, bu kadar huzurlu olduğu bir Dünya'da yalnızca iyi değil, mükemmel bir hayat yaşanabilirdi.

Uzay Gezgini'ne şimdiden cillop gibi bir kıyafet ve hayatta anlı şanlı bir konum verilmişti bile, eşine ve oğluna kavuşturulması da an meselesiydi.

Tek eksiği iyi bir arkadaştı; Uzay Gezgini titremeye başladı. Titriyordu çünkü en iyi arkadaşı Stony Stevenson'ın oralarda bir yerlere saklanmış, bir işaretin ortaya çıkmasını beklediğinden içten içe emindi.

Uzay Gezgini gülümsedi, Stony'nin sahneye teşrif edişini gözünde canlandırıyordu. Stony rampanın birinden koşa koşa gelirdi kesin, gülerek ve azıcık sarhoş. "Dayı, serseri herif seni..." diye kükrerdi sesi hoparlörlerde, "seni bulacağım diye Dünya'daki her ama her bara, her ama her meyhaneye bakmadıysam iki gözüm önüme aksın... Meğer ki sen onca ama onca zamandır ta Merkür'deymişsin!"

Bee ile Krono, Rumfoord'la Uzay Gezgini'nin yanına yaklaşırken, Rumfoord yürümeye başlayarak onlardan uzaklaştı. Kendini Bee'den, Krono'dan ve Uzay Gezgini'nden yalnızca bir kol mesafesiyle ayırmış olsaydı bu ayrılmada yadırganacak bir şey olmazdı. Lakin yaldızlı sistem, kendisi ile diğer üçü arasına hatırı sayılır bir mesafe koymasını mümkün kılıyordu; düz bir mesafe de değil, şatafatlı sembolik engebelerin fazlasıyla dolambaçlı hale getirdiği bir mesafeydi bu.

Dr. Maurice Rosenau'nun şu müşkülpesent yorumuna rağmen (agy.) bunun müthiş bir tiyatro olduğu yadsınamazdı: "Winston Niles Rumfoord'un altın yaldızlı tırmanma oyuncağında hoplayıp zıplamasını say-

gıyla seyreden o insanların, oyuncak mağazalarında rastlayabileceğiniz alıklardan hiçbir farkı yoktur; kâğıt hamurundan tünellere *çuf çuf* girip çıkan, kürdandan viyadüklerin üstünden, kartondan şehirlerin içinden geçip tekrar kâğıt hamurundan tünellere dalan oyuncak trenlere de aynı saygıyla, ağızları açık bakar onlar. Acaba o küçük trenler, acaba Winston Niles Rumfoord, *çuf çuf* çıkacak mıdır yine ortaya? Ah, *mirabile dictu*![1] Çıkacaktır, çıkacaktır!"

Rumfoord, malikânenin önündeki yapı iskelesinden ayaklı bir merdivene geçti. Aynı boyda şimşir ağaççıklarından oluşan bir çit, merdivenin ayakları arasında kalıyordu. Merdivenin öteki tarafında, bir kızıl kayın ağacına uzanan üç metrelik dar bir köprü vardı. Ağacın gövdesi en az bir metre çapındaydı. Gövdeye ağaç vidalarıyla altın yaldızlı basamaklar takılmıştı.

Rumfoord, Kazak'ı en alt basamağa bağladıktan sonra, fasulye sırığına tırmanan Jack gibi ağaca tırmanıp gözden kayboldu.

Yukarılardan, dalların arasında bir yerden konuşmaya başladı.

Sesi ağaçtan değil, duvarlardaki Cebrail borularından geliyordu.

Kalabalıktakiler gözlerini ağacın yapraklı dallarından ayırıp en yakınlarındaki hoparlörlere çevirdiler.

Yukarıya bakmaya, Rumfoord'un gerçekte bulunduğu yere bakmaya yalnızca Bee, Krono ve Uzay Gezgini devam etti. Çok realist olduklarından değil, çok utanmış olduklarından yapıyorlardı bunu. Küçük ailenin üyeleri, yukarıya bakmak suretiyle birbirlerine bakmaktan kaçınıyorlardı.

1. (Lat.) Söylemesi ne güzel! (Ç.N.)

Üçünden hiçbirinin bu kavuşmaya sevinmek için sebebi yoktu.

Bee'nin bu limon sarısı tulumlu, sıska, sakallı, mesut ahmağa hiç kanı ısınmamıştı. Onu cüsseli, öfkeli, kibirli bir serbest-düşünür olarak hayal etmişti Bee.

Küçük Krono annesiyle arasındaki ulvi ilişkiye münasebetsizce burnunu sokan bu sakallıdan nefret ediyordu. Şans objesini öptü ve babasının, sahiden babasıysa tabii, düşüp ölmesini diledi.

Öte yandan Uzay Gezgini bile, ne kadar içtenlikle çabalasa da, bu karanlık, kötücül ana oğulda kendi özgür iradesiyle seçmiş olabileceği bir şey göremiyordu.

Kazara, Uzay Gezgini'nin gözleri Bee'nin tek sağlam gözüyle buluştu. Bir şey söylenmesi gerekiyordu.

"Nasılsın?" dedi Uzay Gezgini.

"*Sen* nasılsın?" dedi Bee.

İkisi de başlarını kaldırıp ağacın dalları arasına baktılar yine.

"Ah benim mesut, engelli kardeşlerim," dedi Rumfoord'un sesi. "Gelin Tanrı'ya şükredelim... Şükürlerimizi koca Mississippi'nin bir yağmur damlasını takdir ettiği kadar takdir eden Tanrı'ya şükredelim ki bizler Malaki Constant gibi değiliz."

Uzay Gezgini'nin boynu ağrımıştı biraz. Gözlerini ağaçtan indirdi. Gözleri az ilerideki dümdüz, yaldızlanmış, uzun piste takıldı. Gözleri o pisti takip etti.

Pist, Dünya'nın en uzun ayaklı merdiveninde sona eriyordu. Merdiven de altın rengine boyalıydı.

Uzay Gezgini'nin gözleri merdiveni tırmanıp sütunun tepesindeki uzaygemisinin minik kapısına vardı. Merak ediyordu Uzay Gezgini, böylesine minik bir kapıya ulaşmak için böylesine ürkütücü bir merdiveni tırmanmaya kimin yeterince cesareti, kimin yeterince güçlü bir sebebi olabilirdi?

Uzay Gezgini kalabalığa bir kez daha baktı. Stony Stevenson belki de kalabalığın içinde bir yerdeydi. Belki de kendini yegâne ve en iyi Marslı arkadaşına göstermek için şovun en sonunu bekliyordu.

11

Malaki Constant'tan Nefret Ediyoruz Çünkü...

"Bana hayatta yapmış olduğun tek bir iyi şey söyle."

Winston Niles Rumfoord

Vaaz şöyle devam etti:

"Malaki Constant bizi *iğrendiriyor*," dedi Winston Niles Rumfoord, çıktığı ağacın tepesinden, "çünkü o, olağanüstü şansının olağanüstü meyvelerini, insanın bir domuz olduğunu durmaksızın tanıtlayan bir hayata para yetiştirmek için kullandı. Dalkavuklara kapıldı. Değersiz kadınlara kapıldı. Şehvani eğlencelere, alkole, uyuşturucuya kapıldı. Haz düşkünlüğünün bilinen her cinsine kapıldı.

Şansının en iyi gittiği dönemde Malaki Constant'ın değeri, Utah ve Kuzey Dakota eyaletlerinin toplam değerinden fazlaydı. Gerçi diyebilirim ki, ahlaki açıdan bu iki eyaletin herhangi birindeki en pis tarlafareciği kadar bile değeri yoktu.

Malaki Constant bizi *öfkelendiriyor*," dedi Rumfoord, çıktığı ağacın tepesinden, "çünkü elindeki milyarları hak etmek için hiçbir şey yapmadı, çünkü elindeki milyarlarla hiçbir hayır işi, hiçbir yaratıcı iş yapmadı. Marie Antoinette ne kadar hayırseverse o da o kadar hayırseverdi, mumya-

lama üniversitesinde ders veren bir kozmetoloji profesörü ne kadar yaratıcıysa o da o kadar yaratıcıydı.

Malaki Constant'tan *nefret* ediyoruz," dedi Rumfoord, çıktığı ağacın tepesinden, "çünkü o, olağanüstü şansının olağanüstü meyvelerini hiç çekinmeden, sanki şans Tanrı' dan gelirmiş gibi kabul etti. Oysa biz Hiç Tınmaz Tanrı Kilisesi mensuplarına göre bir insan için buna –şansın iyisinin de kötüsünün de Tanrı'dan geldiğine– inanmaktan daha korkunç, daha tehlikeli, daha kâfirce bir şey yoktur!

Şansın iyisi de kötüsü de," dedi Rumfoord, çıktığı ağacın tepesinden, "Tanrı'dan gelmez.

Şans," dedi Rumfoord, ağacının tepesinden, "Tanrı' nın geçip gittiği yerde milyarlarca yıl sonra rüzgârın burgaçlanması, tozun yere inmesidir.

Uzay Gezgini!" diye seslendi Rumfoord, ağacının tepesinden.

Uzay Gezgini'nin kulak kesilmiş olduğu söylenemezdi. Muhtemelen mağaralarda çok uzun kaldığı için, yahut leblebileri çok uzun süre kullandığı için, yahut Mars ordusunda çok zaman geçirdiği için konsantrasyon gücü iyice azalmıştı.

Bulutları seyrediyordu. Ne güzel şeylerdi onlar. İçinde sürüklendikleri göğün de, renge hasret Uzay Gezgini'ne göre nefes kesici bir maviliği vardı.

"Uzay Gezgini!" diye seslendi Rumfoord yine.

"Sen, sarı giysili," dedi Bee. Dürtükledi onu. "Uyan."

"Efendim?" dedi Uzay Gezgini.

"Uzay Gezgini!" diye seslendi Rumfoord.

Uzay Gezgini hazır ola geçti. "Emret komutanım!" diye bağırdı yapraklı kameriyeye doğru. Cevabı samimi, neşeli, sevimli olmuştu. Sopaya takılı bir mikrofon önüne sallandırıldı.

"Uzay Gezgini!" diye seslendi Rumfoord. Sesi hırçınlaşmıştı artık; zira tören akışında geri kalınıyordu.

"Buradayım komutanım!" diye bağırdı Uzay Gezgini. Sesi hoparlörden kulakları sağır edercesine gürledi.

"Kimsin sen?" dedi Rumfoord. "Gerçek adın ne?"

"Gerçek adımı bilmiyorum," dedi Uzay Gezgini. "Bana Dayı derlerdi."

"Dünya'ya geri dönmeden evvel başından neler geçti Dayı?" dedi Rumfoord.

Uzay Gezgini'nin ağzı kulaklarına vardı. Soru, Cod Burnu'nda herkesi pek neşelendirmiş, gülüp oynatmış olan basit cümleyi tekrarlamaya sevk etti onu. "Ben bir dizi talihsiz tesadüfün kurbanıydım, hepimiz gibi," dedi.

Bu sefer kimse neşelenmedi, kimse gülüp oynamadı; ama kalabalığın Uzay Gezgini'nin sözlerini olumlu karşıladığı ortadaydı. Çeneler havaya kalkmış, gözler büyümüş, burun delikleri genişlemişti. Ortalığı yaygaraya boğmamışlardı çünkü Rumfoord ile Uzay Gezgini'nin ağzından çıkacak hiçbir sözü kaçırmak istemiyorlardı.

"Bir dizi talihsiz tesadüfün kurbanısın, öyle mi?" dedi Rumfoord, ağacının tepesinden. "Bütün o tesadüfler arasında," dedi, "en önemli saydığın hangisiydi?"

Uzay Gezgini başını dikti. "Düşünmem lazım..." dedi.

"Seni zahmetten kurtarayım," dedi Rumfoord. "Başına gelen en önemli tesadüf, doğmuş olmandı. Doğduğunda sana hangi adın verildiğini söylememi ister misin?"

Uzay Gezgini bir an için tereddüt etti; tereddüt etmesinin tek sebebi, yanlış bir şey söyleyerek şimdilik çok iyi gitmiş olan tören kariyerini mahvetme korkusuydu. "Söyle lütfen," dedi.

"Sana Malaki Constant adını verdiler," dedi Rumfoord, ağacının tepesinden.

* * *

Winston Niles Rumfoord'un Newport'a çektiği kalabalıklar, kalabalıkların olabileceği ölçüde iyi kalabalıklardı. Kalabalık zihniyetli değildiler. Üyelerinin kendi vicdanları hâlâ kendi tasarruflarındaydı ve Rumfoord onları hep birlikte hiçbir eyleme –hele alkışlamaya ya da yuhalamaya asla– davet etmezdi.

Uzay Gezgini'nin o iğrenilen, öfkelenilen, nefret edilen Malaki Constant olduğu gerçeği sindirilince, kalabalığın üyeleri sessizce göğüs geçirmek gibi şahsi tepkiler verdiler – çoğunlukla merhametli oldu tepkileri. Yine de evlerine ve işyerlerine Constant'ın temsilî kuklalarını asmış olmaları, ekseriyetle temiz olan vicdanlarını sızlatmaktaydı haliyle. Üstelik, temsilî kuklaları asma işini eğlenceye vururken, Constant'ın asılmayı bizzat ve bilfiil hak ettiğini aralarından çok azı düşünmüştü. Malaki Constant'ın temsilî kuklalarını asmak, Noel ağacı süslemek ya da Paskalya yumurtalarını saklamak kabilinden bir şiddet eylemiydi onlar için.

Rumfoord da ağacının tepesinden onları merhametlerinden caydıracak bir şey söylemedi. "Hakikaten talihsiz bir tesadüf oldu bu Bay Constant," dedi anlayışla. "Muazzam büyüklükte bir mezhebin sapkınlık sembolüne dönüştün.

Seni bir dereceye kadar kendimize yakın görmeseydik, bir sembol olarak cazip bulamazdık Bay Constant," dedi. "Seni kendimize yakın görmeye *mecburduk* çünkü senin çarpıcı hataların insanlığın ezelden beri yaptığı hatalar olmuştur.

Birkaç dakika sonra Bay Constant," dedi Rumfoord, ağacının tepesinden, "köprülerden geçip rampalardan yürüyerek o uzun altın merdivene varacaksın, sonra o merdiveni tırmanacak, o uzaygemisine binecek, onunla uçup Satürn'ün ılık ve bereketli uydusu Titan'a gidecek-

sin. Orada güvenli ve rahat bir hayat süreceksin, ne var ki anayurdun Dünya'dan ayrı, sürgünde olacaksın.

Bunu isteyerek yapacaksın Bay Constant," dedi Rumfoord, ağacının tepesinden, "isteyerek yapacaksın ki Hiç Tınmaz Tanrı Kilisesi'ne her daim hatırlayıp yorumlayabileceği asil bir fedakârlık hikâyesi çıksın.

Kendi manevi tatminimiz için," dedi Rumfoord, ağacının tepesinden, "şansın anlamına dair tüm yanlış düşünceleri, kötüye kullanılmış tüm servet ve güçleri, tüm iğrenç gönül eğlencelerini de beraberinde götürdüğünü farz edeceğiz."

Önce Malaki Constant, sonra Dayı olan, sonra Uzay Gezgini, sonra yeniden Malaki Constant olan adam yeniden Malaki Constant ilan edildiğinde çok az şey hissetti. Rumfoord'un zamanlaması farklı olsaydı belki ilginç bir şeyler hissedebilirdi. Lakin Rumfoord, neyle imtihan edileceğini ona Malaki Constant olduğunu söyledikten sadece saniyeler sonra açıklamıştı ve söz konusu imtihan, Constant'ın bütün dikkatini celp edecek kadar korkunçtu.

Bu imtihanın yıllar, aylar, günler içinde değil, dakikalar içinde gerçekleşeceği söylenmişti. Hüküm giymiş her suçlu gibi Malaki Constant da az sonra üzerinde yürüyeceği düzeneği incelemeye koyulmuş, başka şey düşünemez olmuştu.

Ne tuhaftır ki ilk endişesi yürürken sendeleyeceği oldu; normalde çok basit olan yürüme eylemini fazla düşünerek yapmaya kalkınca ayaklarının birbirine dolanacağından, düzeneğin tahta bacakları üzerinde dengesini kaybedeceğinden korktu.

"Sendelemeyeceksin Bay Constant," dedi Rumfoord, ağacının tepesinden Constant'ın aklını okuyarak. "Gidebileceğin başka hiçbir yer yok, yapabileceğin başka hiçbir şey yok. Biz sessizce durup seyrederken sen bir aya-

ğını öbürünün önüne atarak kendini modern zamanların en unutulmaz, en muhteşem, en anlamlı insanına çevireceksin."

Constant dönüp esmer tenli eşine ve çocuğuna baktı. Gözlerini ondan kaçırmıyorlardı. Constant onların bakışlarından Rumfoord'un doğru söylediğini anladı: Uzaygemisine giden yoldan başka gidebileceği hiçbir yol yoktu. Beatrice ile küçük Krono'nun merasimlerle çok fena dalga geçtikleri doğruydu; ama bir cesaret gösterisiyle dalga geçecek değildiler.

Malaki Constant'ı söyleneni yapmaya teşvik ettiler.

Constant sol başparmağıyla işaretparmağını dairesel hareketlerle birbirine sürtüyordu. Yaptığı bu manasız hareketi belki on saniye kadar seyretti.

Sonra ellerini yanlarına sarkıtıp gözlerini kaldırdı ve sert adımlarla uzaygemisine yöneldi.

Sol ayağı rampaya bastığında, kafasının içi üç Dünya yılıdır duymadığı bir sesle doldu. Ses kafatasının altındaki antenden geliyordu. Rumfoord, ağacının tepesinden, cebindeki küçük bir kutu aracılığıyla Constant'ın antenine sinyaller gönderiyordu.

Constant'ın uzun ve yalnız yürüyüşünü daha katlanılır hale getirmek için kafasını bir trampet sesiyle dolduruyordu.

Trampet ona şöyle diyordu:

Takkadak tukkadak kırık tarak;
Takkada tukkada tak tak tak.
Takkada tarak!
Tukkada tarak!
Takkadak tukkadak kırık tarak!

Trampet, Malaki Constant'ın eli dünyanın en yüksek ayaklı merdiveninin yaldızlı basamaklarından birine uzan-

dığı sırada sustu. Constant yukarıya baktığında merdivenin zirvesi gözüne o perspektiften iğne kadar minik göründü. Constant eliyle kavradığı basamağa bir an için alnını dayadı.

"Merdivenden çıkmadan önce söylemek istediğin bir şey mi var Bay Constant?" dedi Rumfoord, ağacının tepesinden.

Constant'ın önüne sopaya takılı bir mikrofon sallandırılmıştı yine. Constant dudaklarını yaladı.

"Bir şey demeye mi hazırlanıyorsun Bay Constant?" dedi Rumfoord.

"Konuşacaksan," dedi mikrofondan sorumlu teknisyen, "gayet normal bir tonda konuş ve dudaklarını mikrofondan on beş santim kadar uzakta tut."

"Bize bir şeyler söyleyecek misin Bay Constant?" dedi Rumfoord.

"Şey... Söylenmeye değer bir şey değildir muhtemelen," dedi Constant sessizce, "ama yine de, Dünya'ya vardığımdan beri başıma gelenlerden bir halt anlamadığımı söylemek isterim."

"Konuyla alakan varmış gibi hissetmiyor musun yani?" dedi Rumfoord, ağacının tepesinden. "Mesele bu mu?"

"Hissetsem ne fark eder," dedi Constant. "Her halükârda merdivenden çıkacağım."

"Pekâlâ," dedi Rumfoord, ağacının tepesinden, "eğer burada sana bir şekilde haksızlık ettiğimizi düşünüyorsan, gel hadi sen söyle o zaman, bize hayatının bir noktasında yapmış olduğun çok çok iyi bir şey söyle, biz de bu bir parça iyiliğin senin için planladığımız bu şeyden seni kurtarmaya yetip yetmeyeceğine karar verelim."

"İyilik mi?" dedi Constant.

"Evet," dedi Rumfoord, hevesle. "Hayatta yapmış olduğun tek bir iyi şey söyle – ne kadarını hatırlayabiliyorsan."

Constant kafasını zorladı. İlk aklına gelenler, mağaraların uçsuz bucaksız koridorlarında seğirttiği günlere ait anılarıydı. Boaz'le ve harmonyumlarla iyilik sayılabilecek türden şeyler yapma fırsatı birkaç kez geçmişti eline aslında. Ama dürüst olması gerekirse Constant bu iyilik yapma fırsatlarından yararlanabildiğini söyleyemezdi.

Bunun üzerine Mars'ı düşündü, kendine yazdığı mektuplarda sıralanan onca maddeyi. Bütün o maddeler arasında kendi iyiliğine dair bir şey mutlaka olmalıydı.

Sonra Stony Stevenson'ı, arkadaşını hatırladı. Bir arkadaşı *olmuştu* geçmişte ki bu iyi bir şeydi şüphesiz. "Bir arkadaşım vardı," dedi Malaki Constant, mikrofona.

"Adı neydi?" dedi Rumfoord.

"Stony Stevenson," dedi Constant.

"Sadece *bir* arkadaşın mı oldu?" dedi Rumfoord, ağacının tepesinden.

"Sadece bir," dedi Constant. İnsanın arkadaşlık ihtiyacını karşılamaya tek bir arkadaşın yettiğini idrak ederken zavallı ruhu kıvançla dolup taştı.

"Demek o ki, senin bu Stony Stevenson'ın ne kadar iyi bir arkadaşı olduğuna bağlı olarak," dedi Rumfoord, ağacının tepesinden, "iyilik iddian ya tutacak ya çürüyecek."

"Evet," dedi Constant.

"Mars'ta bir idam infaz edilmişti, anımsıyor musun Bay Constant?" dedi Rumfoord, ağacının tepesinden. "Cellatlığını senin yaptığın bir idam? Mars ordusunun üç alayı önünde bir adamı boğarak öldürmüştün."

Bu, Constant'ın zihninden atmak için elinden geleni yaptığı bir anıydı. Büyük ölçüde başarılı da olmuştu ve şimdi, aklını didik didik ederek o anıyı arayışında samimiydi. Söz konusu idamın gerçekleşip gerçekleşmediğinden emin olamıyordu. "Ben... Hatırlar gibiyim," dedi Constant.

"Ya... İşte o boğarak öldürdüğün adam senin pek yakın ve pek iyi arkadaşın Stony Stevenson'dı," dedi Winston Niles Rumfoord.

Malaki Constant altın yaldızlı merdiveni tırmanırken ağlıyordu. Yolun yarısına geldiğinde duraladı, bunun üzerine Rumfoord hoparlörlerden bir kez daha seslendi ona.

"Şimdi kendini konuyla daha derinden alakalı hissediyor musun Bay Constant?" diye seslendi Rumfoord.

Evet, hissediyordu. Kendi değersizliğini iyice anlamıştı artık ve kendisine huşunetle muamele edilmesini isteyebilecek herkesle, içi burkularak da olsa aynı duyguları paylaşıyordu.

Sonunda merdivenin tepesine ulaştığında, Rumfoord ona hava kilidi bölmesinin kapısını hemen kapatmamasını söyledi, eşi ve çocuğu da az sonra yukarıda, yanında olacaklardı.

Constant merdivenin tepesindeki uzaygemisinin eşiğine oturup Rumfoord'un kısa vaazını dinledi. Constant'ın esmer eşi hakkında, Bee adındaki o tek gözlü, altın dişli kadın hakkında konuşuyordu Rumfoord. Constant vaazı can kulağıyla dinlemiyordu. Gözleri şehrin, körfezin ve adaların aşağıda uzanan panoramasında daha büyük, daha rahatlatıcı bir vaaz bulmuştu.

Panoramanın vaazı, Evren'de hiç arkadaşı olmayan bir adamın bile anagezegenini esrarengiz biçimde, yürek burkucu biçimde güzel bulabileceğine dairdi.

"Şimdi size Bee'den bahsedeceğim," dedi Winston Niles Rumfoord, Malaki Constant'ın çok aşağılarındaki ağacının tepesinden, "bahçe kapısının karşısında Malaki satan kadından yani, şu anda oğluyla birlikte hepimize öfkeli bakışlar atan esmer kadından.

Bee çok seneler evvel Mars'a giderken, yolda Malaki Constant onu tavladı, o da Constant'a bu oğlanı doğur-

du. Bundan evvel, kendisi benim karım, bu malikânenin de hanımıydı. Gerçek adı Beatrice Rumfoord'dur."

Kalabalıktan bir homurtu yükseldi. Tevekkeli değil, diğer dinlerin tozlu kuklalarının pabuçları kitlesizlikten dama atılmış, tüm gözler Newport'a çevrilmişti. Hiç Tınmaz Tanrı Kilisesi'nin lideri, gelecekten haber vermeye ve eşitsizliklerin en insafsızıyla, şans eşitsizlikleriyle savaşmaya kadir olmakla kalmıyordu, ortaya sürdüğü parmak ısırtan sansasyonların ardı arkası kesilmiyordu.

Sansasyonel malzeme deposu o kadar doluydu ki bu tek gözlü, altın dişli kadının karısı olduğunu ve kendisini Malaki Constant'la boynuzlamış olduğunu açıklarken sesinin kısık çıkmasına dahi aldırış etmeyebiliyordu.

"Şimdi sizi, bu kadının hayatıyla oluşturduğu örneği nefretle kınamaya davet ediyorum, tıpkı uzun zamandır Malaki Constant'ın hayatıyla oluşturduğu örneği nefretle kınadığınız gibi," dedi ağacının tepesinden, sakin sakin. "Dilerseniz Malaki Constant'ın yanına onu da asıp panjurlarınızdan ve avizelerinizden sallandırabilirsiniz.

Beatrice'in aşırılıkları, gönülsüzlük aşırılıklarıydı," dedi Rumfoord. "Genç bir kadınken, öyle saf ve kusursuzca yetiştirildiğine inanırdı ki kirleneceği korkusuyla hiçbir şey yapmaz, kendisine bir şey yapılmasına da müsaade etmezdi. Hayat, genç bir kadın olduğu zamanlarda Beatrice için, dayanılmaz derecede mikroplu ve iğrenç bir şeydi.

Biz, Hiç Tınmaz Tanrı Kilisesi'nin mensupları olarak Malaki Constant'ı pislik içinde yüzdüğü için nasıl şiddetle kınadıysak, Beatrice'i de sözde saflığını korumakta ısrarcı olduğu için şiddetle kınıyoruz.

Beatrice'in entelektüel, manevi ve fiziksel açıdan Tanrı'nın insanlar için tasarladığı kusursuzlaştırılmış model olduğu ve insanlığın geri kalanının aynı düzeye erişebilmesi için aradan bir on bin yıl daha geçmesi gerektiği

iması, Beatrice'in her halinden, her tavrından okunuyordu. Alın size, yaratıcılıktan nasibini almamış sıradan insanın yüce Tanrı'yı pek eğlendirdiği bir vaka daha. Yüce Tanrı'nın Beatrice'i 'sakın bana dokunma' tarzı terbiyesinden dolayı çok beğendiği önermesi, en az Malaki Constant'ın zengin olmasını istediği önermesi kadar tartışmalıdır.

Bayan Rumfoord," dedi Winston Niles Rumfoord, ağacının tepesinden, "şimdi seni ve oğlunu, Malaki Constant'ın arkasından uzaygemisine binip Titan'a gitmeye davet ediyorum. Gitmeden önce söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ana ile oğulun birbirlerine sokulup omuz omuza durarak günün haberiyle çok değişmiş olan dünyaya baktıkları uzun bir sessizlik oldu.

"Bize bir şeyler söylemeye niyetin var mı Bayan Rumfoord?" dedi Rumfoord, ağacının tepesinden.

"Evet," dedi Beatrice. "Ama kısa konuşacağım. Hakkımda söylediğin her şeyin doğru olduğuna inanıyorum zira yalan söylediğin pek görülmemiştir. Fakat oğlumla ben o merdivene gidip tırmanacaksak bunu senin için ya da aptal kalabalığın için yapmayacağız. Kendimiz için yapacağız – hiçbir şeyden korkmadığımızı kendimize ve seyretmek isteyen herkese kanıtlamak için. Bu gezegenden ayrıldık diye içimiz burkulmayacak. Biz senin önderliğinde bu gezegeni ne kadar iğrendiriyorsak, bu gezegen de bizi en az o kadar iğrendiriyor.

Eski günleri hatırlamıyorum," dedi Beatrice, "bu malikânenin hanımı olduğum, bir şey yapmaya ya da bana yapılmasına katlanamadığım günleri. Ama öyle biri olduğumu bana söylediğin anda ben kendime bayıldım. İnsan ırkı çok aşağılık; Dünya da öyle, sen de öyle."

Beatrice ile Krono köprü ve rampalar üzerinden çabucak yürüyüp merdivene ulaştılar ve tırmanıp yukarı

çıktılar. Uzaygemisinin kapısında bekleyen Malaki Constant'ın yanından hızla, selamsız sabahsız geçtiler. İçeriye dalıp gözden kayboldular.

Constant da peşlerinden uzaygemisine girip konaklama koşullarının teftişine katıldı.

Konaklama koşulları sürpriz olmuştu, görseydiler asıl sürprizi malikâne görevlileri yaşardı. Bekçilerin devriye gezdiği kutsal bir bölgede, koca bir sütunun tepesindeki konumuyla görünüşte dokunulmaz olan uzaygemisi belli ki bir ya da belki birkaç çılgın partiye ev sahipliği yapmıştı.

Yatakların hepsi dağınıktı. Yatak takımları buruşmuş, dağılmış, tepilmişti. Çarşaflarda ruj ve ayakkabı boyası lekeleri vardı.

Kızarmış midyeler, üzerlerine basıldıkça yağlı yağlı çıtırdamaktaydı.

Çeyrek galonluk iki Mountain Moonlight şişesi, yarım litrelik bir Southern Comfort ve bir düzine kadar Narragansett Lager bira kutusu, hepsi de boşalmış halde, geminin muhtelif yerlerine dağılmıştı.

Kapının yanındaki beyaz duvara rujla iki isim yazılmıştı: *Bud ve Sylvia.* Kabinin orta şaftındaki bir flanştan siyah bir sutyen sarkıyordu.

Beatrice şişeleri ve bira kutularını topladı. Götürüp kapıdan dışarıya attı. Sutyeni flanştan indirip kapı aralığından dışarıya sallandırarak elverişli bir rüzgârın esmesini bekledi.

İç çekip baş sallayarak Stony Stevenson'ın yasını tutmakta olan Malaki Constant, ayaklarını saplı süpürge gibi kullanıyordu. Kızarmış midyeleri ayaklarıyla kapıya doğru itelemekle meşguldü.

Küçük Krono yataklardan birine oturmuş, şans objesini ovalıyordu. "Gidelim anne," dedi gergin bir sesle. "Gidelim de avazımız çıktığı kadar bağırabilelim."

Beatrice sutyeni elinden bıraktı. Kuvvetli bir rüzgâr onu yakalayıp kalabalığın üzerine doğru uçurdu, sonra da Rumfoord'un oturmakta olduğu ağacın bitişiğindeki ağaca bıraktı.

"Elveda bütün temiz, bilge ve güzel insanlar," dedi Beatrice.

12

Tralfamadorlu Beyefendi

"Noktasal bir tabirle, elveda."

Winston Niles Rumfoord

Satürn'ün, en büyüğü Titan olan dokuz uydusu vardır.

Titan, Mars'tan yalnızca bir nebze küçüktür.

Titan, Güneş Sistemi'nde bir atmosferi olan tek uydudur. Havası bol bol solunabilir oksijen içerir.

Titan'ın atmosferi, bir bahar sabahı Dünyalı bir pastanenin arka kapısından çıktığınızda bulacağınız atmosfer gibidir.

Titan'ın çekirdeğinde hava sıcaklığını yirmi derecede sabit tutan doğal bir kimyasal ocak vardır.

Titan'da her biri Dünya'daki Michigan Gölü büyüklüğünde üç deniz bulunur. Üçünün de suları tatlı ve zümrüt berraklığındadır. Bu üç gölün adları, Winston Denizi, Niles Denizi ve Rumfoord Denizi'dir.

Bir de doksan üç gölcükten ve gölden oluşan bir küme vardır ki bunlar ileride dördüncü bir deniz oluşturacaktır. Bu göller kümesi de Kazak Göletleri olarak bilinir.

Winston Denizi, Niles Denizi, Rumfoord Denizi ve Kazak Göletleri'ni üç büyük nehir birbirine bağlar. Bu

nehirlerin ve kollarının dakikası dakikasına uymaz – an gelir gürülder an gelir durgunlaşır an gelir kararsızlaşırlar. Davranış şekillerini, sekiz kardeş uydunun çekimlerindeki dalgalanmalar ve Dünya'nın doksan beş misli kütleye sahip olan Satürn'ün olağanüstü etkisi belirler. Bu üç nehir Winston Nehri, Niles Nehri ve Rumfoord Nehri olarak bilinir.

Ormanlar, çayırlar, dağlar vardır.

Dağların en yükseği Rumfoord Dağı'dır ve 2.917 metre yüksekliğindedir.

Titan, Güneş Sistemi'ndeki en korkutucu derecede güzel şeyler olan Satürn'ün halkalarının, kıyas kabul etmez manzarasına nazırdır. Bu göz kamaştırıcı halkalar altmış beş bin kilometre çapında ve bir tıraş bıçağından azıcık daha kalındır.

Titan'da halkalara Rumfoord'un Gökkuşağı denir.

Satürn, Güneş'in etrafında bir çember çizer.

Bunu yirmi dokuz buçuk Dünya yılında bir yapar.

Titan, Satürn'ün etrafında bir çember çizer.

Sonuçta Titan, Güneş'in etrafında bir sarmal çizmiş olur.

Winston Niles Rumfoord'la köpeği Kazak dalga fenomeniydi – Güneş'te başlayıp Betelgeuse'da biten çarpık sarmallar içinde titreşiyorlardı. Ne zaman bir gökcisminin yolu onların sarmallarıyla kesişse, Rumfoord'la köpeği o gökcisminde maddeleşiyordu.

Esrarengizliğini şimdilik koruyan sebeplerden dolayı Rumfoord, Kazak ve Titan'ın sarmalları tamı tamına örtüşmekteydi.

Bu yüzden Rumfoord'la köpeği, Titan'da daimi olarak maddeleşmişti.

Rumfoord ile Kazak orada, Winston Denizi'nin kıyıya bir buçuk kilometre uzaklıktaki bir adasında yaşıyordu. Evleri, Dünya'daki Hindistan ülkesinde bulunan Tac Mahal'ın kusursuz bir reprodüksiyonuydu.

Marslı işçiler tarafından inşa edilmişti.

Rumfoord, Titan'daki evine alayla *Son Durak* demeye bayılırdı.

* * *

Malaki Constant, Beatrice Rumfoord ve Krono gelmeden evvel, Titan'da yalnızca bir diğer kişi vardı. Bu diğer kişinin adı Salo'ydu. Salo yaşlıydı. On bir milyon Dünya yaşındaydı.

Salo başka bir galaksiden, Küçük Macellan Bulutu'ndan geliyordu. Bir metre kırk santim boyundaydı.

Salo'nun teni, bir Dünya mandalinasının kabuğu dokusunda ve rengindeydi.

Salo'nun geyik ayaklarına benzeyen üç hafif bacağı vardı. Ayakları fevkalade ilginç bir tasarıma sahipti, şişebilir birer küreydiler. Küreler şişip Alman sopatopları boyutuna geldiğinde Salo suyun üstünde yürüyebiliyordu. Golf topları boyutuna indiğinde sert yüzeylerde zıplaya zıplaya çok süratli bir şekilde ilerleyebiliyordu. Küreler tamamen söndüğünde ise ayaklar vantuzlara dönüşüyordu. Salo onlarla duvarlarda yürüyebiliyordu.

Salo'nun kolları yoktu. Salo'nun üç gözü vardı ve gözleri yalnızca "görünür ışık" denilen şeyi değil, kızılötesi, morötesi ve X-ışınlarını da görebiliyordu. Salo noktasaldı, yani her seferinde tek bir ânı yaşıyordu. Rumfoord'a, geçmişi veya geleceği görmektense ışık tayfının uç noktalarındaki harikulade renkleri görmeyi tercih edeceğini söylemekten hoşlanırdı.

Bu biraz kaçamaklı bir laftı çünkü Salo, her seferinde tek bir an yaşayarak, Rumfoord'un görmüş olduğundan çok daha fazla geçmiş, çok daha fazla gelecek görmüştü. Üstelik gördüklerinin ona göre çok daha fazlasını hatırlıyordu.

Salo'nun başı yuvarlaktı ve yalpa çemberleri içine asılıydı.

Sesi, bisiklet kornası benzeri gürültüler çıkarmaya yarayan elektrikli bir aletin sesi gibiydi. Ellisi Dünya dilleri, otuz biri *ölü* Dünya dilleri olmak üzere beş bin dil konuşurdu.

Bir sarayda yaşamazdı, halbuki Rumfoord ona bir tane yaptırmayı teklif etmişti. Salo iki yüz bin yıl önce kendisini Titan'a getirmiş olan uzaygemisinin yakınlarında bir yerde, açıkta yaşardı. Uzaygemisi bir uçan daireydi ve Marslı işgal filosuna model olmuştu.

Salo'nun ilginç bir geçmişi vardı.

Dünya takvimiyle MÖ 483441 yılında, popüler telepatik hayranlık yöntemiyle türünün en yakışıklı, en sağlıklı, en temiz kalpli örneği seçilmişti. Bu seçim, Salo'nun Küçük Macellan Bulutu'ndaki anagezegeninde, yüz milyonuncu devlet kuruluş yıldönümü vesilesiyle yapılmıştı. Anagezegeninin adı Tralfamador'du; Salo bir keresinde onu Rumfoord için tercüme ederken, hem *hepimiz* hem de *541 numara* anlamına geldiğini söylemişti.

Anagezegeninde bir yılın uzunluğu Salo'nun kendi hesaplarına göre bir Dünya yılının uzunluğunun 3,6162 katıydı; dolayısıyla Salo'nun katıldığı kutlama aslında 361.620.000 Dünya yaşındaki bir devletin şerefine düzenleniyordu. Salo bir keresinde bu uzun ömürlü devlet biçimini Rumfoord'a hipnotik anarşi olarak tanımlamış fakat nasıl işlediğini anlatmaktan kaçınmıştı. "Bunun ne olduğunu anlayacaksan ânında anlarsın," demişti Rumfoord'a, "anlamadıysan sana açıklamaya çalışmamın bir manası olmayacak demektir Skip."

Tralfamador'un temsilciliğine seçildiğinde görevi, mühürlü bir mesajı "Evrenin Bir Ucundan Diğer Ucuna" taşımaktı. Kutlamaları planlayanlar Salo'nun tasarlanan rotayla Evren'i boydan boya kat edeceğine inanacak ka-

dar aptal değildiler. Bu betimleme de tıpkı Salo'nun seferi gibi şiirseldi. Salo'nun işi, mesajı alıp Tralfamador teknolojisinin elverdiği hızla, elverdiği kadar uzağa gitmekten ibaret olacaktı.

Mesajın içeriği Salo için meçhuldü. Salo'nun Rumfoord'a şöyle açıkladığı şey tarafından hazırlanmıştı: "Bir tür üniversite... tek fark hiç öğrencisinin olmaması. Ne binaları ne de öğretim üyeleri var. Herkes onun içinde ama kimse onun içinde değil. Herkesten birer püf buhar alan, sonra da tüm ağır düşünme işlerini onlar adına yapan bir bulut gibi. Böyle bir bulutun *gerçekten* var olduğunu söylemiyorum. Yalnızca onun *gibi* bir şey olduğunu söylüyorum. Eğer neden bahsettiğimi anlamıyorsan Skip, sana açıklamaya çalışmamın hiçbir manası olmayacak demektir. Tek söyleyebileceğim, hiç toplantı yapılmadığı."

Mesaj, beşe beş santim ebadında, yaklaşık bir santim kalınlığında bir çelik zarfın içine konulup mühürlenmişti. Zarf, altın rengi küçük bir örgü keseye yerleştirilmiş, kese de paslanmaz çelikten bir banda asılıp Salo'nun boynu olduğu söylenebilecek şafta tutturulmuştu.

Salo'ya hedefine ulaşana kadar çantayı da zarfı da açmaması emredilmişti. Salo'nun hedefi Titan değildi. Hedefi, Titan'ın on sekiz milyar ışık yılı ötesinde başlayan bir galaksiydi. Salo'nun katılmış olduğu kutlamaları planlayanlar Salo'nun bu galakside ne bulacağını bilmiyorlardı. Salo'yu galaksinin bir yerlerinde yaratıklar bulmakla, dillerini öğrenmekle ve kendileri için tercüme etmekle görevlendirmişlerdi.

Salo bu görevin mantığını sorgulamamıştı çünkü o da, tüm Tralfamadorlular gibi, bir makineydi. Bir makine olarak, yapması gereken neyse yapmak zorundaydı.

Salo'nun Tralfamador'dan ayrılmadan önce aldığı onca emir arasında en çok üstünde durulanı, *mesajı her ne olursa olsun yolda açmamasıydı*.

Bu emir o kadar çok vurgulanmıştı ki küçük Tralfamadorlu ulağın varoluşunun merkezi haline gelmişti.

Dünya takvimiyle MÖ 203117 yılında, Salo mekanik sorunlar yüzünden Güneş Sistemi'ne inmek zorunda kaldı. Zorunda kaldı çünkü gemisinin güç ünitesindeki küçük bir parça, Dünyalı bir bira açacağı ebadındaki bir parça bozulup tamamen dağılmıştı. Salo'nun mekaniğe yatkınlığı yoktu, dolayısıyla eksik parçanın neye benzediği ya da ne işe yaradığı konusunda ancak üstünkörü bir fikir sahibiydi. Salo'nun gemisi EVOA'yla, yani Evrensel Var Olma Arzusu'yla çalıştığından, güç ünitesini kurcalamak acemi bir makinistin harcı değildi.

Salo'nun gemisi tamamen bozulmamıştı. Hâlâ çalışıyordu ama ağır aksak ilerliyor, saatte yaklaşık yüz on bin kilometre yapıyordu. O kör topal hali bile, Güneş Sistemi'nde kısa sıçramalar yapması için yeterliydi; sonradan bu kör topal geminin kopyaları Mars'taki savaş seferberliğinde de gayet iyi iş görecekti. Lakin bu yavaşlıkla Salo'nun galaksiler arası görevinde kullanılması mümkün olamazdı.

Yaşlı Salo ne yapsın, Titan'a kapağı attı ve anagezegeni Tralfamador'a haber uçurup vaziyetini bildirdi. Mesajı evine ışık hızıyla göndermişti, yani Tralfamador'a ulaşması yüz elli bin Dünya yılı alacaktı.

Zaman geçirmesine yardımcı olan birkaç hobi edindi. Başlıca hobileri arasında heykel yapmak, Titan papatyaları yetiştirmek ve Dünya'daki muhtelif etkinlikleri seyretmek vardı. Dünya'daki etkinlikleri gemisinin gösterge panelindeki bir görüntüleyici sayesinde izleyebiliyordu. Görüntüleyici, Salo'nun dilediği takdirde Dünyalı karıncaların etkinliklerini bile takip edebilmesini sağlayacak güçteydi.

Tralfamador'dan ilk yanıtını da bu görüntüleyici yoluyla aldı. Yanıt, Dünya'da şimdinin İngiltere'sine ait bir

düzlüğe dev taşlarla yazılmıştı. Yanıtın harabeleri hâlâ ayaktadır ve Stonehenge adıyla bilinir. Stonehenge yukarıdan bakıldığında Tralfamadorcada şu anlama gelir: "*Yedek parça, mümkün olan en hızlı biçimde ulaştırılıyor.*"

Stonehenge yaşlı Salo'nun aldığı tek mesaj değildi.

Hepsi de Dünya'ya yazılmış dört mesaj daha aldı.

Büyük Çin Seddi yukarıdan bakıldığında Tralfamadorcada şu anlama gelir: "*Sabırlı ol. Seni unutmuş değiliz.*"

Roma İmparatoru Neron'un Altın Evi şöyle diyordu: "*Elimizden geleni yapıyoruz.*"

Moskova Kremlin'inin duvarları ilk inşa edildiğinde şu anlama geliyordu: "*Göz açıp kapayıncaya kadar yola çıkmış olacaksın.*"

İsviçre'nin Cenevre kentindeki Milletler Sarayı'nın anlamı ise şudur: "*Pılını pırtını topla ve ha deyince çıkmaya hazır ol.*"

Basit bir aritmetik hesap, bu mesajların hepsinin ışık hızından epey daha hızlı gelmiş olduğunu ortaya koyacaktır. Salo yardım çağrısını evine ışık hızıyla göndermiş ve mesajının Tralfamador'a ulaşması yüz elli bin yıl sürmüştü. Oysa elli bin yıldan kısa bir süre sonunda Tralfamador'dan yanıt aldı.

Dünyalılar kadar ilkel yaratıklara bu seri iletişimlerin nasıl başarıldığını izah etmek deveye hendek atlatmaktan zordur. Böyle ilkel topluluklara şu kadarını söylemek yeterli olacaktır: Tralfamadorlular, Evrensel Var Olma Arzusu'ndan bazı itkilerin Evren'in tonozlu mimarisinde ışık hızının yaklaşık üç misli hızla yankılanmasını sağlayabiliyorlardı. Bu itkileri istedikleri gibi odaklayıp kipleyerek, çok ama çok uzaklardaki yaratıkları etkileyebiliyor, kendi amaçları doğrultusunda çalıştırabiliyorlardı.

Tralfamador'dan çok ama çok uzak yerlerde iş bitirmenin olağanüstü bir yoluydu bu. En hızlısı olduğu rahatlıkla söylenebilirdi.

Ama ucuz değildi.

Yaşlı Salo bu yolla iletişim kurup iş bitirmek için gereken olanaklardan yoksundu. Süreç için gereken donanım ve Evrensel Var Olma Arzusu miktarları muazzamdı, ayrıca binlerce teknisyenin emeği de gerekiyordu.

Üstelik Tralfamador'un fazlasıyla kuvvetli, fazlasıyla elemanlı, fazlasıyla gelişkin donanımı bile kusursuz değildi. Yaşlı Salo Dünya'yı izlerken birçok iletişim başarısızlığına tanık olmuştu. Dünya'da uygarlıklar kurulup gelişmeye başlıyor, halkları Tralfamadorca mesajlar olduğu açıkça anlaşılan muazzam yapılar inşa etmeye koyuluyordu. Derken aynı uygarlıklar mesajları tamamlayamadan zayıflayıp çöküyordu.

Yaşlı Salo bunun olduğunu yüzlerce defa görmüştü.

Yaşlı Salo, dostu Rumfoord'a Tralfamador uygarlığı hakkında pek çok ilginç şey anlatmış ancak gelen mesajlardan ve geliş tekniklerinden hiç bahsetmemişti.

Rumfoord'a bütün söylediği, evine bir yardım çağrısı yolladığı ve bir yedek parçanın tez zamanda gelmesini beklediği olmuştu. Yaşlı Salo'nun aklı Rumfoord'unkinden o kadar farklıydı ki Rumfoord, Salo'nun aklını okuyamıyordu.

Salo ikisinin düşünceleri arasındaki bu bariyere minnettardı; zira Dünya tarihinin içine edilmesinde Salo'nun halkının ne çok payı olduğunu öğrendiği takdirde Rumfoord'un söyleyebileceklerinden ölesiye korkuyordu. Rumfoord krono-sinklastik infundibulumdan geçmiş olduğundan olaylara daha geniş bir pencereden bakması beklenebileceği halde, Salo onun aslında hâlâ şaşırtıcı derecede dar görüşlü bir Dünyalı olduğunu anlamıştı.

Yaşlı Salo, Tralfamadorluların Dünya'ya neler yaptığını Rumfoord'un öğrenmesini istemiyordu çünkü onun küplere bineceğinden, Salo'ya ve tüm Tralfamadorlulara

düşman kesileceğinden emindi. Salo buna dayanamazdı çünkü Niles Rumfoord'u çok seviyordu.

Sevgisinde rahatsız olunacak bir yan yoktu. Yani eşcinsel değildi. Olamazdı da; zira Salo'nun cinsiyeti yoktu.

O bir makineydi, tüm Tralfamadorlular gibi.

Vücudunu çatal pimler, hortum kelepçeleri, somunlar, cıvatalar ve mıknatıslar bir arada tutuyordu. Salo'nun duygusal dengesi bozulduğu zaman duygu durumunu mükemmelen yansıtan mandalina rengi derisi, Dünyalıların rüzgârlıkları gibi giyilip çıkarılabiliyordu. Mıknatıslı bir fermuar onu kapalı tutuyordu.

Tralfamadorlular, Salo'nun dediğine göre, birbirini imal ederdi. İlk makinenin nasıl oluştuğunu ise kimse tam olarak bilmiyordu.

Efsane şöyleydi:

Bir zamanlar Tralfamador'da makineye benzer yanı olmayan yaratıklar vardı. Güvenilir değildiler. Becerikli değildiler. Öngörülebilir değildiler. Uzun ömürlü değildiler. İşte bu zavallı yaratıklar, var olan her şeyin mutlaka bir amacının olması gerektiği ve bazı amaçların diğerlerinden yüksek olduğu fikrine kafayı takmışlardı.

Bu yaratıklar zamanlarının çoğunu amaçlarının ne olduğunu bulmaya çalışarak geçirirlerdi. Fakat kendilerininki olabileceğini düşündükleri bir amacı her bulduklarında, amaç gözlerine o kadar alçak görünürdü ki yaratıklar tiksinti ve utançla dolardı.

Sonra da bu kadar alçak bir amaca hizmet etmektense, ona hizmet edecek bir makine yaparlardı. Bu sayede kendileri daha yüksek amaçlara hizmet etmekte serbest kalırlardı. Gel gör ki ne zaman daha yüksek bir amaç bulsalar, amaç hâlâ yeterince yüksek olmazdı.

Böylece makineler de daha yüksek amaçlara hizmet eder oldular.

Makineler her şeyi o kadar büyük bir ustalıkla yapıyordu ki sonunda yaratıkların en yüksek amaçlarının neler olabileceğini bulma işi de onlara verildi.

Makineler bütün dürüstlükleriyle, yaratıkların herhangi bir amaçlarının bulunduğunun pek söylenemeyeceğini bildirdiler.

Yaratıklar bunun üzerine vahşice birbirlerini öldürmeye başladılar, çünkü amaçsız şeylerden nefret ettikleri kadar hiçbir şeyden nefret etmiyorlardı.

Derken, vahşice öldürmekte bile çok başarılı olmadıklarını keşfettiler. Bunun üzerine o işi de makinelere verdiler. Ve makineler, "Tralfamador" demek için gereken zamandan daha kısa süre içinde işi bitirdiler.

Yaşlı Salo, uzaygemisinin gösterge panelindeki görüntüleyiciyi kullanarak Malaki Constant'ı, Beatrice Rumfoord'u ve oğulları Krono'yu taşımakta olan uzaygemisinin Titan'a yaklaşmasını izliyordu şimdi. Gemi otomatikman Winston Denizi kıyısına inmeye ayarlanmıştı.

İnmeye ayarlandığı yer, gerçeğe uygun boyutlardaki iki milyon insan heykelinin ortasıydı. Salo bir Dünya yılında yaklaşık on tane bitirerek yapmıştı bu heykelleri.

Heykellerin ekseriyetle Winston Denizi civarında bulunmalarının sebebi Titan torfundan yapılmış olmalarıydı. Winston Denizi civarında yüzey toprağının yalnızca altmış santim altında bolca Titan torfu bulunur.

Titan torfu acayip bir madde olduğundan, usta ve samimi bir heykeltıraşa çok cazip gelir.

Topraktan ilk çıkarıldığında Titan torfu, Dünya'da kullanılan cam macunları kıvamındadır.

Titan ışığına ve havasına bir saat maruz kaldıktan sonra Paris alçısının güç ve sertliğine sahip olur.

İki saat maruz kaldıktan sonra granit kadar dayanıklı hale gelir ve ancak bir demirci keskisiyle kesilebilir.

Üç saat maruz kaldıktan sonra, elmastan başka hiçbir şey Titan torfunu çizemez.

Salo bu kadar çok heykeli, Dünyalıların gösterişçi davranış tarzlarından esinlenerek yapmıştı. Dünyalıların ne yaptıklarından çok, nasıl yaptıklarından etkilenmişti.

Dünyalılar gökyüzünde her daim koca bir göz varmış ve o koca göz eğlenceye açmış gibi davranıyorlardı.

Koca göz, iyi tiyatro seyretmeye doyamıyordu. Dünyalılarca sahneye konulan gösterilerin komedi mi, trajedi mi, fars mı, hiciv mi, atletizm mi, vodvil mi olduğu koca göz için hiç fark etmiyordu. Onun talebi, gösterilerin çok çok iyi olmasıydı ki bu talebi Dünyalılar belli ki yerçekimi kadar karşı konulmaz buluyorlardı.

Talep o kadar güçlüydü ki Dünyalılar onu karşılamak için gece gündüz –ve hatta rüyalarında– gösteri sahnelemekten başka neredeyse hiçbir şey yapmıyorlardı.

Dünyalıların gerçekten önem verdikleri tek seyirci, koca gözdü. Salo'nun görmüş olduğu en şatafatlı temsiller Dünyalıların feci derecede yalnız olanları tarafından sahneye konmuştu. Var olduğunu farz ettikleri koca göz onların yegâne seyircisiydi.

Salo, var olduğu farz edilen koca göz için son derece ilginç gösteriler sahneye koymuş Dünyalıların haletiruhiyelerinden bazılarını elmas sertliğinde heykelleriyle ölümsüzleştirmeyi denemişti.

Winston Denizi civarında bolca bulunan Titan papatyalarının da şaşırtıcılık açısından heykellerden geri kalır yanı yoktu. Salo MÖ 203117 yılında Titan'a geldiğinde, Titan papatyaları taş çatlasa altı-yedi santim çapında, minicik, yıldız şeklinde, sarı çiçeklerdi.

Sonra Salo onları yapay seçilimle üretmeye başladı.

Malaki Constant ile Beatrice Rumfoord oğulları Krono'yla birlikte Titan'a vardıklarında, tipik Titan pa-

patyasının yüz yirmi santim çapında bir sapı ve pembe benekli lavanta rengi bir çiçeği vardı, ağırlığı da bir tonun üstündeydi.

* * *

Malaki Constant, Beatrice Rumfoord ve oğulları Krono'nun uzaygemileriyle yaklaştıklarını gören Salo ayaklarını şişirip Alman sopatopları boyutuna getirdi. Winston Denizi'nin zümrüt berraklığındaki suları üzerinden yürüyerek geçip Winston Niles Rumfoord'un Tac Mahal'ına vardı.

Sarayın duvarlarla çevrili bahçesine girdikten sonra ayaklarındaki havayı boşalttı. Hava boşalırken fıslıyordu. Fıslama sesi duvarlarda yankılandı.

Winston Niles Rumfoord'un havuz başındaki lavanta rengi ergonomik koltuğu boştu.

"Skip?" diye seslendi Salo. Rumfoord'un onca olası adı arasından bu en mahrem olanıyla, çocukluk adıyla hitap ederdi ona, hem de Rumfoord buna içerlediği halde. Rumfoord'a sataşmak için kullanmıyordu o adı. Rumfoord'a duyduğu dostluğu göstermek için kullanıyordu, biraz da dostluklarını sınamak ve bu sınanışa zarifçe göğüs gerdiğini görmek için.

Salo'nun dostluğu böyle çocukça bir sınava tabi tutmasının bir sebebi vardı. Yolu Güneş Sistemi'ne düşmeden evvel dostluk nedir bilmemiş, dostluğun adını bile duymamıştı. Büyüleyici bir yenilikti bu onun için. Onunla oynamasa olmazdı.

"Skip?" diye seslendi tekrar.

Havada alışılmadık bir koku vardı. Salo emin olamasa da bunu ozon kokusu olarak tanımladı. Ama nedenini açıklayamıyordu.

Rumfoord'un ergonomik koltuğunun yanındaki kül

tablasında hâlâ yanmakta olan bir sigara vardı, demek ki Rumfoord koltuğundan kalkalı çok olamamıştı.

"Skip? Kazak?" diye seslendi Salo. Rumfoord'un koltuğuna oturmuş, Kazak'ın da koltuğun yanına yatmış uyukluyor olmaması garipti. Adamla köpeği zamanlarının çoğunu havuz başında, uzaya ve zamana yayılmış diğer kendilerinden gelen sinyalleri takip ederek geçirirlerdi. Rumfoord genellikle koltuğunda hareketsiz oturur, bir elini lapa gibi aşağı sarkıtıp parmaklarını Kazak'ın tüylerine geçirirdi. Kazak ise çoğunlukla hülyalı hülyalı mızırdanır ve seğirirdi.

Salo dikdörtgen şeklindeki havuza eğilip suya baktı. Havuzun dibinde, iki buçuk metre derinlikteki suyun içinde Titan'ın üç sireni vardı – uzun zaman önce seks düşkünü Malaki Constant'a sunulmuş üç güzel dişi insan.

Salo'nun Titan torfundan yaptığı heykellerdi bunlar. Salo'nun yaptığı milyonlarca heykelden yalnızca bu üçü canlı renklere boyanmıştı. Rumfoord'un sarayındaki şatafatlı, parıltılı düzen içinde öne çıkabilmeleri için boyanmaları icap ediyordu.

"Skip?" diye seslendi Salo yine.

Sesine uzay tazısı Kazak karşılık verdi. Havuzun sularına yansıyan kubbeli ve minareli binadan geliyordu. İçerideki büyük sekizgen avlunun dantel gibi gölgelerinden çıkmış zorlukla adım atarak geliyordu.

Kazak zehirlenmişe benziyordu.

Kazak titriyordu. Salo'nun yan tarafındaki sabit bir noktaya gözlerini dikmişti. Orada hiçbir şey yoktu.

Kazak durdu, bir adım daha atmanın ona mal edeceği feci bir acıya kendini hazırlar gibiydi.

Derken Kazak, gemici nuruyla tutuşup cazırdamaya başladı.

Gemici nuru, ışıklı bir elektrik boşalımıdır ve ona maruz kalan her yaratık kuştüyüyle gıdıklanmanın vere-

ceği rahatsızlıktan daha fena olmayan bir rahatsızlık duyar. Yine de, alev alev yanıyormuş gibi göründüğünden, çok korkması hoşgörüyle karşılanabilir.

Kazak'ı tutan ışıklı boşalım, dışarıdan bakana dehşet verici görünüyordu. Üstelik havadaki ozon kokusunu da tazelemekteydi.

Kazak kıpırdamıyordu. Bu akıllara ziyan ışık gösterisine şaşakalma kapasitesini çok zaman önce tüketmişti. Bezgince bir sitemle katlanıyordu ona.

Işık söndü.

Rumfoord kemerli geçitte belirdi. Onun da perişan ve sarsak bir hali vardı. Bir maddesizleşme bandı, otuz santim genişliğinde bir hiçlik kuşağı halinde baştan ayağa üzerinden geçti. Onu, iki buçuk santim aralıklı iki dar bant izledi.

Rumfoord ellerini yukarıya kaldırınca parmakları genişleyip yayıldı. Gemici nuru Rumfoord'un parmak uçlarından pembe, mor ve uçuk yeşil şeritler halinde etrafa saçılıyordu. Saçlarında da soluk altın sarısı kısacık şeritler oynaşıyor, başına simli bir hale kondurmak için elbirliği ediyordu.

"Yeter," dedi Rumfoord bezgince.

Rumfoord'un gemici nuru söndü.

Salo donakalmıştı. "Skip..." dedi. "Skip... Neler oluyor Skip?"

"Güneş lekeleri," dedi Rumfoord. Ayaklarını sürüyerek lavanta rengi ergonomik koltuğuna gitti, koca gövdesini koltuğa bıraktı, sonra da nemli bir mendil kadar cansız ve beyaz eliyle gözlerini kapattı.

Kazak da onun yanına çöktü. Kazak titriyordu.

"Ben... Daha önce seni hiç böyle görmemiştim," dedi Salo.

"Daha önce Güneş'te hiç böyle bir fırtına olmamıştı da ondan," dedi Rumfoord.

Krono-sinklastik infundibulumdan geçmiş dostlarının güneş lekelerinden kötü etkilendiklerini öğrenmek Salo'yu şaşırtmamıştı. Rumfoord ile Kazak'ın güneş lekeleri yüzünden hastalandıklarını daha önce pek çok defa görmüştü ama semptomların en ciddisi geçici mide bulantısı olmuştu. Kıvılcımlar ve maddesizleşme bantları yeniydi.

Şimdi Salo durmuş seyrederken, Rumfoord'la Kazak bir an için rüzgârda dalgalanan bayraklardaki figürler gibi ikiboyutlu oldular.

Sonra durulup tekrar hacimlendiler.

"Yapabileceğim bir şey var mı Skip?" dedi Salo.

Rumfoord sızlandı. "İnsanlar bu berbat soruyu sormaktan hiç vazgeçmeyecek mi?" dedi.

"Özür dilerim," dedi Salo. Ayakları artık tamamen söndüğünden ortalarından çukurlaşıp vantuzlara dönüşmüştü. Cilalı zeminde emme sesleri çıkarıyorlardı.

"O sesleri çıkarmak *zorunda* mısın?" dedi Rumfoord, hırçınlıkla.

Yaşlı Salo ölmek istedi. Dostu Winston Niles Rumfoord ona ilk kez kötü bir söz sarf ediyordu. Salo buna dayanamazdı.

Yaşlı Salo üç gözünden ikisini kapadı. Üçüncüsüyle gökyüzünü taradı. Gözü gökyüzünde hızla ilerleyen iki mavi beneğe takıldı. Benekler havada süzülen Titan mavikuşlarıydı.

İki kuş yukarı yönlü bir hava akımı bulmuşlardı.

Her ikisi de hiç kanat çırpmıyordu.

Tek bir tüylerinin kıpırtısı bile ahenksiz değildi. Hayat havada süzülen bir düşten ibaretti.

"*Gak*," dedi Titan mavikuşlarından biri sokulganca.

"*Gak*," diye onayladı öbürü.

Kuşlar kanatlarını aynı anda kapatıp yükseklerden iki taş gibi düşmeye başladı.

Görünüşe bakılırsa Rumfoord'un duvarlarının dış tarafında yere çakılıp kesinkes öleceklerdi. Gel gör ki tekrar yükselip uzun ve kolay bir tırmanışa daha geçtiler.

Bu sefer Malaki Constant, Beatrice Rumfoord ve oğulları Krono'yu taşımakta olan uzaygemisinin ardında bıraktığı buhar iziyle çiziklenmiş bir gökyüzüne tırmanıyorlardı. Gemi yere inmek üzereydi.

"Skip?" dedi Salo.

"Bana öyle demek *zorunda* mısın?" dedi Rumfoord.

"Hayır," dedi Salo.

"Deme o halde," dedi Rumfoord. "O adı sevmem... kullanan kişi birlikte büyüdüğüm biri olmadığı sürece."

"Ben sanmıştım ki... dostun olarak buna..." dedi Salo, "o adı kullanmaya..."

"Şu dostluk maskesini indirelim mi artık?" dedi Rumfoord tersçe.

Salo üçüncü gözünü de kapadı. Gövdesini saran deri gerginleşti. "Maske?" dedi.

"Ayakların yine o sesi çıkarıyor!" dedi Rumfoord.

"Skip!" diye haykırdı Salo. Bu katlanılmaz teklifsizliği düzeltti sonra. "*Winston*... Benimle böyle konuşman kâbus gibi. Biz dostuz sanıyordum."

"Birbirimizin *işine* yaramayı başardık diyelim, gerisini karıştırmayalım," dedi Rumfoord.

Salo'nun başı, yalpa çemberlerinin içinde hafif hafif salandı. "Bundan biraz daha ötesi var sanıyordum," dedi sonunda.

"Diyelim ki," dedi Rumfoord zalimce, "birbirimizde kendi amaçlarımıza ulaşmanın yollarını bulduk."

"Ben... ben sana seve seve yardım ettim... umarım gerçekten yardımım dokunmuştur sana," dedi Salo. Gözlerini açtı. Rumfoord'un tepkisini görmesi gerekiyordu. Rumfoord muhakkak dostça davranmaya başlayacaktı yine; çünkü Salo cömertçe yardım etmişti ona.

"EVOA'mın yarısını sana vermedim mi?" dedi Salo. "Gemimi Mars için kopyalamana müsaade etmedim mi? İlk birkaç devşirme seferine pilotluk yapmadım mı? Marslıları sorun çıkarmayacakları şekilde yönetmenin yolunu bulmana yardım etmedim mi? Yeni dini tasarlamana günler boyu destek olmadım mı?"

"Evet," dedi Rumfoord. "İyi de bugün benim için ne yaptın?"

"Ne?" dedi Salo.

"Boş ver," dedi Rumfoord tersçe. "Eski bir Dünya klişesidir, mevcut koşullar altında çok da komik değil zaten."

"Ha," dedi Salo. Bir sürü Dünya esprisi biliyordu ama bunu hiç duymamıştı.

"Of şu ayakların!" diye bağırdı Rumfoord.

"Özür dilerim!" diye bağırdı Salo. "Dünyalılar gibi ağlayabilseydim öyle ağlardım!" Kederlenen ayakları kontrolünden çıkmıştı. Rumfoord'un durup dururken nefret etmeye başladığı sesleri çıkarmaya devam ediyorlardı. "Her şey için özür dilerim! Tek bildiğim, gerçek bir dost olmanın bildiğim her yolunu denemiş ve karşılığında *asla* bir şey istememiş olduğum."

"İstemen gerekmedi de ondan!" dedi Rumfoord. "Hiçbir şeyi istemen gerekmedi. Tek yapman gereken arkana yaslanıp kucağına düşmesini beklemekti."

"Neyin kucağıma düşmesini beklemişim?" dedi Salo, kulaklarına inanamayarak.

"Uzaygemin için gereken yedek parçanın," dedi Rumfoord. "Geldi sayılır. Birazdan elinizde olur majesteleri. Constant'ın oğlunda. Şans objesi yapmış onu. Sanki bilmiyormuşsun gibi."

Rumfoord doğruldu, rengi yeşile çalmıştı, eliyle sus işareti yaptı. "Affedersin," dedi. "Gene hastalanıyorum."

Winston Niles Rumfoord ile köpeği Kazak gene hastalandılar hakikaten, bu seferki atak bir öncekinden

de şiddetliydi. Bu sefer kesin cazırdaya cazırdaya öleceklermiş ya da patlayıvereceklermiş gibi geldi yaşlı Salo'ya.

Kazak, gemici nurundan bir alev topu içinde uluyordu.

Rumfoord ise kazık gibi dikilmiş, gözleri yuvalarından fırlamış halde, ateşten bir sütuna dönmüştü.

Bu atak da geçti.

"Affedersin," dedi Rumfoord, sitemkâr bir nezaketle. "Ne diyordun?"

"Ne?" dedi Salo, boş boş.

"Bir şey söylüyordun... ya da söylemek üzereydin," dedi Rumfoord. Son derece eziyetli bir durumdan yeni çıktığını belli eden tek şey şakaklarında birikmiş ter damlalarıydı. Uzun, kemikten bir ağızlığa sigara yerleştirip yaktı. Başını arkaya attı. Sigara ağızlığının ucu dosdoğru yukarıya bakıyordu şimdi. "Üç dakikalığına rahatız, lafımız bölünmeyecek," dedi. "Ne diyordun?"

Salo lafları bölünmeden önce ne konuştuklarını ancak biraz düşününce hatırlayabildi. Hatırlayınca da üzüntüsü katlanarak büyüdü. Olabilecek en kötü şey olmuştu. Rumfoord görünüşe bakılırsa Tralfamador'un Dünya işleri üzerindeki etkisini öğrenmekle kalmamıştı – gerçi bu kadarı bile onu kızdırmaya yeterdi. Görünüşe bakılırsa kendini bu etkinin baş kurbanlarından biri olarak da görüyordu.

Rumfoord'un Tralfamador'un etkisi altında olduğu kuşkusu zaman zaman Salo'nun içini kemirdiyse de, bu düşünceyi aklından hep uzaklaştırmıştı; çünkü bu doğru olsa bile elinden bir şey gelmezdi. Konuyu Rumfoord'la tartışmamıştı bile, böyle bir tartışma aralarındaki güzel dostluğu bir anda bitirirdi. Çok zayıf bir ihtimal de olsa, Rumfoord'un biliyor göründüğü kadar çok şey bilmiyor olabileceğinden şüphelenerek ağzını aradı. "Skip..." dedi.

"Lütfen!" dedi Rumfoord.

"Bay Rumfoord..." dedi Salo. "Benim seni bir şekilde kullandığımı mı düşünüyorsun?"

"Senin değil," dedi Rumfoord. "Şu değerli Tralfamador'undaki makine kardeşlerinin."

"Hımm," dedi Salo. "Sence... sence sen... kullanıldın mı Skip?"

"Tralfamador," dedi Rumfoord, sitem dolu bir sesle, "elini Güneş Sistemi'nin içine daldırdı, beni tuttu aldı ve pratik bir patates soyacağı gibi kullandı!"

"Bunu madem gelecekte görebiliyordun," dedi Salo, içi ezilerek, "daha önce neden hiç bahsetmedin?"

"Kimse kullanılmakta olduğunu düşünmek istemez," dedi Rumfoord. "Kendisine bunu itiraf etmeyi mümkün olan en son âna kadar erteler." Çarpık bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Kendi gerekçelerimle kendi kararlarımı verdiğim için kendimle gurur duyduğumu işitmek seni şaşırtabilir, bu gurur her ne kadar budalaca bir yanılgı olsa da."

"Şaşırmadım," dedi Salo.

"Öyle mi?" dedi Rumfoord, küstah bir tavırla. "Bunun bir *makine* için kavranması güç bir tavır olduğunu düşünmeliydim."

Bu, hiç kuşkusuz ilişkilerinin dibe vurduğu andı. Salo'nun bir makine olduğu doğruydu, tasarlanmış ve imal edilmişti ne de olsa. Kendisi de bu gerçeği saklamıyordu. Fakat Rumfoord bunu daha önce hiç hakaret olarak kullanmamıştı. Oysa şimdi yüzde yüz hakaret olarak kullanıyordu. İnce bir *noblesse oblige*[1] peçesi altından, Salo'ya makine olmanın duyarsız olmak demek, hayal gücü kıt olmak demek, kaba olmak demek, gram vicdan taşımadan amaç gütmek demek olduğunu bildiriyordu.

1. (Fr.) Asalet gereği; asil kişilerin görevi ve sorumluluğu olarak görülen iyicil, cömert davranış. (Ç.N.)

Salo bu suçlamaya karşı acınacak derecede savunmasızdı. Rumfoord'un onu nasıl incitebileceğini bu kadar iyi biliyor olması, ikisinin bir zamanlar ne derin bir ruhsal yakınlaşma yaşadıklarını kanıtlıyordu.

Salo üç gözünden ikisini kapadı yine, üçüncü gözüyle gökyüzünde süzülen Titan mavikuşlarını seyretti yine. Kuşlar Dünya kartallarıyla aynı büyüklükteydi.

Keşke bir Titan mavikuşu olsaydım, diye düşündü Salo.

Malaki Constant'ı, Beatrice Rumfoord'u ve oğulları Krono'yu taşıyan uzaygemisi alçaktan uçarak sarayın üstünden geçip Winston Denizi kıyısına indi.

"Şerefim üstüne yemin ederim ki," dedi Salo, "kullanıldığını bilmiyordum, en ufak bir fikrim yoktu, inan..."

"Makine," dedi Rumfoord garazla.

"Ne için kullanıldığını söyler misin bana? Lütfen..." dedi Salo. "Şerefim üstüne yemin ederim ki... en ufak bir fikrim..."

"Makine!" dedi Rumfoord.

"Yalnızca dostluk adına yaptığım ve yapmaya çalıştığım onca şeyden sonra," dedi Salo, "eğer ki hakkımda hâlâ bu kadar kötü düşünüyorsan Skip... Winston... Bay Rumfoord... fikrini değiştirmek için sana söyleyebileceğim hiçbir şey, yapabileceğim hiçbir şey kalmamış demektir."

"Tam da bir makinenin *söyleyeceği* şey," dedi Rumfoord.

"Bir makinenin *söylediği* şey," dedi Salo alçakgönüllülükle. Ayaklarını şişirip Alman sopatopları boyutuna getirdi ve Rumfoord'un sarayından çıkıp Winston Denizi'nin suları üstünde yürüyerek oradan uzaklaşmaya hazırlandı, asla geri dönmemek üzere. Rumfoord'un sözlerindeki meydan okumayı ancak ayakları son raddeye kadar şiştiği zaman fark etti. Yaşlı Salo'nun aralarını dü-

zeltmek için yapabileceği bir şeyin hâlâ olduğu yolunda açık bir ima vardı bu sözlerde.

Bir makine olsa bile, Salo bu şeyin ne olduğunu sormanın kendini küçültmek anlamına geleceğini bilecek kadar duyarlıydı. Gücünü topladı. Dostluk hatırına, kendini küçültecekti.

"Skip," dedi, "ne yapmamı istiyorsan söyle bana. Ne olursa... her ne olursa."

"Çok kısa bir süre sonra meydana gelecek bir patlama," dedi Rumfoord, "sarmalımın ucunu Güneş'ten koparacak, Güneş Sistemi'nden koparıp atacak."

"Hayır!" diye haykırdı Salo. "Skip! Skip!"

"Hayır hayır... Acımak yok, *lütfen*," dedi Rumfoord, dokunulacağı korkusuyla geri çekilirken. "Çok iyi bir şey aslında bu. Bir sürü yeni şey, bir sürü yeni yaratık göreceğim." Gülümsemeye çalıştı. "İnsan yoruluyor, biliyor musun, Güneş Sistemi'nin tekdüze mekanizmasına takılıp kalmak yorucu oluyor." Çatlak bir kahkaha patlattı. "Hem zaten," dedi, "ölüyormuş filan sayılmam nasılsa. Hep olmuş olan her şey her zaman olacak ve hep olacak olan her şey her zaman oldu." Başını çabuk çabuk iki yana sallayıp kirpiğinin ucunda olduğunu bilmediği bir gözyaşını silkeledi.

"Bu krono-sinklastik infundibulumcu anlayış ne kadar rahatlatıcı olsa da," dedi, "ben yine de yaşadığım Güneş Sistemi serüveninin anafikrinin tam olarak ne olduğunu bilmek isterdim."

"Sen onu... *Mars'ın Mini Tarihi*'nde... başka kimsenin yapamayacağı kadar iyi özetledin ya," dedi Salo.

"*Mars'ın Mini Tarihi*," dedi Rumfoord, "Tralfamador gezegeni kaynaklı güçlerden kuvvetle etkilenmiş olduğum gerçeğine hiç değinmiyor." Dişlerini gıcırdattı.

"Köpeğimle uzayda bir akıl hastasının elindeki at kamçıları gibi şaklamaya koyulmadan önce," dedi Rum-

foord, "taşıdığın mesajın ne olduğunu öğrenebilseydim çok sevinirdim."

"Ben... ben bilmiyorum," dedi Salo. "Mesaj mühürlü. Aldığım emirlere göre..."

"Tralfamador'dan aldığın tüm emirlere aykırı olsa da," dedi Winston Niles Rumfoord, "bir makine olarak sahip olduğun tüm içgüdülere aykırı olsa da, arkadaşlığımız hatırına Salo, mesajı açıp bana okumanı istiyorum şimdi."

* * *

Malaki Constant, Beatrice Rumfoord ve vahşi oğulları küçük Krono, Winston Denizi kıyısında bir Titan papatyasının gölgesine oturmuş somurtuk somurtuk piknik yapıyorlardı. Ailenin her ferdi sırtını bir heykele dayamıştı.

Güneş Sistemi'nin *playboy*'u, sakallı Malaki Constant'ın üstünde hâlâ turuncu soru işaretleriyle bezeli sapsarı kıyafeti vardı. Bundan başka giysisi yoktu zaten.

Constant, Assisili Francesco'nun bir heykeline dayanmıştı. Aziz Francesco, Constant'ın kel kartallar sandığı iki saldırgan ve ürkütücü derecede büyük kuşla dostluk kurmaya çalışıyordu. Constant'ın kuşları doğru adlarıyla, Titan mavikuşları olarak tanımlaması mümkün değildi zira henüz hiç Titan mavikuşu görmemişti. Titan'a varalı yalnızca bir saat olmuştu.

Bir Çingeneler kraliçesine benzeyen Beatrice, genç bir fizik öğrencisi heykelinin dibine oturmuş için için yanmaktaydı. İlk bakışta, heykele konu olan laboratuvar önlüklü biliminsanı yalnızca ve yalnızca hakikate kulluk edecek birine benziyordu. İlk bakışta, elindeki test tüpüne mutlulukla gülümseyen hali, onu ancak ve ancak hakikatin mutlu edebileceğine inandırıyordu insanı. İlk bakışta, insanlığın canavarca hırslarını Merkür'ün mağa-

ralarındaki harmonyumlar kadar aşmış olduğunu düşündürüyordu. Orada, ilk bakışta, kibirsiz, ihtirassız bir genç vardı, dış görünüm itibarıyla Salo'nun heykele kazımış olduğu ismi iyi taşıyan bir genç: *Atom Enerjisinin Keşfi*.

Derken, hakikatin peşindeki bu gencin akıllara ziyan bir ereksiyonda olduğu fark ediliyordu.

Gerçi Beatrice henüz fark etmemişti bunu.

Annesi gibi karanlık ve tehlikeli görünen küçük Krono, ilk vandalist eylemine girişmişti bile, daha doğrusu deniyordu. Krono dayandığı heykelin kaidesine ayıp bir Dünyalı lafı kazımaya çalışıyordu. Şans objesinin keskin bir köşesiyle kalkışmıştı bu işe.

Lakin Titan torfu yıllandıkça elmas gibi sertleşmişti, kesme işini şans objesi yapacağına o yapıyor, objenin köşesini törpüleyip yuvarlatıyordu.

Krono'nun kazımaya çalıştığı heykel, bir aile topluluğunu betimliyordu: Neanderthal bir karıkoca ile bebeklerini. Son derece dokunaklı bir parçaydı. Bodur, tüylü, umutlu yaratıklar o kadar çirkindi ki güzel görünüyorlardı.

Salo'nun onlara verdiği alaycı isim yüzünden, önem ve evrenselliklerinden bir şey kaybetmemişlerdi. Salo kendini bir sanatçı olarak katiyen ciddiye almadığını çaresizce ilan edercesine, bütün heykellerine korkunç isimler vermişti. Bu Neanderthal aile kendilerine verilen ismi, ateşte kızartılmak üzere ilkelce şişe geçirilmiş bir insan ayağının bebeğe gösterilmekte olduğu gerçeğinden alıyordu.

İsim, *Bu Küçük Domuzcuk*[1] idi.

* * *

1. *This little piggy*; parmakları sayarak söylenen, "Bu tutmuş, bu kesmiş, bu pişirmiş, bu yemiş, bu da, 'Hani bana, hani bana,' demiş" tekerlemesinin İngilizcedeki karşılığı. (Ç.N.)

"Bundan böyle her ne olursa olsun, ister iyi ister kötü ister sevindirici ister korkutucu olsun," dedi Malaki Constant, Titan'da ailesine, "karşılık verirsem iki gözüm önüme aksın. Belli bir şey yapmamın istendiğini düşündüğüm an donup kalacağım." Gökyüzüne, Satürn'ün halkalarına şöyle bir bakıp dudağını büktü. "Şu güzelliğe bak, anlatılmaz, yaşanır, öyle değil mi?" Yere tükürdü.

"Biri beni bir daha büyük bir komploya alet etmeye kalkarsa," dedi Constant, "avucunu yalar. Bu heykellerden birini kışkırtmayı denese daha iyi eder."

Tekrar tükürdü.

"Bana kalırsa," dedi Constant, "Evren her şeyin aşırı pahalıya satıldığı bir hurdalık. Hurda yığınlarını karıştırıp kelepir aradığım yeter. Bulunabileceğim her sözde kelepir," dedi Constant, "ince tellerle bir dinamit demetine bağlıdır kesin." Tekrar tükürdü.

"İstifa ediyorum," dedi Constant.

"Çekiliyorum," dedi Constant.

"Bırakıyorum," dedi Constant.

Constant'ın küçük ailesi onu zoraki onayladı. Constant'ın cesur konuşması artık kabak tadı vermişti. Dünya'dan Titan'a yaptıkları on yedi aylık yolculuk sırasında defalarca dinlemişlerdi onu – ayrıca bu görüş bütün Marslı gazilerin rutin felsefesiydi zaten.

Constant da nutkunu ailesine çekmiyordu aslında. Sesini heykeller ormanından geçirip Winston Denizi'ne ulaştırabilmek için bağıra bağıra konuşuyordu. Rumfoord ya da yakınlarda gizlenmiş başka biri varsa ayağını denk alsın diye, bundan sonraki politikasının ilkelerini açıklıyordu.

"Bu bizim," dedi Constant yüksek sesle, "hoşlanmadığımız, anlamadığımız deneylerde, kavgalarda, kutlamalarda son yer alışımızdı!"

"*Alışımızdı!*" diye döndü sesinin yankısı, kıyıya yüz

seksen metre uzaklıktaki adaya kurulmuş bir sarayın duvarından. Saray tabii ki Son Durak'tı, Rumfoord'un Tac Mahal'ı. Constant orada bir saray gördüğüne şaşırmamıştı. Uzaygemisinden inip karaya ayak bastığında onun orada Aziz Augustinus'un "Tanrı Devleti" gibi parladığını görmüştü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Constant, yankıya. "Bütün heykeller canlanacak mı?"

"*Canlanacak mı?*" dedi yankı.

"Bu bir yankı," dedi Beatrice.

"Biliyorum yankı olduğunu," dedi Constant.

"Yankı olduğunu bilip bilmediğini bilmiyordum," dedi Beatrice. Mesafeli ve kibardı. Constant'a karşı hep böyle aşırı nazik davranmış, onu hiçbir şey için suçlamamış, ondan hiçbir şey beklememişti. Yerinde onun kadar aristokrat olmayan bir kadın olsaydı, ona muhtemelen hayatı zindan eder, her şey için onu suçlar, mucizeler yaratmasını beklerdi.

Yolculuk sırasında hiç sevişme olmamıştı. Buna ne Constant'ın ne de Beatrice'in ilgisi vardı. Marslı gazilerin hiç olmazdı.

Uzun yolculuk kaçınılmaz olarak, Constant'ı eşine ve çocuğuna yakınlaştırmıştı – Newport'taki köprüler, rampalar, merdivenler, kürsüler, basamaklar ve sahnelerden oluşan yaldızlı sistemde olduklarından daha yakındılar artık. Fakat aile birimi içindeki yegâne sevgi küçük Krono ile Beatrice arasındaydı. Ana oğul arasındaki bu sevgiden başka ailede yalnızca kibarlık, somurtuk bir şefkat ve bir aile olmaya zorlanmış olmalarının bastırılmış öfkesi vardı.

"Vay canına," dedi Constant. "Hayat, hakkında düşünmeyi bırakınca ne eğlenceliymiş."

Küçük Krono, babası hayatı eğlenceli bulduğunu söyleyince hiç gülümsemedi.

Küçük Krono ailenin, hayatı eğlenceli bulması en olasılıksız üyesiydi. Beatrice ile Constant atlattıkları akıl almaz talihsizliklere her şeye rağmen acı acı gülebilirlerdi. Oysa küçük Krono onlarla beraber gülemezdi; zira akıl almaz talihsizliklerden biri de kendisiydi.

Tevekkeli değil, küçük Krono'nun en değerli hazineleri bir şans objesi ile bir sustalı bıçaktı.

Küçük Krono şimdi sustalı bıçağını çekip lakayt bir tavırla bıçağını çıkarmıştı. Gözleri kısılmıştı. Birini öldürmek gerektiği takdirde öldürmeye hazırlanıyordu. Adadaki saraydan ayrılıp kıyıya doğru gelen yaldızlı bir sandala bakıyordu.

Küreklerin başında mandalina rengi bir yaratık vardı. Kürekçi tabii ki Salo'ydu. Aileyi sandalla saraya götürmeye geliyordu. Salo kötü bir kürekçiydi, daha önce hiç kürek çekmemişti. Kürekleri vantuz ayaklarıyla tutuyordu.

İnsan kürekçilere göre bir açıdan avantajlıydı: Ensesinde bir gözü vardı onun.

Küçük Krono yaşlı Salo'nun gözüne ışık tuttu, sustasının parlak bıçağıyla yaptı bunu.

Salo'nun ense gözü kırpıştı.

Göze ışık tutmak Krono'nun matrak geçmek için yaptığı bir şey değildi. Gözleri olan hemen her yaratığı tedirgin etmeye yarayan bir kurnazlık, bir cangıl becerisiydi. Küçük Krono ile annesinin Amazon Yağmur Ormanları'nda beraber geçirdikleri sene öğrendikleri yüzlerce cangıl becerisinden biriydi.

Beatrice'in kahverengi eli bir kayanın üstüne kapandı. "Hadi tekrar rahatsız et onu," dedi yavaşça Krono'ya.

Küçük Krono yaşlı Salo'nun gözüne tekrar ışık tuttu.

"Görünüşe bakılırsa tek yumuşak kısmı vücudu," dedi Beatrice, dudaklarını kıpırdatmadan. "Vücuduna saldıramazsan gözlerinden birini dene."

Krono başını salladı.

Eşiyle oğlunun ne kadar etkili bir ekip oluşturduklarını görünce Constant'ın canı sıkıldı. Savunma planlarına onu dahil etmemişlerdi. Ona ihtiyaçları yoktu.

"Ben ne yapayım?" diye fısıldadı Constant.

"Şışş!" dedi Beatrice sertçe.

Salo yaldızlı sandalını karaya çekti. Su kenarındaki bir heykelin bileğine acemice düğüm atarak bağladı onu. Heykel sürgülü trombon çalan çıplak bir kadın heykeliydi. *Evelyn ve Sinirli Kemanı* gibi kafa karıştırıcı bir ismi vardı.

Salo kendi güvenliğini düşünemeyecek, birileri için korkutucu olabileceğini dahi anlayamayacak kadar kedere boğulmuştu. Karaya çıktığı yer yakınlarındaki sertleşmiş bir torf öbeğinin üstünde bir an için dikildi. Vantuz ayakları ıslak bir taşa kahırla tutunmuştu. Salo ayaklarını taştan zor bela çekip kurtardı.

Krono'nun bıçağında çakan ışıklar gözlerini kamaştırmaya devam ediyordu.

"Lütfen..." dedi.

Işıkların çaktığı yerden bir taş uçarak üstüne geldi.

Salo başını eğip tehlikeyi savuşturdu.

Bir el onu kemikli boğazından yakaladığı gibi yere yatırdı.

Küçük Krono şimdi ata biner gibi yaşlı Salo'nun üstüne çıkmış, bıçağının ucunu Salo'nun göğsüne batırıyordu. Beatrice de Salo'nun başucuna diz çökmüş, elindeki kayayla kafasını ezip parçalamaya hazırlanıyordu.

"Durmayın... öldürün beni," dedi Salo, kulak tırmalayıcı sesiyle. "Bana iyilik etmiş olursunuz. Keşke ölseydim. Keşke hiç monte edilmemiş, hiç çalıştırılmamış olsaydım. Öldürün beni, acıma son verin, sonra da onu görmeye gidin. Sizi soruyor."

"Kimmiş o?" dedi Beatrice.

"Senin zavallı kocan... benim eski dostum, Winston Niles Rumfoord," dedi Salo.

"Nerede?" dedi Beatrice.

"Adadaki şu sarayda," dedi Salo. "Ölüyor... yapayalnız... sadık köpeği dışında kimsesi yok. Sizi yanına istiyor..." dedi Salo. "Hepinizi yanına istiyor. Ama beni, bir daha asla görmek istemediğini söylüyor."

* * *

Malaki Constant kurşun rengi dudakların ses çıkarmadan havayı öpüşünü izledi. Dudakların arkasındaki dil küçük küçük şaklıyordu. Dudaklar ansızın geri çekilince Winston Niles Rumfoord'un kusursuz dişleri ortaya çıktı.

Constant da aynı şekilde dişlerini gösteriyor, kendisine onca kötülüğü dokunmuş bu adamı görür görmez onları bir güzel gıcırdatmaya hazırlanıyordu. Fakat gıcırdatmadı. Birincisi bakan kimse yoktu – gıcırdatsa bile gören anlayan olmayacaktı. İkincisi Constant içinde nefretten eser bulamıyordu.

Diş gıcırdatma hazırlıkları yüzünden ağır ağır silinerek bön bir köylünün ağzı açık bakışına dönüştü – nefes kesici bir ölümcül hastalık karşısındaki ağzı açık bakışına.

Winston Niles Rumfoord, tamamen maddeleşmiş bir halde, havuz başındaki lavanta rengi ergonomik koltuğunda yatıyordu. Gözlerini dosdoğru gökyüzüne dikmiş, hiç kırpmadan ve anlaşılan hiçbir şey görmeden bakıyordu. Sağlam eli koltuğun kenarından aşağıya sarkmış, gevşek parmaklarına uzay tazısı Kazak'ın zincir tasması dolanmıştı.

Tasma boştu.

Güneş'teki patlama adamla köpeğini birbirinden

ayırmıştı. Evren dalaverelerini merhametle çeviriyor olsaydı adamla köpeği bir arada tutardı.

Oysa Winston Niles Rumfoord ile köpeğinin ikamet ettikleri Evren dalaverelerini merhametle çevirmiyordu. Kazak hiçlikteki yüce göreve sahibinden erken yollanmıştı.

Bir ozon topunun ve marazi bir ışığın içinde uluya uluya, kaynaşan arıların vızıltısına benzer bir uğultuyla gitmişti.

Rumfoord boş zincir tasmanın parmaklarından kayıp düşmesine izin verdi. Zincir ölülüğü ifade ediyordu, biçimsiz bir ses çıkarıp yerde biçimsiz bir yığın oluşturdu, yerçekiminin kırık bir omurgayla doğmuş ruhsuz bir kölesiydi.

Rumfoord'un çelik rengi dudakları kıpırdadı. "Merhaba Beatrice... karıcığım," dedi kasvetle.

"Merhaba Uzay Gezgini," dedi sonra. Bu sefer sesine müşfik bir ton vermişti. "Gelmen büyük cesaret Uzay Gezgini... benimle şansını bir daha denemen."

"Merhaba, dillere destan Krono adının dillere destan küçük taşıyıcısı," dedi Rumfoord. "Selam olsun sana, Alman sopatopu yıldızı... Selam olsun sana, şans objesinin sahibi."

Hitap ettiği üç kişi duvarın hemen dibinde dikiliyordu. Rumfoord'la aralarında havuz vardı.

Öldürülme dileği yerine getirilmeyen yaşlı Salo ise duvarların dışında, kumsala çektiği yaldızlı sandalın kıç tarafında oturmuş kahırlanmaktaydı.

"Ölmüyorum," dedi Rumfoord. "Yalnızca Güneş Sistemi'ne veda ediyorum. Hatta onu bile yapmıyorum. Ulvi, zamansız, krono-sinklastik infundibulumcu bir anlayışla hep burada olacağım. Her nerede olduysam hep orada olacağım.

"Seninle hâlâ balayı geçiriyorum Beatrice," dedi.

"Seninle hâlâ Newport'ta, merdiven altındaki küçük bir odada konuşuyorum Bay Constant. Evet... Merkür'ün mağaralarında sana ve Boaz'e ce-ee yapıyorum. Ve sen Krono..." dedi, "sen Mars'taki demirden oyun sahasında büyük bir ustalıkla Alman sopatopu oynarken ben uzaktan hâlâ seni seyrediyorum."

İnledi. Minik bir iniltiydi – ve çok hazindi.

Titan'ın tatlı, ılıman havası minik iniltiyi alıp götürdü.

"Ne dediysek hâlâ diyoruz arkadaşlar... her nasıl dediysek öyle, her nasıl diyorsak öyle, her nasıl diyeceksek öyle," dedi Rumfoord.

Minik inilti geri geldi.

Rumfoord onun gidişini bir duman halkasının gidişini izler gibi izledi.

"Güneş Sistemi'nde süregiden hayatla ilgili bilmeniz gereken bir şey var," dedi. "Krono-sinklastik infundibulumdan geçmiş olduğum için ben bunu başından beri biliyordum. Yine de o kadar mide bulandırıcı bir şey ki mümkün olduğunca az getirmişimdir aklıma.

Mide bulandırıcı olan şu:

Her Dünyalının tüm zamanlarda yapmış olduğu her şey yüz elli bin ışık yılı ötedeki bir gezegende yaşayan yaratıkların yönlendirmesiyle yapılmıştır. O gezegenin adı Tralfamador'dur.

Tralfamadorlular bizi nasıl yönettiler, bilmiyorum. Ama hangi amaçla yönettiklerini biliyorum. *Bir yedek parçayı burada Titan'da mahsur kalmış Tralfamadorlu bir ulağa ulaştırmamızı sağlamak için yönettiler.*"

Rumfoord parmağıyla Krono'yu gösterdi. "Sen, delikanlı..." dedi. "Sen onu cebinde taşıyorsun. Cebindeki, tüm Dünya tarihinin doruk noktası. Cebindeki, her Dünyalının çaresizce, canla başla, körü körüne, bin bir zahmetle üretip adrese teslim etmeye çabaladığı esrarengiz bir şey."

Rumfoord'un Krono'ya salladığı parmağın ucundan fışırtılı bir elektrik kıvılcımı çıkıp büyüdü.

"Senin şans objem dediğin şey," dedi Rumfoord, "o Tralfamadorlu ulağın çok uzun zamandır beklemekte olduğu yedek parça!

Ulak da," dedi Rumfoord, "şu anda duvarların dışında sinmiş bekleyen mandalina rengi yaratık. Adı Salo. İnsanlık ona bu kadar kıyak yaptıktan sonra onun da taşımakta olduğu mesajı insanlığa gösterivereceğini umut etmiştim. Ne yazık ki mesajı kimseye göstermemesi yolunda emirler almış. O bir makine ve bir makine olarak, emirlere emirler gözüyle bakmaktan başka çaresi yok.

Mesajı bana göstermesini kibarca rica ettim," dedi Rumfoord. "Çaresizce reddetti."

Rumfoord'un parmağında fışırdayan elektrik kıvılcımı gittikçe büyüyerek bedeni etrafında bir sarmal oluşturmaya başlamıştı. Rumfoord sarmala hazin bir küçümsemeyle baktı. "Düşünüyorum da, belki mesaj budur," dedi sarmalı kastederek.

Öyleydi sahi. Sarmal, bir teleskobun tüpleri gibi hafifçe kayıp öne doğru eğildi. Sonra Rumfoord'un etrafında dönerek sürekli bir yeşil ışık kozası örmeye koyuldu.

Fırıl fırıl dönerken belli belirsiz fısıldıyordu.

"Tek söyleyebileceğim," dedi Rumfoord, kozanın içinden, "Tralfamador'un karşı konulmaz isteklerini yerine getirirken bir yandan da anagezegenim Dünya için iyi olanı yapmaya elimden geldiğince gayret ettiğim."

"Yedek parça artık Tralfamadorlu ulağa teslim edilmiş olduğuna göre belki Tralfamadorlular Güneş Sistemi'ni rahat bırakır. Belki Dünyalılar artık binlerce yıldır yapamadıklarını yapmakta özgür kalıp kendi eğilimlerini geliştirebilir, kendi yollarından gidebilirler." Hapşırdı. "Dünyalıların bu kadar bile anlaşılabilir olmaları mucize," dedi.

Yeşil koza yerden yükselip kubbenin yukarısında dolanmaya koyuldu. "Beni Güneş Sistemi'nin ve Dünya'nın Newport'lu bir beyefendisi olarak hatırlayın," dedi Rumfoord. Sesi yine dinginleşmişti, kendisiyle barışıktı, herhangi bir yerde karşılaşabileceği herhangi bir yaratığa hiç değilse eşitti artık.

"Noktasal bir tabirle," dedi Rumfoord'un gırtlaksı tenor sesi, kozanın içinden, "elveda."

Koza ile Rumfoord bir *peh* sesi çıkararak gözden kayboldular.

Rumfoord'la köpeğini bir daha gören olmadı.

* * *

Yaşlı Salo, tam da Rumfoord ile kozasının gözden kaybolduğu sırada, zıplaya zıplaya avluya girdi.

Küçük Tralfamadorlu büyük bir telaş içindeydi. Mesajı, boynuna dolanmış olan banttan vantuz ayağıyla yırtıp çıkarmıştı. Hâlâ vantuz halinde olan ayaklarının birinde mesajı tutuyordu.

Başını kaldırmış yukarıya, az önce kozanın dolandığı yere bakıyordu. "Skip!" diye haykırdı gökyüzüne. "Skip! Mesaj! Sana mesajı söyleyeceğim! *Mesaj!* Skiiiiiiiiiiiiiip!"

Kafası yalpa çemberleri içinde bir takla attı. "Gitti," dedi ifadesiz bir sesle. "Gitti," dedi fısıltıyla.

"Makine ha?" dedi Salo. Duraksayarak konuşuyor, kendine olduğu kadar Constant'a, Beatrice'e ve Krono'ya da yöneltiyordu sözünü. "Makine olduğum doğru, halkım da öyledir," dedi. "Tasarlanıp imal edildim; güvenilir, becerikli, öngörülebilir ve uzun ömürlü olmam için hiçbir masraftan, hiçbir teknikten kaçınılmadı. Halkımın yapabildiği en iyi makineydim ben.

Peki bir makine olarak ne kadar iyi çıktım?" diye sordu Salo.

"*Güvenilir oldum mu?*" dedi. "Hedefime varana kadar mesajımı mühürlü tutacağıma güvenilmişti ama ben onu yırtıp açtım.

Becerikli oldum mu?" dedi. "Evren'deki en iyi dostumu kaybettim kaybedeli, kuru bir yaprağın üzerinden geçmek için bile bir zamanlar Rumfoord Dağı'nın üzerinden zıplamak için harcadığımdan daha fazla enerji harcamam gerekiyor.

Öngörülebilir oldum mu?" dedi. "İnsanları iki yüz bin Dünya yılıdır izledikten sonra, en aptalından bir Dünyalı kız öğrenci kadar hercai ve duygusal olup çıktım.

Uzun ömürlü oldum mu?" dedi, esrarengiz bir ifadeyle. "Ne göreceksek göreceğiz."

Çok uzun zamandır taşımakta olduğu mesajı Rumfoord'un artık boş duran lavanta rengi ergonomik koltuğuna bıraktı.

"İşte burada, al dostum," dedi, Rumfoord'un anısına hitaben, "umarım sana teselli olur Skip. Dostun Salo'ya çok acıya mal oldu. Onu sana –çok geç de olsa– verebilmesi için, dostun Salo'nun kendi benliğinin özüyle, makine olmanın en temel doğasıyla savaşması gerekti.

Sen bir makineden imkânsızı istedin," dedi Salo, "ve makine sana istediğini vermeye razı oldu.

Makine artık makine değil," dedi Salo. "Makinenin kontakları paslandı, rulmanları bozuldu, devreleri kısa devre yaptı, dişlileri kırıldı. Aklı bir Dünyalının aklı gibi vızıldayıp duruyor artık; aşk, şeref, haysiyet, haklar, başarı, doğruluk, bağımsızlık düşünceleriyle köpürüp kaynıyor..."

Yaşlı Salo mesajı Rumfoord'un ergonomik koltuğundan geri aldı. Mesaj kare şeklindeki ince bir alüminyum yaprağa yazılmıştı. Tek bir noktadan ibaretti mesaj.

"*Benim* nasıl kullanılmış olduğumu, hayatımın nasıl harcanmış olduğunu öğrenmek ister miydin?" dedi Salo. "Neredeyse yarım milyon Dünya yılıdır taşımakta oldu-

ğum mesajın, on sekiz milyon yıl daha taşımam beklenen mesajın ne olduğunu bilmek ister miydin?"

Kare şeklindeki alüminyum yaprağı vantuz ayaklarından biriyle uzattı.

"Bir nokta," dedi.

"Tek bir nokta," dedi.

"Tralfamadorcada bir noktanın anlamı şudur," dedi yaşlı Salo.

"*Selamlar.*"

Tralfamadorlu küçük makine, mesajı yüz elli bin ışık yılı mesafeden getirip kendine, Constant'a, Beatrice'e ve Krono'ya teslim ettikten sonra birden, zıplaya zıplaya avluyu terk edip dışarıdaki kumsala çıktı.

Orada kendini öldürdü. Kendini parçalarına ayırdı ve parçalarını dört bir yana fırlattı.

Krono yalnız başına dışarı çıkıp sahile gitti ve Salo'nun parçaları arasında düşünceli düşünceli dolaştı. Krono şans objesinin olağanüstü güçlere ve olağanüstü anlamlara sahip olduğunu başından beri biliyordu.

Üstün bir yaratığın eninde sonunda çıkagelip şans objesinin kendisine ait olduğunu iddia edeceğinden de oldum olası şüphelenmişti. Fevkalade etkili şans objelerinin doğasında vardı bu, insanlar onlara gerçekten asla sahip olamazdı.

Gerçek ve üstün sahipleri gelene dek onlara bakar, onlardan yararlanırlardı ancak.

Krono'da boşunalık ve kargaşa duygusu yoktu.

Ona göre her şey yerli yerinde, her şey düzen içindeydi.

Çocuğun kendisinin de bu kusursuz düzende gayet belirli bir yeri vardı.

Şans objesini cebinden çıkarıp hiç yerinmeden ku-

ma bıraktı, Salo'nun etrafa dağılmış parçaları arasına attı.

Krono'nun inancına göre, er ya da geç Evren'in sihirli güçleri her şeyi yeniden bir araya getirirdi.

Hep öyle yapmışlardı.

Epilog:
Stony'ye Kavuşma

"Yorgunsun, çok ama çok yorgunsun Uzay Gezgini, Malaki, Dayı. Önündeki en soluk yıldıza, Dünya'ya bak ve uzuvlarının ağırlaşmaya başladığını hisset."

Salo

Anlatılacak fazla bir şey kalmadı artık.

Malaki Constant Titan'da yaşlanıp ihtiyar bir adam oldu.

Beatrice Rumfoord Titan'da yaşlanıp ihtiyar bir kadın oldu.

Yirmi dört saat arayla, huzur içinde öldüler. Yetmiş dördüncü yaşlarında öldüler.

Oğulları Krono'nun akıbetindense yalnızca Titan mavikuşlarının haberi var.

* * *

Malaki Constant yetmiş dördüne girdiğinde huysuz, tatlı ve çarpık bacaklıydı. Saçları tamamen dökülmüştü; çoğu zaman çıplak dolaşır, üzerinde düzgünce kırpılmış beyaz bir Van Dyke sakalı dışında hiçbir şey olmazdı.

Salo'nun mahsur kalmış uzaygemisinde yaşardı, otuz yıldır orada yaşıyordu.

Constant uzaygemisini uçurmayı denememişti. Onun tek bir düğmesine dahi dokunmaya cesaret edememişti. Salo'nun gemisinin kumandaları Mars gemisininkine göre çok daha karmaşıktı. Salo'nun gösterge panelinde, her birinin üzerinde Tralfamadorca bir yazı ya da derecelendirme olan iki yüz yetmiş üç kadran, şalter ve düğme bulunuyordu. Kumandalar ancak, her trilyonda bir maddeye bir desilyon kara kadife beyhudeliğin düştüğü bir Evren'de önsezilerini denemek isteyen birini memnun edebilirdi.

Constant gemiyi yalnızca Krono'nun şans objesinin gerçekten de Rumfoord'un dediği gibi güç ünitesinin bir parçası olarak iş görüp görmeyeceğini anlamasına yetecek kadar, ihtiyatla kurcalamıştı.

Göründüğü kadarıyla şans objesi her halükârda iş göreceğe benziyordu. Güç ünitesinin, vaktiyle duman sızdırdığı anlaşılan bir giriş kapısı vardı. Constant o kapıyı açmış ve içeride ise bulanmış bir kompartıman bulmuştu. İs tabakasının altındaysa hiçbir şeyle bağlantısı olmayan kir pas içinde rulmanlar ve kamlar duruyordu.

Constant, Krono'nun şans objesindeki delikleri bu rulman ve kamlara geçirebilmişti. Şans objesi sıkı toleranslara ve rulman boşluklarına İsviçreli bir makinisti memnun edecek bir uyumla oturmuştu.

* * *

Constant, Titan'ın sağlığa sağlık katan ikliminde hoşça vakit geçirmesine yardımcı olan pek çok hobi edinmişti.

En ilginç hobisi, Tralfamadorlu ulak Salo'nun ortalığa dağılmış parçalarıyla oyalanmaktı. Constant binlerce

saatini Salo'yu yeniden bir araya getirip ayağa kaldırmaya çalışarak geçirmişti.

Şimdiye dek şansı yaver gitmemişti.

Constant küçük Tralfamadorluyu yeniden monte etme işine, Salo'nun tekrar ayağa kalktığında genç Krono'yu gemisiyle Dünya'ya götürmeyi kabul edeceği umuduyla girişmişti.

Kendisinin Dünya'ya dönmeye hiç hevesi yoktu, eşi Beatrice'in de öyle. Öte yandan Constant ile Beatrice, önünde henüz uzun bir hayat olan oğullarının bu hayatı Dünya'da, faal ve neşeli yaşıtlarıyla yaşaması gerektiğinde hemfikirdiler.

Ne var ki Constant yetmiş dördüne geldiğinde, küçük Krono'nun Dünya'ya geri gönderilmesi acil çözüm bekleyen bir sorun olmaktan çıkmıştı. Küçük Krono o kadar küçük değildi artık. Kırk iki yaşındaydı. Üstelik Titan'a öyle sağlam, öyle ustalıklı biçimde uyum sağlamıştı ki onu başka bir yere göndermek zalimlik olurdu.

On yedi yaşındayken küçük Krono, saraydaki evinden kaçıp Titan'ın en hayranlık uyandırıcı yaratıkları olan Titan mavikuşlarına katılmıştı. Şimdi onların Kazak Göletleri civarındaki yuvaları arasında yaşıyordu. Onların tüyleriyle örtünüyor, yumurtalarının üzerine oturuyor, yiyeceklerini paylaşıyor, dillerini konuşuyordu.

Constant, Krono'yu hiç görmezdi. Bazen gece geç vakit onun çığlıklarını duyardı. Constant onun çığlıklarına karşılık vermezdi. Çığlıklar Titan'daki hiçbir şey için, hiç kimse için olmazdı çünkü.

Yakın geçişte olan bir diğer uydu için, Phoebe için olurdu.

Constant, Titan çileklerinden ya da Titan yağmurkuşlarının birer kilo ağırlığındaki benekli yumurtalarından toplamak için ormanda dolaşmaya çıktığında bazen, sopa ve taşlardan yapılmış küçük bir mabede rast gelirdi. Krono bu mabetlerden yüzlerce yapmıştı.

Mabetlerin unsurları hiç değişmezdi. Merkeze Satürn'ü temsil eden büyük bir taş konulurdu. Etrafına, Satürn'ün halkalarını temsilen, yeşil daldan yapılmış tahta bir kasnak yerleştirilirdi. Halkaların ötesine de dokuz uyduyu temsil eden küçük taşlar dizilirdi. Bu uydu taşların en büyüğü Titan olurdu. Altında mutlaka bir Titan mavikuşunun tüyü bulunurdu.

Yerlerdeki izler, artık çok da küçük olmayan küçük Krono'nun taşları öteye beriye çekmekle saatlerce uğraşmış olduğuna şüphe bırakmazdı.

Yaşlı Malaki Constant tuhaf oğlunun mabetlerinden birini bakımsız halde bulduğu zaman elinden geldiğince derleyip toplamaya çalışırdı. Yabani otlardan temizleyip toprak zeminini tırmıklar, Satürn'ü temsil eden taş için yeni bir daldan halka yapardı. Titan'ı temsil eden taşın altına da taze bir mavikuş tüyü koyardı.

Mabetlere çekidüzen vermek, Constant'ı oğluna manen en çok yakınlaştıran şeydi.

Oğlunun din duygusuyla yapmaya çalıştığı şeyi saygıyla karşılardı.

Constant bazen de, yenilediği bir mabede dalgın dalgın bakarken, kendi hayatının unsurlarını da aynı şekilde düzenlemeyi denerdi; ama kafasında yapardı tabii bunu. Böyle zamanlarda hüzünlenip derin düşüncelere dalar, özellikle iki şeye kafa yorardı – en iyi ve yegâne arkadaşı Stony Stevenson'u öldürmesi ve hayatının son demlerinde Beatrice Rumfoord'un sevgisini kazanması.

Krono'nun mabetlere kimin çekidüzen verdiğini bilip bilmediğini Constant hiç öğrenemedi. Krono bu işi tanrı ya da tanrılarının yaptığını düşünüyordu belki de.

Her şey çok hazindi. Ama aynı zamanda çok güzeldi.

Beatrice Rumfoord, Rumfoord'un Tac Mahal'ında yalnız yaşardı. Onun Krono'yla ilişkisi Constant'ınkine göre çok daha meşakkatliydi. Krono denize girip yüze-

rek öngörülemeyen aralıklarla saraya gelir, Rumfoord'un gardırobundan giyinip kuşanır, o günü annesinin doğum günü ilan eder ve miskin, suratsız, olabildiğince medeni bir muhabbetle geçirirdi.

Böyle günlerin sonunda Krono, giyinme mefhumundan da, annesinden de, medeniyetten de yaka silker, nefret ederdi. Giysileri yırtarak üstünden çıkarır, bir mavikuş gibi çığlıklar atarak Winston Denizi'ne dalardı.

Beatrice bu doğum günü partilerinden birini daha atlattığında adanın en yakın kıyıya bakan yerinde kuma bir kayık küreği diker ve tepesine beyaz bir çarşaf asardı.

Bu sinyalle Malaki Constant'ı bir an evvel yanına gelip sakinleşmesine yardımcı olmaya çağırırdı.

Constant imdat çağrısı üzerine adaya geldiğinde de Beatrice hep aynı sözlerle kendini avuturdu.

"En azından," derdi, "ana kuzusu değil. En azından, görünürdeki en asil, en güzel yaratıklara katılacak kadar yüce ruhlu."

* * *

İmdat sinyali beyaz çarşaf şimdi yine dalgalanıyordu.

Malaki Constant ağaç kütüğünden oyulmuş bir kanoyla kıyıdan denize açıldı. Sarayın yaldızlı sandalı yıllar önce çürüyüp batmıştı.

Constant'ın üstünde, bir zamanlar Rumfoord'a ait olan mavi bir bornoz vardı. Onu sarayda bulmuş, Uzay Gezgini kıyafeti eskiyince giymeye başlamıştı. Tek giysisi oydu, onu da yalnızca Beatrice'i ziyarete giderken giyerdi.

Ağaç kütüğünden oyulmuş kanonun içinde Constant'la beraber altı yağmurkuşu yumurtası, yarım galon yabani Titan çileği, üç galonluk torftan bir testi dolusu fermente edilmiş papatya sütü, bir kile papatya çekir-

değı, saraydaki kırk bin ciltlik kütüphaneden ödünç aldığı sekiz kitap ve kendi yaptığı bir süpürge ile faraş vardı.

Constant kendi kendine yetebiliyordu. İhtiyacı olan her şeyi kendisi yetiştiriyor, kendisi topluyor, kendisi yapıyordu. Bu ona muazzam bir tatmin veriyordu.

Beatrice de Constant'a muhtaç değildi. Rumfoord, Tac Mahal'a Dünya'dan getirilmiş yiyecek ve içecekler stoklamıştı. Beatrice'in bol bol yiyeceği içeceği vardı ve hep olacaktı.

Constant'ın Beatrice'e yerli malı yiyecekler getirmesinin sebebi ormancılık ve kocalık becerileriyle çok gurur duymasıydı. Aile babalığıyla gösteriş yapmayı seviyordu.

Bir saplantı haline gelmişti bu.

Beatrice'in sarayı hep pislik içinde yüzdüğünden Constant süpürgesiyle faraşını da yanında götürüyordu. Beatrice hiç temizlik yapmazdı, onun için Constant her ziyaretinde süprüntünün en azından kabasını alıp atardı.

* * *

Beatrice Rumfoord tek gözlü, altın dişli, esmer, zıpkın gibi bir yaşlı kadındı; bedeni bir sandalye tahtası kadar ince ve sertti. Lakin bu zedelenmiş, örselenmiş yaşlı kadın bedeni, içinin klasını cam gibi gösteriyordu.

Şiir, ölümlülük ve merak duygusu olan herkes, Malaki Constant'ın gururlu, elmacıkkemikleri çıkık eşini bir insan için son derece güzel bulurdu.

Muhtemelen biraz çatlaktı. Kendisinden başka yalnızca iki insanın daha yaşadığı bir uyduda, *Güneş Sisteminde Hayatın Gerçek Amacı* adını taşıyan bir kitap yazıyordu. Kitapta Rumfoord'un savı, yani Güneş Sistemi'nde insan hayatının, mahsur kalmış bir Tralfamadorlu ulağın

yoluna devam etmesini sağlama amacına hizmet ettiği düşüncesi çürütülüyordu.

Beatrice kitabını yazmaya, oğlu onu terk edip mavikuşlara katıldıktan sonra başlamıştı. Bitişik elyazısıyla yazmakta olduğu kitap, Tac Mahal'ın içinde bir metreküp yer işgal ediyordu.

Constant ne zaman onu ziyaret etse, Beatrice elyazmasına eklediği son bölümleri ona yüksek sesle okurdu.

Şimdi de, Constant avluda ıvır zıvır işlerle uğraşırken, kendisi Rumfoord'un eski ergonomik koltuğuna kurulmuş, yüksek sesle okumaktaydı. Sarayda bulduğu pembeli beyazlı şönil bir yatak örtüsüne sarınmıştı. Örtünün dokumasına püsküllerle *Tanrı'nın umurunda değil* yazısı işlenmişti.

Bu zamanında Rumfoord'un kişisel yatak örtüsüydü.

Beatrice durmaksızın okuyor, Tralfamador güçlerinin önemine karşıt iddialar ileri sürüyordu.

Constant ona hiç dikkatini vermiyordu. Beatrice'in sesini dinlemenin keyfini çıkarıyordu yalnızca – güçlü ve utkulu bir sesi vardı Beatrice'in. Constant havuz kenarındaki rögarın içine inmiş, suyu boşaltacak olan vanayı çeviriyordu. Havuzun suyu, Titan yosunları yüzünden kremalı bezelye çorbası kıvamına gelmişti. Constant, Beatrice'i her ziyaret edişinde, suda çarçabuk üreyen bu yeşil pusa umutsuz bir savaş açardı.

"Tralfamador güçlerinin Dünya işlerinde parmağı olduğunu," dedi Beatrice, kendi elyazmasından yüksek sesle okuyarak, "inkâr edecek son kişi ben olurdum. Ancak Tralfamador'un menfaatlerine hizmet eden kişiler bu hizmetlerini öyle kişisel kılıflara sokmuşlar ki Tralfamador'un bu işlerle neredeyse hiç alakası olmadığını söylemek bile mümkün."

Constant, rögarın içinde, açmış olduğu vanaya kulağını dayadı. Çıkan sese bakılırsa su yavaş boşalıyordu.

Constant küfretti. Salo'yla beraber ölüp Rumfoord'la beraber yok olan hayati bilgilerden biri de onların kendi zamanlarında havuzu billur gibi temiz tutmayı nasıl başardıklarıydı. Havuzun bakımını Constant üstleneli beri su yosundan geçilmez olmuştu. Havuzun dibi ve yanları vıcık vıcık bir tabakayla kaplanmış; ortadaki üç heykel, Titan'ın üç sireni yani, yapış yapış bir yosun tümseğinin altında kalmıştı.

Constant bu üç sirenin hayatında önemli bir yeri olduğunu biliyordu. Hem *Mars'ın Mini Tarihi*'nde hem de Winston Niles Rumfoord'un *Resmî Düzeltilmiş İncil*'inde onlar hakkında yazılanları okumuştu. Aslında bu üç muhteşem güzellik, cinselliğin bir zamanlar başına dert olduğunu hatırlatmaları dışında, onun için pek bir şey ifade etmiyordu artık.

Constant rögarın içinden dışarı tırmandı. "Drenaj giderek yavaşlıyor," dedi Beatrice'e. "Boruları kazıp çıkarma işini daha fazla erteleyemeyeceğim sanırım."

"Öyle mi?" dedi Beatrice, elyazmasından başını kaldırıp.

"Öyle," dedi Constant.

"İyi... ne gerekiyorsa yaparsın," dedi Beatrice.

"Hayatım boyunca onu yaptım zaten," dedi Constant.

"Az önce mutlaka kitabıma girmesi gereken bir fikir geldi aklıma," dedi Beatrice, "kaçırmadan yakalayabilirsem..."

"Bu tarafa doğru gelirse kürekle kafasına vururum," dedi Constant.

"N'olur bir dakikalığına hiçbir şey söyleme," dedi Beatrice. "İzin ver kafamda toparlayayım şunu." Constant yüzünden ve Satürn'ün halkaları yüzünden dikkati dağılmasın diye ayağa kalkıp saray girişine doğru yürüdü.

Girişte duvara asılı duran büyük yağlıboya tabloya

uzun uzun baktı. Saraydaki tek tablo buydu. Constant onu ta Newport'tan getirmişti.

Tamamen kendisine ait beyaz bir midillinin dizginlerini tutan, beyazlar giymiş pirüpak bir küçük kızın resmiydi bu.

Beatrice küçük kızın kim olduğunu biliyordu. Tablonun altındaki pirinç plakada "Beatrice Rumfoord, Küçük Bir Kızken" yazısı vardı.

Beyazlar içindeki küçük kız ile ona bakmakta olan yaşlı kadın, ilginç bir tezat oluşturuyorlardı.

Beatrice ansızın tabloya arkasını dönüp gerisingeri avluya doğru yürüdü. Kitabına eklemek istediği fikir kafasında toparlanmıştı artık.

"İnsanın başına gelebilecek en kötü şey," dedi, "kimse tarafından hiçbir şey için kullanılmamaktır."

Düşünce onu rahatlatmıştı. Rumfoord'un eski ergonomik koltuğuna uzandı ve gözlerini kaldırıp Satürn'ün korkutucu derecede güzel halkalarına, Rumfoord'un Gökkuşağı'na baktı.

"Kimse tarafından kullanılmak istemememe rağmen beni kullandığın için teşekkür ederim," dedi Constant'a.

"Rica ederim," dedi Constant.

Avluyu süpürmeye koyuldu. Süpürmekte olduğu süprüntü, dışarıdan rüzgârla gelmiş kumlardan, papatya çekirdeği kabuklarından, Dünya malı yerfıstığı kabuklarından, kemikleri ayıklanmış tavuk konservesi boşlarından ve topaklanıp atılmış yazı kâğıtlarından oluşan bir karışımdı. Beatrice karnını çoğunlukla papatya çekirdeği, yerfıstığı ve kemikleri ayıklanmış tavukla doyururdu çünkü onları pişirmesi gerekmezdi ve çünkü onları yemek için yazmaya ara vermesi bile gerekmezdi.

Bir eliyle yerken öbür eliyle yazabiliyordu – ve her şeyi yazıya dökmeyi, hayatında başka hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu.

Süpürme işinin yarısına geldiğinde Constant havuzun boşalma durumuna bakmak için duraladı.

Çok yavaş boşalıyordu. Titan'ın üç sirenini kaplayan yapışkan yeşil tümseğin tepesi, alçalan su yüzeyinde yeni belirmeye başlamıştı.

Constant kapağı açık duran rögara eğilip su seslerini dinledi.

Boruların müziğini işitti. Başka bir şey daha işitti.

Tanıdığı ve çok sevdiği bir sesin yokluğunu işitti.

Eşi Beatrice artık nefes almıyordu.

* * *

Malaki Constant eşini Winston Denizi kıyısında Titan torfuna gömdü. Heykellerin olmadığı bir yere gömdü onu.

Gökyüzünün Titan mavikuşlarıyla dolu olduğu bir vakit ona veda etti. Gökte o büyük ve asil kuşlardan en az on bin tane vardı görünüşe bakılırsa.

Gündüzü geceye çevirdiler, havayı kanat çırpışlarıyla sarstılar.

Tek bir kuş bile ötmedi.

Havanın gün ortasında gece gibi kardığı o an, Beatrice ile Malaki'nin oğlu Krono yeni mezara yukarıdan bakan bir tepecikte belirdi. Bir çift kanat gibi çırptığı, kuş tüyünden bir pelerin vardı üstünde.

Görkemli ve güçlüydü.

"Teşekkür ederim size anne ve baba," diye bağırdı, "bana hayatı armağan ettiğiniz için. Elveda!"

Dedi ve gitti, kuşlar da onunla gittiler.

* * *

Yaşlı Malaki Constant top güllesi kadar ağırlaşmış

bir kalple saraya döndü. Onu bu hüzünlü yere geri çeken, orayı iyi durumda bırakma arzusuydu.

Önünde sonunda başka birileri gelecekti.

Saray onlar için derli toplu, temiz ve hazır olmalıydı. Saray eski sakinleri hakkında iyi şeyler söylemeliydi.

Rumfoord'un eskimiş ergonomik koltuğunun etrafında, Constant'ın Beatrice'e getirdiği yağmurkuşu yumurtaları, yabani Titan çilekleri, fermente edilmiş papatya sütü dolu testi ve papatya çekirdekleriyle dolu sepet duruyordu. Bunlar çabuk bozulan yiyeceklerdi. Sarayın yeni sakinlerini bekleyemezlerdi.

Constant ağaç kütüğünden oyulmuş kanosuna geri götürdü onları.

Onlara ihtiyacı yoktu. Onlara kimsenin ihtiyacı yoktu.

Kanosundan yaşlı sırtını doğrulttuğunda küçük Tralfamadorlu ulak Salo'nun suyun üstünde yürüyerek kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü.

"Nasılsın?" dedi Constant.

"Sen nasılsın?" dedi Salo. "Beni tekrar monte ettiğin için teşekkür ederim."

"O işi doğru yaptığımı sanmıyordum," dedi Constant. "Hiç ses çıkmamıştı senden."

"Doğru yaptın," dedi Salo. "Ses çıkarmak isteyip istemediğime karar veremiyordum da ondan." Ayaklarındaki havanın fıslayarak boşalmasına izin verdi. "Yola devam edeceğim sanırım," dedi.

"Yani mesajını her şeye rağmen teslim mi edeceksin?" dedi Constant.

"Her kim boş bir işin peşinde enayi gibi bunca yol kat ederse," dedi Salo, "enayilerin şerefini korumak adına işi tamamına erdirmekten başka seçeneği kalmamış demektir."

"Bugün eşim öldü benim," dedi Constant.

"Üzüldüm," dedi Salo. "'Yapabileceğim bir şey var mı?' derdim ama Skip bir keresinde bana bundan daha iğrenç, daha aptalca bir ifadenin olmadığını söylemişti."

Constant ellerini birbirine sürttü. Titan'da hiç yoldaşı kalmamıştı artık, sağ elinin sol eline yoldaşlığından başka. "Onu özlüyorum," dedi.

"Nihayet âşık olmuşsunuz siz, anladım," dedi Salo.

"Yalnızca bir Dünya yılı önce," dedi Constant. "İnsan hayatının, ipleri kimin elinde olursa olsun, bir amacının da etrafta sevilebilecek kim varsa sevmek olduğunu anlamamız bu kadar sürdü."

"Eğer sen ya da oğlun Dünya'ya dönmek isterseniz," dedi Salo, "sizi oraya bırakmak yolumu fazla uzatmaz."

"Oğlum mavikuşlara katıldı," dedi Constant.

"İyi etmiş!" dedi Salo. "Kabul etselerdi ben de onlara katılmak isterdim."

"Dünya ha?" dedi Constant, merakla.

"Değil mi ki gemi düzgün çalışıyor yine," dedi Salo, "birkaç saat içinde orada olabiliriz."

"Burada çok yalnızım," dedi Constant, "değil mi ki artık...." Başını iki yana salladı.

* * *

Dünya'ya dönüş yolculuğu sırasında Salo, Constant'a Dünya'ya geri dönmesini önermekle trajik bir hata yapmış olabileceğinden kuşkulanmaya başladı. Constant ısrarla ABD ülkesinin Indiana eyaletindeki Indianapolis'e bırakılmak istediği zaman başlamıştı kuşkusu.

Constant'ın ısrarı endişe verici bir gelişmeydi; zira Indianapolis evsiz ihtiyarlar için ideal bir yer olmaktan çok uzaktı.

Salo onu ABD ülkesinin Florida eyaletine bağlı St. Petersburg şehrinde bir *shuffleboard* sahasına bırakmak

istedi; lakin Constant, ihtiyar adamların âdeti olduğu üzere, ilk kararından katiyen dönmedi. O Indianapolis'e gitmek istiyordu, nokta.

Salo, Constant'ın Indianapolis'te akrabaları ya da belki eski iş bağlantıları olduğunu zannetmişti ama sonradan durumun bu olmadığı anlaşıldı.

"Indianapolis'te kimseyi tanımıyorum ve Indianapolis hakkında hiçbir şey bilmiyorum, tek bir şey hariç," dedi Constant, "bir kitapta okuduğum bir şey."

"Kitapta ne okudun?" diye sordu Salo, kaygıyla.

"Indiana'nın Indianapolis'i," dedi Constant, "Amerika Birleşik Devletleri'nde beyaz bir adamın bir Kızılderili'yi öldürdüğü için asılarak idam edildiği ilk yer. Beyaz bir adamı bir Kızılderili'yi öldürdüğü için asarak idam edecek insanlar..." diye devam etti, "tam bana göre insanlardır."

Salo'nun kafası yalpa çemberleri içinde bir takla attı. Ayaklarını demir zemine kahırla basıp kaldırarak emme sesleri çıkarttı. Yolcusunun ışık hızına yaklaşan bir hızla götürülmekte olduğu gezegen hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği gün gibi ortadaydı.

Gerçi Constant'ın en azından parası vardı.

O da bir şeydi. Rumfoord'un Tac Mahal'daki kıyafetlerinin ceplerinden, yaklaşık 3.000 dolar değerinde muhtelif Dünya parası çıkmıştı.

Constant'ın en azından giysileri de vardı.

Rumfoord'un çok büyük beden ama kaliteli bir tüvit takımını giymişti, yeleğinin önünde bir yandan öbür yana uzanan saat kösteğine asılmış bir Phi Beta Kappa anahtarı bile eksik değildi.

Anahtarı takımla beraber Salo aldırmıştı Constant'a.

Constant'ın ayrıca güzel bir mantosu, şapkası ve galoşları da vardı.

Salo, Dünya'ya sadece bir saatlik yolları kala, Cons-

tant'ın hayatının geri kalan kısmını Indianapolis'te de olsa çekilir kılmak için başka ne yapabileceğini düşünüyordu.

Derken, ihtiyarın hayattaki son birkaç saniyesini olsun fevkalade mutlu yaşamasını sağlamak için Constant'ı hipnotize etmeye karar verdi. Constant'ın hayatı iyi sonlanacaktı.

Neredeyse hipnotize haldeydi zaten, bir lombozdan Kâinat'ı gözlüyordu. Salo arkasından yaklaşıp teskin edici bir sesle konuşmaya başladı.

"Yorgunsun, çok ama çok yorgunsun Uzay Gezgini, Malaki, Dayı," dedi. "Karşındaki en soluk yıldıza, Dünya'ya bak ve uzuvlarının ağırlaşmaya başladığını hisset."

"Ağırlaştı," dedi Constant.

"Günün birinde öleceksin Dayı," dedi Salo. "Üzgünüm ama bu doğru."

"Doğru," dedi Constant. "Üzülme."

"Ölmekte olduğunu anladığın zaman, Uzay Gezgini," diye telkine başladı Salo, "sana harikulade bir şey olacak." Sonra Constant'a hayat alevi yavaş yavaş sönmeden evvel gözünde canlandıracağı mutlu şeyleri tarif etti.

Bir hipnoz sonrası yanılsaması olacaktı.

"Uyan!" dedi Salo.

Constant ürpererek lombozdan döndü. "Neredeyim?" diye sordu.

"Titan'dan kalkıp Dünya'ya giden Tralfamadorlu bir uzaygemisindesin," dedi Salo.

"Ha," dedi Constant. "Tabii ki," dedi hemen sonra. "İçim geçmiş herhalde."

"Yat kestir biraz," dedi Salo.

"Evet... Evet, sanırım öyle yapacağım," dedi Constant. Gidip bir yatağa uzandı. Ve hemen uykuya daldı.

Salo uyuyan Uzay Gezgini'ni emniyet kemerleriyle yatağına bağladı. Sonra kumandaların başına geçip ken-

dini de koltuğuna bağladı. Üç kadranı ayarlayıp her birinin göstergesindeki sayıyı iki kere kontrol etti. Parlak kırmızı bir düğmeye bastı.

Arkasına yaslandı. Yapacak başka bir şey kalmamıştı. Artık her şey otomatik olarak gerçekleşecekti. Gemi otuz altı dakika içinde Samanyolu galaksisindeki Güneş Sistemi'ne ait Dünya gezegeninde bulunan ABD ülkesinin Indiana eyaletine bağlı Indianapolis şehrinin eteklerine, bir otobüs hattının son durağına yakın bir noktaya kendini indirecekti.

Orada saat sabahın üçü olacaktı.

Mevsimlerden de kış olacaktı.

* * *

Uzaygemisi, Indianapolis'in güney yakasında on santim taze karla kaplı boş bir arsaya indi. Herkes uykuda olduğu için geldiğini kimsecikler görmedi.

Malaki Constant uzaygemisinden çıktı.

"Otobüs durağın bak işte şurada yaşlı asker," diye fısıldadı Salo. Fısıldamaları gerekliydi zira yatak odası pencerelerinden biri açık duran iki katlı, ahşap iskeletli bir eve yalnızca on metre mesafedeydiler. Salo cadde kenarındaki karlı bir bankı işaret etti. "On dakika kadar beklemen gerekecek," diye fısıldadı. Otobüs seni doğru şehir merkezine götürür. Şoförden rica et, seni iyi bir otel civarında indirsin."

Constant başını salladı. "Merak etme sen beni," diye fısıldadı.

"Nasıl hissediyorsun kendini?" diye fısıldadı Salo.

"Fırından yeni çıkmış ekmek gibi sıcacık," diye fısıldadı Constant.

Yakındaki evin açık duran yatak odası penceresinden sesten rahatsız olmuş bir uyuyanın şikâyetçi homur-

tuları geldi. "Of, kim bu ya," diye sızlandı uyuyan, "*bi' sus, git, offffffffffffffffffff.*"

"İyi misin gerçekten?" diye fısıldadı Salo.

"Evet. İyiyim," diye fısıldadı Constant. "Fırından yeni çıkmış ekmek gibi sıcacığım."

"Şansın açık olsun," diye fısıldadı Salo.

"Biz buralarda öyle demeyiz," diye fısıldadı Constant.

Salo göz kırptı. "Ben buralardan değilim ki," diye fısıldadı. Etraflarında uzanan bembeyaz dünyaya baktı, kar tanelerinin ıslak öpücüklerini hissetti, sokak lambalarının bembeyaz uyuyan bir dünyada parıldayan sarı ışıklarında gizli manalar aradı. "Çok güzel," diye fısıldadı.

"Değil mi?" diye fısıldadı Constant.

"*Var ya!*" diye tehditkârca bağırdı uyuyan, uykusunu bozmaya yeltenebilecek herkese. "*Uuu! Hıı! Neymiş o ya? Ih.*"

"Artık gitsen iyi olacak," diye fısıldadı Constant.

"Evet," diye fısıldadı Salo.

"Elveda," diye fısıldadı Constant. "Teşekkür ederim."

"Aşk olsun, lafı mı olur?" diye fısıldadı Salo. Geri geri gemisine gidip içeri girdi ve hava kilidi bölmesinin kapısını kapattı. Gemi, bir şişenin ağzına doğru hava üflendiğinde çıkan sesi çıkararak havalandı. Döne döne yere düşen karlar arasında gözden kayboldu, sonra da uçup gitti.

"Elveda," dedi gemi.

Malaki Constant banka doğru giderken ayakları karda gıcırdıyordu. Bankın üzerindeki karları eliyle kenara sıyırıp oturdu.

"*Fro!*" diye bağırdı uyuyan, sanki birdenbire her şeyi anlamış gibi.

"*Bro!*" diye bağırdı, birdenbire anlamış olduğu şeyin hiç mi hiç hoşuna gitmediğini belli ederek.

"*Sup-fo!*" dedi, bu konuda yapacağı şey hakkında hiçbir yanlış anlamaya mahal vermeyecek bir lisanla.

"*Fluf!*" diye bağırdı.

Komplocular büyük olasılıkla kaçtılar.

* * *

Daha da çok kar yağdı.

Malaki Constant'ın beklediği otobüs o sabah kar yüzünden iki saat gecikti. Geldiğinde artık çok geçti. Malaki Constant ölmüştü.

Salo onu hipnotize ettiğinde, ölürken en iyi ve yegâne arkadaşı Stony Stevenson'ı görmesini telkin etmişti. Constant şimdi, bedeni yavaş yavaş karlar altında kalırken, bulutların iki yana ayrıldığını ve aralarından süzülen bir güneş huzmesinin tam da kendisinin bulunduğu yere indiğini düşlüyordu.

Elmaslarla süslü altından bir uzaygemisi, güneş huzmesinden kayarak inip caddenin dokunulmamış karları üzerine kondu.

Kızıl kafalı tıknaz bir adam, ağzında koca bir puroyla gemiden çıktı. Gençti. Marslı Hücum Piyadeleri'nin üniformasını, Dayı'nın eski kıyafetini giymişti.

"Selam Dayı," dedi. "Hadi bin de gidelim."

"Gidelim mi?" dedi Constant. "Sen kimsin?"

"Stony Stevenson'ım Dayı. Tanımadın mı beni?"

"Stony?" dedi Constant. "Sen misin Stony?"

"Bu manyak tempoya başka kim dayanır?" dedi Stony. Güldü. "Bin hadi," dedi.

"İyi de yolculuk nereye?" dedi Constant.

"Cennete," dedi Stony.

"Cennet neye benziyor?" dedi Constant.

"Orada herkes sonsuza dek mutlu oluyor," dedi Stony, "en azından şu manyak Evren dağılıp gitmediği

sürece. Bin hadi Dayı. Beatrice çoktan gitti, orada bekliyor seni."

"Beatrice?" dedi Dayı, uzaygemisine binerken.

Stony hava kilidi bölmesinin kapılarını kapatıp *çalıştır* düğmesine bastı.

"Şimdi biz... cennete mi gidiyoruz?" dedi Constant. "Yani ben... cennete mi gideceğim?"

"Neden diye sorma bana üstat," dedi Stony, "ama galiba yukarıdaki seni seviyor."